

Kalifatets Statsinstitutioner (Styre & Forvaltning)

Denne bog er udgivet og adopteret af

Hizb ut-Tahrir

Bogen annullerer uoverensstemmende adopterede meninger

Kalifatets Statsinstitutioner

(Styre & Forvaltning)

Kalifatets Statsinstitutioner

(Styre & Forvaltning)

Denne bog er udgivet og adopteret af
Hizb ut-Tahrir
Bogen ophæver uoverensstemmelser

(Oversat fra arabisk)

For tekstens præcise mening, referer venligst til den arabiske originaltekst: *Ajhizat dawlat Al-Khilafah fil-hukm wal-idarah.*

1. udgave

1426 e.H. – 2005 e.Kr.

Ummah Forlaget
for tryk, udgivelse og distribution

Postboks 135190
Beirut – Libanon

ISBN 87-989718-9-1

Postboks 1286
DK-2300 København S

Indholdsfortegnelse

FORORD.....	8
INDLEDNING	11
KALIFATETS STATSINSTITUTIONER (STYRE & FORVALTNING)	22
1. KALIFFEN.....	22
<i>Titel.....</i>	<i>22</i>
<i>Kaliffens kvalifikationskrav.....</i>	<i>24</i>
<i>Kontraheringsbetingelser.....</i>	<i>24</i>
<i>Præferencebetingelser</i>	<i>28</i>
<i>Metoden for indsættelsen af kaliffen</i>	<i>29</i>
<i>De praktiske foranstaltninger for kaliffens indsættelse og bay'ah.....</i>	<i>31</i>
<i>Den provisoriske emir.....</i>	<i>33</i>
<i>Begrænsningen af antallet af kandidater.....</i>	<i>35</i>
<i>Proceduren for bay'ah.....</i>	<i>40</i>
<i>Kalifatets enhed.....</i>	<i>41</i>
<i>Kaliffens beføjelser</i>	<i>44</i>
<i>Kaliffen er bundet til sharialovene i adopteringen (lovvedtagelsen) ..</i>	<i>50</i>
<i>Kalifatet er en menneskelig og ikke en guddommelig stat.....</i>	<i>53</i>
<i>Kaliffens embedsperiode</i>	<i>56</i>
<i>Kaliffens afsættelse</i>	<i>57</i>
<i>Muslimernes frist til at indsatte en kalif</i>	<i>58</i>
2. ASSISTENTERNE (DE DELEGEREDE VESIRER)	61
<i>Den delegerede assistents kvalifikationskrav</i>	<i>65</i>
<i>Den delegerede assistents hverv.....</i>	<i>66</i>
<i>Udnævnelsen og afsættelsen af assistenterne</i>	<i>70</i>
3. DE EKSEKUTIVE VESIRER	71
4. GUVERNØRERNE.....	81
<i>Kaliffen skal føre tilsyn med guvernørernes arbejde</i>	<i>85</i>

JIHAD	87
1. Militæret.....	88
2. Intern sikkerhed	89
3. Industri.....	90
4. Internationale forhold	92
5. EMIREN FOR JIHAD - KRIGSDEPARTEMENTET (MILITÆRET) .	94
Militærets afdelinger.....	97
Kaliffen er militærchefen.....	100
6. DEPARTEMENTET FOR INTERN SIKKERHED	103
Opgaverne tilknyttet Departementet for Intern Sikkerhed.....	104
7. UDENRIGSDEPARTEMENTET	114
8. INDUSTRIDEPARTEMENTET	115
9. RETSVÆSNET	118
10. FORVALTNINGSINSTITUTIONEN (DE ALMENE INTERESSER)	140
Forvaltningsinstitutionen er en administrationsform og ikke et styre ...	143
Forvaltningspolitikken for de almene interesser.....	146
Ansættelsesretten i Forvaltningsinstitutionen.....	146
11. STATSKASSEN	148
12. MEDIEDEPARTEMENTET	158
Autorisation til medierne.....	162
Statens mediepolitik	162
13. UMMA-RÅDET (RÅDSLAGNING & ANSVARSDRAGELSE)	163
Retten til rådslagning.....	164
Pligten til ansvarsdragelse.....	164
Valget af Umma-Rådets medlemmer.....	167
Umma-Rådets valgprocedure	168
Medlemskabet af Umma-Rådet.....	170
Medlemsperioden i Umma-Rådet	172

<i>Umma-Rådets beføjelser</i>	<i>172</i>
<i>Retten til uhindret at tale og tilkendegive sin mening</i>	<i>184</i>
FLAG OG FANER.....	187
KALIFATETS SLAGSANG (HYMNE).....	192

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Forord

Al taknemmelighed tilkommer Allah, og må fred og velsignelse være med Allahs Sendebud, hans familie, *sahabah* og dem, der følger hans eksempel.

Allah ﷻ siger:

﴿وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ
فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمْ
الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا
يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ﴾

”Allah har lovet dem af jer, som har *iman* og gør gode gerninger, at Han visselig vil gøre dem til efterfølgere (kaliffer) på jorden, ligesom Han gjorde deres forgængere til efterfølgere. Han vil visselig for dem grundfæste deres *deen*, som Han har udvalgt til dem, og Han vil visselig skænke dem sikkerhed efter deres frygt. De vil tilbede Mig og ikke sætte nogen ved Min side, men de, som bekender sig til *kufr* efter dette, vil være de oprørske.” [OQM. Al-Nur 24: 55]

Allahs Sendebud ﷺ siger:

تَكُونُ النُّبُوَّةُ فِيكُمْ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ تَكُونَ، ثُمَّ يَرْفَعُهَا إِذَا شَاءَ أَنْ يَرْفَعَهَا. ثُمَّ تَكُونُ خِلَافَةً عَلَى
مِنْهَاجِ النُّبُوَّةِ، فَتَكُونُ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ تَكُونَ، ثُمَّ يَرْفَعُهَا إِذَا شَاءَ أَنْ يَرْفَعَهَا. ثُمَّ تَكُونُ مُلْكًا
عَاصِيًا، فَتَكُونُ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ تَكُونَ، ثُمَّ يَرْفَعُهَا إِذَا شَاءَ أَنْ يَرْفَعَهَا. ثُمَّ تَكُونُ مُلْكًا
جَبَرِيَّةً، فَتَكُونُ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ تَكُونَ، ثُمَّ يَرْفَعُهَا إِذَا شَاءَ أَنْ يَرْفَعَهَا. ثُمَّ تَكُونُ خِلَافَةً عَلَى
مِنْهَاجِ النُّبُوَّةِ. ثُمَّ سَكَتَ

”Profetskabet vil være iblandt jer, så længe Allah vil. Allah vil så ophæve det, når Han vil. Derefter vil der være et kalifat ifølge profetskabets metode, så længe Allah vil. Allah vil så ophæve det, når Han vil. Derefter vil der være et despotisk styre, så længe Allah vil. Allah vil så ophæve det, når Han vil. Derefter vil der være et undertrykkende styre, så længe Allah vil. Allah vil så ophæve det, når Han vil. Derefter vil der være et kalifat ifølge profetskabets metode. Han (Profeten) tav derefter.” Autoriseret af imam Ahmad.

Vi i Hizb ut-Tahrir har *iman* på Allahs ﷻ løfte, tror på Sendebuddets ﷺ glædelige nyhed og arbejder sammen med og gennem den islamiske umma for at bringe Kalifatet tilbage på ny. Vi er sikre på realiseringen af dette og beder Allah ﷻ om at bære os med oprettelsen af Kalifatet og om at blive dets soldater, hvor vi på bedste vis løfter Kalifatets fane og går sejrsgang med denne. Dette er sandelig ikke svært for Allah ﷻ.

Vi har i denne bog ønsket at formidle styrets og forvaltningens institutioner i Kalifatet på en tydelig, letforståelig og praktisk måde, men først og fremmest gennem en betryggende og tilfredsstillende korrekt udledning og bevisførelse.

Vores bevæggrund er, at de eksisterende styreformer i verden i dag ligger fjernt fra styreformen i Islam, både i form og indhold. Hvad indholdet angår, så er det tydeligt for muslimerne, at alle de nuværende styreformer ikke er udledt fra Allahs ﷻ Bog og Sendebuddets ﷺ Sunna og de øvrige kilder, som disse to kilder har anvist. De nuværende styreformer er tværtimod i modstrid med Islams styreform, hvilket for muslimerne er en sanselig og håndgribelig kendsgerning, som de ikke er uenige om.

Troen om, at styreformen i Islam, hvad dens institutioner angår, ikke er forskellig fra de nuværende statslige institutioner, kan dog skabe uklarhed hos muslimerne. De ser derfor intet problem i, at der er ministerråd, ministre, ministerier og lignende med samme realitet og beføjelser som i de menneskeskabte styreformer i dag. Vi har af denne grund tilstræbt at fokusere på de statslige institutioner i Kalifatet i denne bog, så folk bliver klare over de statslige institutioners form, inden den, med Allahs ﷻ billigelse, manifesterer sig i den virkelige verden.

Vi har også inkluderet Kalifatets fane og flag i denne bog. Der er ligeledes andre relevante spørgsmål, som vi dog ikke har inkluderet i bogen, men som vi har udskudt offentliggørelsen af til rette tid, hvor de relevante love herom vil blive udgivet i et tillæg til denne bog, med Allahs ﷻ billigelse. Disse spørgsmål er:

Proceduren for valget af kaliffen; fastlæggelsen af ordlyden for *bay'ah*; fastsættelsen af den provisoriske emirs beføjelser, i fald kaliffen bliver taget som gidsel, med eller uden håb om frigivelse; organiseringen af provinsernes politi med hensyn til udøvelse og administration; ansættelsen af kvindeligt politi i Departementet for Intern Sikkerhed; valgproceduren for provinsrådene og Umma-Rådet; adopteringen af en officiel slagsang for staten. Vi har henvist til disse spørgsmål ved deres respektive steder i bogen.

Vi beder Allah ﷻ om at fremskynde Sin sejr til os, at vise os Sin gunst og at bære os med Sin storhed og gavmildhed, så ummaen igen bliver den bedste umma, der er udsendt til menneskeheden, og så staten igen bliver den førende stat i verden og spreder det gode i alle egne af verden og retfærdigheden i alverdens afkroge. Til den tid vil *mu'minin* glæde sig over Allahs ﷻ sejr, og hermed vil Allah ﷻ læge hjertet på et folk, der har *iman*.

Vores sidste bøn er, at al taknemmelighed tilkommer Allah, verdenernes Herre.

Indledning

Inden uddybningen af Kalifatets statsinstitutioner, er det nødvendigt at nævne følgende forhold:

1. Styreformen i Islam, som verdenernes Herre har foreskrevet, er kalifat-systemet, i hvilket en kalif gennem *bay'ah* på grundlag af Allahs ﷻ Bog og Hans Sendebuds ﷺ Sunna indsættes til at regere med det, Allah ﷻ har nedsendt. Beviserne på dette er mange og udførlige fra Bogen, Sunna og *Ijmaa' Al-Sahabah*.

Hvad Bogen angår, så siger Allah ﷻ adresserende Sendebuddet ﷺ:

﴿فَاخُكُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ﴾

”Regér blandt dem efter det, som Allah har sendt ned, og følg ikke deres lyster, bort fra den sandhed, der er kommet til dig.” [OQM. Al-Ma'idah 5: 48]

Allah ﷻ sagde ligeledes:

﴿وَأَنِ احْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ
وَاخْذِرْهُمْ أَنْ يُفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ﴾

”Regér blandt dem efter (alt) det, som Allah har sendt ned, og følg ikke deres lyster, og tag dig i agt for dem, at de ikke lokker dig bort fra noget af det, som Allah har sendt ned til dig.” [OQM. Al-Ma'idah 5: 49]

Adresseringen til Sendebuddet ﷺ om at regere blandt folk efter det, som Allah ﷻ har sendt ned, er en adressering til Sendebuddets ﷺ umma, hvilket implicit betyder, at ummaen efter Allahs Sendebud ﷺ skal indsætte en regent, der regerer blandt dem efter det, som Allah ﷻ har sendt ned. Befalingen i adresseringen er definitiv, da adresseringsemnet er påbudt, hvilket er en indikation på absolutheden ifølge den islamiske retsvidenskabs principper.

Efter Sendebuddet ﷺ er kaliffen den regent, som regerer blandt muslimerne med det, som Allah ﷻ har sendt ned. Denne type styreform er kalifat-systemet. Håndhævelsen af *hudud* (veldefinerede straffe i den islamiske straffelov) og de øvrige love er desuden også obligatorisk, og disse love kan kun håndhæves gennem regenten, og det, som er påkrævet for at fuldføre en pligt, er i sig selv en pligt, dvs. at det er en pligt at indsætte en regent, som implementerer Sharia. Denne type regent er kaliffen, og styreformen er kalifat-styreformen.

Hvad Sunna angår, så blev det berettet via Nafi, som sagde: Abdullah Bin Omar sagde til mig: Jeg hørte Allahs Sendebud ﷺ sige:

مَنْ خَلَعَ يَدًا مِنْ طَاعَةٍ لَقِيَ اللَّهَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ لَا حُجَّةَ لَهُ
وَمَنْ مَاتَ وَلَيْسَ فِي عُنُقِهِ بَيْعَةٌ مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً

”Den, som trækker sig fra lydighed, vil på Opstandelsedagen møde Allah uden at have nogen undskyldning, og den, som dør uden at være bundet af en *bay’ah*, dør en *jahiliyyah*-død.” Berettet af Muslim.

Profeten ﷺ har således påbudt enhver muslim at være bundet af en *bay’ah*, og den, som dør uden at være bundet af en *bay’ah*, dør - ifølge Profetens ﷺ beskrivelse - en død som i den præislamiske tid. *Bay’ah* tilkommer ene og alene en kalif efter Allahs Sendebud ﷺ. Denne *hadith* forpligter dermed eksistensen af en *bay’ah*, som enhver muslim er bundet til, dvs. tilstedeværelsen af en kalif, der har krav på en *bay’ah* fra enhver muslim i kraft af sin tilstedeværelse. Muslim berettede via Al-Araj via Abu Hurayrah, at Sendebuddet ﷺ sagde:

إِنَّمَا الْإِمَامُ جُنَّةٌ يُقَاتَلُ مِنْ وَرَائِهِ وَيَتَّقَى بِهِ

”Imamen er i sandhed et skjold, som man kæmper bag og beskytter sig selv med.”

Muslim berettede via Abu Hazim, som sagde: Jeg var sammen med Abu Hurayrah i fem år. Jeg hørte ham fortælle, at Profeten ﷺ sagde:

كَانَتْ بَنُو إِسْرَائِيلَ تَسُوسُهُمُ الْأَنْبِيَاءُ، كُلَّمَا هَلَكَ نَبِيٌّ خَلَفَهُ نَبِيٌّ، وَإِنَّهُ لَا نَبِيَّ بَعْدِي، وَسَتَكُونُ خُلَفَاءُ فَكَثُرُوا. قَالُوا فَمَا تَأْمُرُنَا؟ قَالَ: قُوا بَيْعَةَ الْأَوَّلِ فَلَا أَوَّلَ، وَأَعْطُوهُمْ حَقَّهُمْ، فَإِنَّ اللَّهَ سَائِلُهُمْ عَمَّا اسْتَرْعَاهُمْ

”Israels børn plejede at blive politisk varetaget af profeter. Hver gang en profet døde, blev han efterfulgt af en (anden) profet. Efter mig vil der dog ikke komme nogen profet. Der vil (i stedet for) være kaliffer, og der vil være mange. De (*sahabah*) sagde: Hvad befaler du os? Han sagde: Opfyld deres *bay’ah*, én efter én, og giv dem deres ret, da Allah vil spørge dem om dét, Han har lagt i deres varetægt.”

I disse *hadith*-beretninger er der en beskrivelse af kaliffen som værende et skjold, dvs. en beskyttelse. Sendebuddets beskrivelse af imamen som et skjold er en rosende udmelding for tilstedeværelsen af en imam. Udmeldingen er derfor en anmodning, fordi hvis en udmelding fra Allah og fra Sendebuddet indeholder ris, så er den en anmodning om at forlade en handling, dvs. en undladelse, og hvis udmeldingen indeholder ros, så er den en anmodning om at udføre en handling. Hvis konsekvensen af udførelsen af den anmodede handling er håndhævelsen af sharialoven, eller hvis konsekvensen af at forlade den anmodede handling er, at sharialoven går tabt, så vil denne anmodning være definitiv. Det fremgår også af disse *hadith*-beretninger, at det er kaliffer, som varetager muslimerne politisk, hvilket er en anmodning om at indsætte dem. Sendebuddet ﷺ har desuden befalet lydighed til kalifferne og bekæmpelsen af dem, som vil strides med kalifferne om deres embede. Dette er ensbetydende med en befaling om at indsætte en kalif og at beskytte hans embede ved at bekæmpe enhver, der vil strides med ham. Imam Muslim har berettet, at Profeten ﷺ har sagt:

مَنْ بَايَعَ إِمَامًا فَأَعْطَاهُ صَفَقَةً يَدِهِ وَثَمَرَةً فَلْيُطِعهُ إِنْ اسْتَطَاعَ
فَإِنْ جَاءَ آخَرُ يُنَازِعُهُ فَاصْرِبُوا عَنْقَ الْآخَرِ

”Den, der giver *bay’ah* til en imam med hånden herpå og med oprigtig forpligtelse, skal adlyde ham i det omfang, han formår. Hvis en anden kommer for at strides med ham, så halshug den anden.”

Befalingen om lydighed til imamen er en befaling om at indsætte denne, og befalingen om at bekæmpe den, som strider med imamen, er en indikation på, at det er definitivt, at der til alle tider kun må være én kalif til stede.

Hvad *sahababs* enstemmighed (*Ijmaa' Al-Sahabah*) angår, så har *sahabah*, må Allah være tilfreds med dem, været enstemmige om, at det er obligatorisk at indsætte en efterfølger (kalif) til Allahs Sendebud ﷺ efter hans ﷺ død. Der var ligeledes enstemmighed blandt *sahabah* om at indsætte en efterfølger til Abu Bakr, herefter til Omar og så til Othman efter deres død hver især. Bekræftelsen af *sahababs* enstemmighed om at indsætte en kalif viste sig ved, at de udskød begravelsen af Allahs Sendebud ﷺ efter hans død, og ved at de var travlt optaget af at indsætte en efterfølger til ham, til trods for at det er obligatorisk at begrave en afdød umiddelbart efter døden. *Sahabah*, som var forpligtet til at beskæftige sig med forberedelsen og begravelsen af Sendebuddet, var for en dels vedkommende beskæftiget med indsættelsen af en kalif frem for begravelsen af Sendebuddet, mens en anden del forholdt sig tavs over for denne beskæftigelse og tog del i udskydelsen af begravelsen i to nætter, selv om de var i stand til at tage afstand og i stand til at foretage begravelsen. Sendebuddet ﷺ døde mandag morgen og var endnu ikke begravet natten til tirsdag og tirsdag om dagen, hvor Abu Bakr ؓ blev givet *bay'ah*. Sendebuddet ﷺ blev herefter begravet midt på natten til onsdag. Begravelsen blev altså udskudt to nætter, og Abu Bakr blev givet *bay'ah* inden begravelsen af Sendebuddet ﷺ. Dette var dermed en enstemmighed om at beskæftige sig med indsættelsen af en kalif frem for begravelsen af en afdød, hvilket kun kan være tilfældet, hvis indsættelsen af en kalif er en større pligt end begravelsen af en afdød. Derudover, så var samtlige *sahabah* hele deres liv enstemmige om pligten til at indsætte en kalif. På trods af deres uenighed om den person, som skulle vælges til kalif, så var de overhovedet ikke uenige om indsættelsen af en kalif, hverken ved Sendebuddets ﷺ død eller ved hver af de retsindige kaliffers død. *Ijmaa' Al-Sahabah* er dermed et eksplicit og stærkt bevis på, at det er obligatorisk at indsætte en kalif.

2. Styreformen i Islam, kalifat-styreformen, adskiller sig fra de kendte styreformer i verden, både med hensyn til grundlaget, som den bygger på, og de tanker, opfattelser, målestokke og love, hvorved anliggenderne varetages, og konstitutionen og lovene, som det omsætter til implementering og gennemførelse, og formen, som den islamiske stat manifesterer sig ved og med hvilken, staten adskiller sig fra samtlige styreformer i hele verden:

Styreformen i Islam er ikke en monarkisk styreform og hverken anerkender eller ligner den monarkiske styreform. Dette skyldes, at monarkens søn bliver monark gennem arv i monarkiet, og ummaen har ingen forbindelse i denne henseende. I kalifat-styreformen er der ingen arv, men ummaens *bay'ah* er derimod metoden til indsættelsen af kaliffen. Den monarkiske styreform tildeler derudover monarken privilegier og særlige rettigheder, som udelukkende tilkommer ham og ingen andre borgere. Den monarkiske styreform hæver også monarken over loven og gør ham til symbol for nationen: I nogle monarkier besidder monarken privilegerede ejendomme, men ingen magt, og i andre monarkier besidder monarken både privilegerede ejendomme og magt, hvormed han efter forgodtbefindende regerer over landet og folket, samt gør sin person ukrænkelig, uanset hvor meget forurettelse og uretfærdighed, han måtte begå. I kalifat-styreformen har kaliffen derimod ingen privilegier, som hæver ham over borgerne i den monarkiske stil, eller særlige rettigheder, som stiller ham retsligt bedre end noget andet individ i ummaen. Kaliffen er heller ikke et symbol for ummaen i monarkisk betydning, men han er derimod en stedfortræder for ummaen i styret og autoriteten, hvor ummaen har valgt ham og givet ham *bay'ah*, så han kan implementere Allahs ﷻ Sharia over denne. Kaliffen er også bundet til sharialovene i alle sine handlinger og love og i sin varetagelse af ummaens anliggender og interesser.

Styreformen i Islam er heller ikke en imperial styreform, da den imperiale styreform ligger meget fjernt fra Islam. De områder, som bliver styret med Islam – selv hvis de måtte bestå af forskellige etniske grupper og referere til samme hovedsæde – bliver ikke styret med den 'imperiale' styreform, men derimod med en styreform, som modstrider den 'imperiale' styreform. Dette skyldes, at den 'imperiale' styreform med styret ikke ligestiller etniske grupper i 'imperiets' forskellige regioner, men begunstiger derimod 'imperiets' hovedsæde med hensyn til styret, finanserne og økonomien.

Islams metode i styret er at ligestille de regerede i samtlige dele af staten, at fornægte etnisk fanatisme og at tildele ikke-muslimske statsborgere borgernes rettigheder og pligter i overensstemmelse med Sharia, således at de nyder samme rettigheder og er pålagt samme pligter som muslimerne. Ydermere tildeler Islam i retsligt henseende ingen borger – uanset trosretning – nogen rettighed, som ingen andre borgere nyder, selv hvis denne borger

måtte være muslim. Islam er med denne ligestilling dermed forskellig fra et 'imperium' og gør med sin styreform ikke områderne til kolonier, genstand for rovdrift eller kilder, som flyder til hovedsædet og begunstiger dette alene. Islam gør derimod alle områder til én enhed, uanset de indbyrdes afstande og mangfoldigheden af de etniske grupper blandt områdernes befolkninger. Islam anser hvert område som en del af statens krop, og befolkningen i hvert område nyder samme rettigheder som befolkningen i hovedsædet eller ethvert andet område, og Islam gør både styrets autoritet, styreform og lovgivning til én og samme i samtlige områder.

Styreformen i Islam er ikke en føderal styreform. hvor områderne er adskilt ved selvstændighed og forenet i forbindelse med det almene styre. Styreformen i Islam er derimod et enhedssystem, hvor Marrakech i vest og Khorasan i øst betragtes ligesom Fayoum-provinsen, hvis Cairo er den islamiske hovedstad. Alle områdernes finanskasser betragtes også som én og samme finanskasse og tilhørende ét og samme budget, der bliver brugt på borgernes samlede interesser, uanset provinserne. Hvis en provins' indtægter er dobbelt så store som dets behov, så bliver der brugt midler på provinsen efter dets behov, og ikke dets indtægter. Hvis en provins' indtægter ikke rækker til dens behov, så bliver dette ikke taget i betragtning, men der bliver derimod brugt midler på provinsen fra det offentlige budget efter provinsens behov, uanset om provinsens indtægter rækker til dets behov eller ej.

Styreformen i Islam er ikke en republikansk styreform. Den republikanske styreform opstod som en reaktion på tyranniet fra den monarkiske styreform, hvor monarken var indehaver af suveræniteten og autoriteten og behandlede og regerede over landet og folket efter forgodtbefindende, da han lovgav efter eget ønske. De republikanske styreformer kom derefter og overførte suveræniteten og autoriteten til folket, hvilket blev kaldt for demokrati. Folket vedtog nu sine egne love og fastsatte, hvad der var legalt og ullegalt, og hvad der var ret og slet. Styret blev nu lagt i hænderne på republikkens præsident og dennes ministre i den præsidentielle republikanske styreform og i hænderne på ministerrådet i den parlamentariske republikanske styreform (styret ligger også hos ministerrådet i de monarkiske styreformer, hvor monarken er blevet frataget styrets beføjelser og forblevet et symbol, der besidder privilegerede ejendomme, men ikke regerer).

I Islam tilkommer lovgivningen ikke folket, men udelukkende Allah ﷻ, og ingen foruden Allah ﷻ har ret til at fastsætte, hvad der er legalt, og hvad der er illegalt. At lade lovgivningen tilkomme menneskene er en stor forbrydelse i Islam. Efter åbenbaringen af det hellige koranvers,

﴿ اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ ﴾

”De tog deres rabbier og munke til herrer foruden Allah.” [OQM. Al-Taubah 9: 31]

var Sendebuddets ﷺ eksegese af verset, at rabbierne og munkene plejede at lovgive og fastsætte for folk, hvad der var legalt, og hvad der var illegalt, hvorefter folk fulgte dem. Dette var netop at tage dem som herrer foruden Allah ﷻ, ligesom Allahs Sendebud ﷺ opklarede i sin eksegese af det hellige koranvers, hvilket viser forbrydelsens alvor for at fastsætte, hvad der er legalt, og hvad der er illegalt, foruden Allah ﷻ. Al-Tirmidhi berettede via Adiy Bin Hatim, som sagde:

أَتَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ وَفِي عُنُقِي صَلِيبٌ مِنْ ذَهَبٍ، فَقَالَ يَا عَدِيُّ اطْرَحْ عَنْكَ هَذَا الْوَتْنَ. وَسَمِعْتُهُ يَقْرَأُ فِي سُورَةِ بَرَاءَةٍ: اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ. قَالَ: أَمَّا إِنَّهُمْ لَمْ يَكُونُوا يَعْْبُدُونَهُمْ، وَلَكِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا أَحْلَوْا لَهُمْ شَيْئًا اسْتَحْلَوْهُ، وَإِذَا حَرَّمُوا عَلَيْهِمْ شَيْئًا حَرَّمُوهُ.

”Jeg kom til Profeten ﷺ med et kors af guld om min hals. Han sagde: O Adiy! Smid denne afgud væk fra dig! Jeg hørte ham recitere af sura Baraa:

﴿ اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ ﴾

”De tog deres rabbier og munke til herrer foruden Allah.” [OQM. Al-Taubah 9: 31]

Han sagde: De (folk) tilbad dem (rabbierne og munkene) ikke, men når de (rabbierne og munkene) legaliserede noget for dem, anså de det som legalt, og når de gjorde noget illegalt for dem, anså de det som illegalt.”

Styret i Islam sker desuden ikke via et ministerråd og ministre med særlige ansvarsområder og beføjelser og indbyrdes adskilte og varierende budgetter. Overskuddet fra et ministerium kan ikke overføres til et andet uden en masse, længerevarende foranstaltninger, hvilket forårsager komplikationer i løsningen af folks anliggender på grund af overlap mellem en række ministerier inden for samme interesseområde frem for at lade folks anliggender indgå og blive samlet under én forvaltningsinstitution. I den republikanske styreform bliver styret delt mellem ministerierne, som bliver samlet i et ministerråd, der sidder på styret på en 'kollektiv' måde. I Islam findes der ikke noget ministerråd, som kollektivt sidder på styret (i den demokratiske form). Ummaen giver derimod kaliffen *bay'ah*, så han kan styre dem med Allahs Bog (Koranen) og Sendebuddets Sunna. Kaliffen udnævner assistenter (delegerede vesirer), som assisterer ham med at bære Kalifatets byrder. Assistenten er derfor en vesir i sproglig forstand, dvs. kaliffens assistent inden for det område, kaliffen udnævner ham til.

Styreformen i Islam er ikke demokratisk ifølge den virkelige betydning af demokrati, både med hensyn til at lovgivningen tilkommer folket, dvs. hvor folket fastsætter, hvad der er halal og haram, og hvad der er ret og slet, og med hensyn til ikke at overholde sharialovene i frihedernes navn. *Kuffar* (ikke-muslimerne) er klare over, at muslimerne aldrig vil acceptere demokratiet i dets virkelige betydning. *Kufir*-kolonimagterne (særligt USA i dag) forsøger derfor at markedsføre demokratiet i muslimernes lande ved, gennem manipulation, at introducere demokratiet for muslimerne som en mekanisme til valg af regenten. USA ses derfor pirre muslimernes følelser med demokratiet med fokus på valget af regenten for at give muslimerne et forvrænget billede, som om valget af regenten er det grundlæggende i demokratiet. Og da muslimernes lande er ramt af brutalitet, uretfærdighed, at folk gives mundkurv på, undertrykkelse og 'diktatur', både i de såkaldte monarkier og i de såkaldte republikker, så har det været nemt for *kuffar* at markedsføre demokratiet i muslimernes lande som et spørgsmål om valg af regenterne. *Kuffar* veg uden om det grundlæggende element i demokratiet, som er, at det at lovgive og at fastsætte, hvad der er legalt og ullegalt, tilkommer menneskene og ikke menneskenes Herre. Nogle 'islamister', herunder imamer, har endda godtaget dette bedrag med god eller ond hensigt, og hvis de spørges om demokratiet, vil de svare, at demokratiet er tilladt ud fra den betragtning, at det er valg af regenten. De ondsindede iblandt dem viger uden om den virkelige betydning, som demokratiets

ophavsmænd har tillagt ordet, og som er, at suveræniteten tilkommer folket, som med flertallets mening lovgiver, ifølge hvad det ønsker, og fastsætter, hvad der er legalt og illegalt, og hvad der er ret og slet, samt at individet kan handle 'frit' og gøre, hvad det ønsker. Individet kan indtage alkohol, bedrive hor, frafalde samt fornærme og bande ad det hellige i demokratiets og dets friheders navn. Dette er demokratiet, og dette er demokratiets realitet, betydning og virkelighed. Hvordan kan en muslim, der har *iman* på Islam, så vove at sige, at demokratiet er tilladt, eller at demokratiet er en del af Islam?!

Spørgsmålet om ummaens valg af regenten, dvs. valget af kaliffen, er anført i teksterne. Suveræniteten i Islam tilkommer Sharia, men *bay'ah* fra folk til kaliffen er en grundlæggende forudsætning for at blive kalif. Valget af kaliffen blev praktiseret i Islam, samtidig med at verden levede i diktaturets mørke og under monarkernes tyranni. Den, der nøje undersøger måden for udvælgelsen af de retsindige kaliffer, Abu Bakr ﷺ, Omar ﷺ, Othman ﷺ og Ali ﷺ, vil med fuld klarhed kunne se, hvorledes folkets toneangivende personligheder (*ahl al-hal wa al-aqd*) og muslimernes repræsentanter indgik *bay'ah* til dem, hvormed de blev kaliffer, som muslimerne havde pligt til at adlyde. Abdulrahman Bin Awf ﷺ, som blev bemyndiget til at afdække holdningen blandt muslimernes repræsentanter (som var befolkningen i Medina), gik rundt og spurgte dem, bankede på dørene og spurgte både mænd og kvinder for at finde frem til den kandidat, de ville vælge til kalif, indtil folk i sidste ende bestemte sig for Othman, hvorefter *bay'ah* til ham blev indgået.

Konklusionen er, at demokratiet er en *kufr*-styreform. Dette skyldes ikke, at demokratiet går ind for valget af regenten, da dette ikke er hovedspørgsmålet. Det grundlæggende forhold i demokratiet er derimod at tildele lovgivningen til menneskene, og ikke til Allah, verdenernes Herre. Allah ﷻ siger:

﴿إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ﴾

”Lovgivningen tilkommer udelukkende Allah.” [OQM. Yusuf 12: 40]

Allah ﷻ siger ligeledes:

﴿ فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجاً مِمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيماً ﴾

”Men nej, ved din Herre! De vil ikke have *iman*, før de gør dig (o Muhammad) til dommer i (alt), hvad de strides om, og så ikke finder nogen uvilje i deres indre mod den afgørelse, du træffer, men underkaster sig fuldstændigt.” [OQM. Al-Nisaa’ 4: 65]

Beviserne på, at lovgivningen udelukkende tilkommer Allah ﷻ, er tydelige og velkendte.

Demokratiet foreskriver tilmed personlige friheder, hvor manden og kvinden kan opføre sig, som de ønsker, uden hensyn til halal eller haram. Demokratiet foreskriver også religionsfrihed, herunder frafald og omvendelse uden nogen begrænsning. Derudover er der ejendomsfriheden, hvor den stærke med alle midler udnytter den svage, så den rige bliver rigere, og den fattige bliver fattigere. Så er der ytringsfriheden, som ikke er begrænset til at ytre sandheden, men denne frihed går mod ummaens hellige anliggender. Demokrater anser endda dem, som vover sig mod Islam i ytringsfrihedens navn, for at have de ypperste holdninger og overøser dem med priser.

Styreformen i Islam (kalifat-systemet) er på dette grundlag hverken monarkisk, imperial, føderal, republikansk eller demokratisk som opklaret i det førnævnte.

3. Kalifatets institutioner er forskellige fra institutionerne i de nuværende kendte styreformer, selv hvis der måtte være ligheder inden for nogle aspekter. Kalifatets institutioner udledes fra de institutioner, som Sendebuddet ﷺ oprettede i Medina efter sin udvandring til byen og oprettelsen af den islamiske stat deri, og i samme spor fulgte de retsindige kaliffer efter ham ﷺ.

Gennem induktion på teksterne om Kalifatets institutioner viser det sig, at Kalifatets institutioner i styret og forvaltningen er som følger:

1. Kaliffen
2. Assistenterne (De delegerede vesirer)
3. De eksekutive vesirer
4. Guvernørerne
5. Emiren for Jihad – Krigsdepartementet (Militæret)
6. Departementet for Intern Sikkerhed
7. Udenrigsdepartementet
8. Industridepartementet
9. Retsvæsnet
10. Forvaltningsinstitutionen
11. Statskassen
12. Mediedepartementet
13. Umma-Rådet (Rådslagning & Ansvarsdragelse)

Vi vil i detaljer beskrive disse institutioner og deres beviser i de kommende kapitler. Vi beder Allah ﷻ om at bære os med Sin sejr og lade det lykkes for os at oprette det andet retsindige kalifat (*Khilafah Rashidah*), så Islam og muslimerne bliver æret, og så *kufr* og *kuffar* bliver nedværdiget, og så godheden spreder sig over hele verden.

﴿ إِنَّ اللَّهَ بِأَمْرِهِ قَدْ جَعَلَ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا ﴾

”Sandelig, Allah gennemfører Sin sag. Allah har visselig sat et mål for alle ting.” [OQM. Al-Talaq 65: 3]

Allah ﷻ er Den, vi søger hjælp hos og sætter vores lid til.

14. Dhul-Hijjah 1425 e.H.
24.1.2005 e.Kr.

Kalifatets Statsinstitutioner (Styre & Forvaltning)

1. Kaliffen

Kaliffen er den, der optræder på ummaens vegne inden for styret og autoriteten og i gennemførelsen af sharialovene. Dette skyldes, at Islam har tildelt ummaen styret og autoriteten, som ummaen delegerer til en person, der varetager disse på dens vegne. Og Allah ﷻ har forpligtet ummaen at gennemføre alle sharialovene.

Kaliffens realitet er, at han er stedfortræder for ummaen inden for styret og autoriteten og i gennemførelsen af sharialovene, da han bliver indsat af muslimerne. Han bliver derfor ikke kalif, medmindre ummaen giver ham *bay'ah*. Det er ummaens *bay'ah* til ham om kalifat-embedet, der gør ham til stedfortræder for umma, og det er kontraheringen af kalifat-embedet til ham med denne *bay'ah*, der giver ham autoriteten og forpligter ummaens lydighed til ham.

Den, der overtager muslimernes ledelse, bliver ikke kalif, medmindre de toneangivende personligheder (*ahl al-hal wa al-aqd*) i ummaen indgår en shariamæssig kontraherings-*bay'ah*, med tilfredshed og udvælgelse, og at han opfylder samtlige kontraheringskrav for kalif-embedet og begynder at implementere sharialovene umiddelbart efter kontraheringen med ham om kalifat-embedet.

Titel

Kalif, imam eller *mu'minins* emir (de troendes emir) er den titel, han bliver tildeles. Disse titler er nævnt i autentiske *hadith*-beretninger og i *sahababs* enstemmighed, og de retsindige kaliffer blev også betitlet hermed. Abu Said Al-Khudari berettede, at Sendebuddet ﷺ sagde:

إِذَا بُويعَ لِخَلِيفَتَيْنِ فَأَقْتُلُوا الْآخَرَ مِنْهُمَا

”Hvis der bliver givet *bay’ah* til to kaliffer, så dræb den sidste af dem.” Berettet af imam Muslim. Det blev berettet via Abdullah Bin Amr Bin Al-Aas, som hørte Allahs Sendebud ﷺ sige:

مَنْ بَايَعَ إِمَامًا فَأَعْطَاهُ صَفَقَةً يَدِهِ وَتَمَرَةً فَلْيَطْعُهُ إِنْ اسْتَطَاعَ
فَإِنْ جَاءَ آخَرُ يُنَازِعُهُ فَاصْرِبُوا عَنْقَ الْآخَرِ

”Den, der giver *bay’ah* til en imam med hånden herpå og med oprigtig forpligtelse, skal adlyde ham i det omfang, han formår. Hvis en anden kommer for at strides med ham, så halshug den anden.” Berettet af imam Muslim. Det blev også berettet via Awf Bin Malik, at Allahs Sendebud ﷺ sagde:

خِيَارُ أَمَّتِكُمُ الَّذِينَ تُجْبُونَهُمْ وَيُحْبُونَكُمْ، وَتُصَلُّونَ عَلَيْهِمْ وَيُصَلُّونَ عَلَيْكُمْ

”Jeres bedste imamer er dem, I elsker, og som elsker jer, og som I beder for, og som beder for jer.” Berettet af Muslim. Disse *hadith*-beretninger nævner titlen på den regent, som håndhæver sharialovene i Islam, og titlen er: kalif eller imam.

Hvad titlen *mu’minins* emir angår, så er den mest autentiske beretning herom berettet af Ibn Shihab Al-Zuhri hos imam Al-Hakim i (hans værk) *’Al-Mustadrak’*. Beretningen blev klassificeret som autentisk (*sahih*) af Al-Dhahabi og autoriseret af Al-Tabarani, og Al-Haythami sagde, at dens beretningsmænd har *sahib*-status. Beretningens ordlyd hos Al-Hakim er: ”(Det blev berettet) via Ibn Shihab, at Omar Bin Abdulaziz spurgte Abu Bakr Bin Sulaiman Bin Abu Hathma ... I Abu Bakrs ﷺ tid blev der skrevet: Fra Allahs Sendebuds ﷺ efterfølger (kalif). Derefter skrev Omar i starten: Fra Abu Bakrs efterfølger (kalif). Hvem var så den første, der skrev: Fra *mu’minins* emir? Han sagde: Al-Shifa, og hun var en af de første emigranter. (Hun berettede,) at Omar Bin Al-Khattab ﷺ skrev til Iraks underguvernør (*’amel*), at han skulle sende ham to stærke mænd for at spørge dem om Irak og dets befolkning. Iraks underguvernør sendte Labid Bin Rabiah og Adi Bin Hatim. Da de ankom til Medina, bandt de deres kameler ved moskepladsen og trådte ind i moskeen, hvor de så Amr Bin Al-As. De sagde: O Amr! Bed om tilladelse for os til at komme ind til *mu’minins* emir. Amr sagde: Ved Allah, I har ramt rigtigt med hans benævnelse. Han er emiren, og vi er *mu’minin*. Amr

rejste sig og gik ind til Omar, *mu'minins* emir, og sagde: Fred være med dig, o *mu'minins* emir! Omar sagde: Hvad bragte dig på denne benævnelse, o Ibn Al-Aas? Min Herre ved bedst. Du skal sandelig trække det, du sagde, tilbage. Han (Amr Bin Al-Aas) sagde: Labid Bin Rabbiah og Adi Bin Hatim er ankommet og har bundet deres kameler ved moskepladsen. De kom derefter ind til mig og sagde: O Amr! Bed om tilladelse for os til at komme ind til *mu'minins* emir. Ved Allah, de har ramt rigtigt med din benævnelse. Vi er *mu'minin*, og du er vores emir. Han sagde: Fra den dag blev denne titel anvendt i skrivelserne. Al-Shifa var Abu Bakr Bin Sulaimans bedstemor.” Derefter fortsatte denne benævnelse af kalifferne efter Omar i *sahababs* tid og i tiden efter dem.

Kaliffens kvalifikationskrav

Kaliffen skal opfylde syv kvalifikationskrav for at være kvalificeret til kalifatembedet, og for at *bay'ah* kan kontraheres med ham om Kalifatet. Disse syv kvalifikationskrav er kontraheringsbetingelser, og hvis en af disse betingelser mangler, kan kalifat-kontrakten ikke blive kontraheret.

Kontraheringsbetingelser

1. At være muslim. Kalifat-embedet er under ingen omstændigheder gældende for en *kafir*, og det er ikke en pligt at adlyde en sådan, fordi Allah ﷻ siger:

﴿وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا﴾

”Allah vil aldrig lade *kuffar* få magt over *mu'minin*.” [OQM. Al-Nisaa' 4: 141]

Styret er regentens stærkeste magtmiddel over de regerede. Udtrykket '*lan*' (aldrig), som udtrykker evighed, er en indikation på et definitivt forbud mod, at en *kafir* overtager noget som helst styre over muslimerne, om end det er Kalifatet eller derunder. Og eftersom Allah ﷻ har forbudt, at *kuffar* har nogen magt over *mu'minin*, så er det forbudt for muslimerne at gøre en *kafir* til regent over dem.

Kaliffen er desuden myndighedsindehaveren, og Allah ﷻ har stillet den betingelse, at muslimernes myndighedsindehaver er muslim. Allah ﷻ siger:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ﴾

”O I, som har *iman*! Adlyd Allah og adlyd Sendebuddet og dem af jer, der har myndighed.” [OQM. Al-Nisaa’ 4: 59]

Og Allah ﷻ siger:

﴿وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِنَ الْأَمْنِ أَوْ الْخَوْفِ أَذَاعُوا بِهِ
وَلَوْ رَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ وَإِلَى أُولِي الْأَمْرِ مِنْهُمْ﴾

”Når en melding om noget trygt eller noget ængstende kommer til dem, spreder de den, men hvis de overlod den til Sendebuddet og til de af dem, der har myndighed.” [OQM. Al-Nisaa’ 4: 83]

Udtrykket *uli al-amr* (flertal af *wali al-amr*, den ansvarlige autoritet) bliver i Koranen udelukkende nævnt i forbindelse med, at de er muslimer. Dette viser, at det er en betingelse, at den ansvarlige autoritet er muslim. Og da kaliffen er *wali al-amr* (den ansvarlige autoritet) og udnævner assistenter, guvernører og underguvernører som myndighedspersoner, så er det en betingelse, at kaliffen er muslim.

2. At være af hankøn. Kaliffen må altså ikke være af hunkøn, dvs. at kaliffen skal være en mand, og det er ikke tilladt, at kaliffen er en kvinde. Dette skyldes imam Al-Bukharis beretning via Abu Bakra, som sagde: Da Sendebuddet ﷺ blev underrettet om, at Persiens folk havde indsat kejserens datter som deres monark, sagde han:

لَنْ يُفْلِحَ قَوْمٌ وَلَوْ أَمَرَهُمْ امْرَأَةٌ

”Et folk, der indsætter en kvinde som deres regent, vil aldrig få succes.” Sendebuddets udmelding om afvisningen af succes for dem, der indsætter en kvinde som regent (ansvarlig autoritet) over sig, er et forbud mod at indsætte en kvinde som regent. Dette skyldes, at udmeldingen er formuleret som en anmodning, og da udmeldingen er en bebrejdelse af dem, der indsætter en kvinde som regent over sig, med en afvisning af succes for dem, så er det en indikation på et definitivt forbud. Forbuddet mod indsættelsen af en kvinde er i denne sammenhæng således ledsaget af en

indikation, der angiver en definitiv anmodning om undladelse, hvorfor indsættelsen af en kvinde er haram. Der er tale om indsættelsen af en kvinde i et regeringsembede, hvilket omfatter Kalifatet og underordnede regeringsembeder. Dette skyldes, at denne *hadith* handler om kejserens datters overtagelse af et rige, hvorfor denne *hadith* specifikt handler om styret og ikke kun om selve begivenheden med kejserens datters magtovertagelse. Denne *hadith* er heller ikke generel i alle henseender og omfatter dermed ikke andet end spørgsmålet om styret. Denne *hadith* omfatter således ikke retsvæsnen, 'Rådet for Rådslagning og Ansvarsdragelse' eller valget af regenten, som kvinden har adgang til i henhold til den senere opklaring.

3. At være moden. Kaliffen må derfor ikke være barn. Dette skyldes beretningen fra Abu Dawud via Ali Bin Abu Talib عليه السلام, hvor Allahs Sendebud ﷺ sagde:

رُفِعَ الْقَلَمُ عَنْ ثَلَاثَةٍ: عَنْ الصَّبِيِّ حَتَّى يَبْلُغَ، وَعَنْ النَّائِمِ حَتَّى يَسْتَيْقِظَ، وَعَنْ الْمَعْتُوهِ حَتَّى يَبْرَأَ

”Pennen er løftet fra tre: Fra barnet, indtil det bliver modent, og fra den sovende, indtil denne vågner, og fra den sindsforvirrede, indtil denne bliver rask.” Denne *hadith* findes som en anden beretning med ordlyden:

رُفِعَ الْقَلَمُ عَنْ ثَلَاثَةٍ: عَنْ الْمَجْنُونِ الْمَغْلُوبِ عَلَى عَقْلِهِ حَتَّى يَفِيقَ،
وَعَنْ النَّائِمِ حَتَّى يَسْتَيْقِظَ، وَعَنْ الصَّبِيِّ حَتَّى يَحْتَلِمَ

”Pennen er løftet fra tre: Fra den sindssyge, der er mentalt magtesløs, indtil denne kommer sig, og fra den sovende, indtil denne vågner, og fra barnet, indtil det får en våd drøm.”

Den, som pennen er løftet fra, må ikke disponere over sit eget anliggende og er shariamæssigt ikke pålagt noget ansvar. Derfor må vedkommende ikke være kalif eller bestride underordnede regeringsembeder som følge af sin umyndighed. Imam Al-Bukhari berettede et yderligere bevis på, at kaliffen ikke må være et barn:

عَنْ أَبِي عَقِيلٍ زُهْرَةَ بْنِ مَعْبُدٍ عَنْ جَدِّهِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ هِشَامٍ، وَكَانَ قَدْ أَدْرَكَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَذَهَبَتْ بِهِ أُمُّهُ زَيْنَبُ بِنْتُ حُمَيْدٍ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَتْ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، بَايِعْهُ، فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: هُوَ صَغِيرٌ. فَمَسَحَ رَأْسَهُ وَدَعَا لَهُ...

”Abu Aqil Zuhra Bin Mabad berettede via sin bedstefar Abdullah Bin Hisham, som mødte Profeten ﷺ, hvor hans mor, Zaynab, Humaidis datter, tog hen til Allahs Sendebud ﷺ med ham og sagde: O Allahs Sendebud, tag imod hans *bay’ah*. Da sagde Profeten ﷺ: Han er lille. Profeten strøg hans hoved og bad for ham ...” Så hvis *bay’ah* fra et barn ikke tages i betragtning, og at det ikke er pålagt et barn at give en anden *bay’ah* som kalif, så er det med desto større ret ikke tilladt for et barn at være kalif.

4. At være forstandig. Kaliffen må derfor ikke være sindssyg, da Allahs Sendebuds ﷺ sagde:

رُفِعَ الْقَلَمُ عَنْ ثَلَاثَةٍ

”Pennen er løftet fra tre”, og i beretningen blev der nævnt:

عَنْ الْمَجْنُونِ الْمَغْلُوبِ عَلَى عَقْلِهِ حَتَّى يَفِيقَ

”Fra den sindssyge, der er mentalt magtesløs, indtil denne kommer sig.” Den, pennen er løftet fra, er ikke pålagt noget ansvar, fordi forstanden er grundlaget for ansvarspåleggelsen og forudsætningen for myndighedens gyldighed. Og da kaliffen træffer beslutninger med hensyn til styret og gennemfører shariapligterne, så må kaliffen ikke være sindssyg, fordi den sindssyge ikke må disponere over sit eget anliggende og med desto større ret heller ikke disponere over folks anliggender.

5. At være retskaffen. Han må derfor ikke være *fasiq*. Retskaffenhed (*adalah*) er en nødvendig betingelse for kontraheringen og fortsættelsen af Kalifatet, fordi Allah ﷻ har gjort det til en betingelse, at et vidne skal være retskaffent. Allah ﷻ siger:

”Lad to retskafne mænd blandt jer være vidner.” [OQM. Al-Talaq 65: 2]

Kaliffen, som er mere betydningsfuld end et vidne, skal med desto større ret nødvendigvis være retskaffen, fordi hvis retskaffenhed er en betingelse for et vidne, så er retskaffenhed med desto større ret også en betingelse for kaliffen.

6. At være fri. Dette skyldes, at en slave ejes af sin herre og har ingen råderet over sig selv, og med desto større ret har slaven heller ikke råderet over andre og dermed heller ikke noget vægemål over folk.

7. At være kompetent og blandt de kvalificerede til at bære Kalifatets byrder, fordi dette hører til *bay'ahs* krav, da den inkompetente ikke er i stand til at opretholde borgernes anliggender med Koranen og Sunna, som han fik *bay'ah* på grundlag af. Det er op til domstolen for statsuret at afgøre 'arterne af inkompetence', som ikke må findes i kaliffen, for at han kan være kompetent og blandt de kvalificerede.

Præferencebetingelser

Dette var betingelserne for kontraheringen om Kalifatet til kaliffen. Ingen anden betingelse end disse syv betingelser er gyldig som kontraheringsbetingelse, men kan dog være præferencebetingelse, såfremt teksterne herom er autentiske, eller hvis betingelsen falder ind under en lov, som er blevet bekræftet med en autentisk tekst. Dette skyldes, at for at en betingelse kan være en kontraheringsbetingelse, så skal beviset anføre betingelsen og indeholde en definitiv anmodning for at være en indikation på forpligtelsen. Såfremt beviset ikke indeholder en definitiv anmodning, vil betingelsen være en præferencebetingelse, og ikke en kontraheringsbetingelse. Der findes intet bevis med en definitiv anmodning i andre tilfælde end i de nævnte syv betingelser. Derfor er kun disse syv betingelser alene kontraheringsbetingelser, mens øvrige betingelser med autentiske beviser blot er præferencebetingelser, såsom at kaliffen skal være fra Quraysh, *mujtahid* (*ijtihad*-kyndig), kyndig i våbenbrug eller lignende, hvorom der er nævnt et ikke-definitivt bevis.

Metoden for indsættelsen af kaliffen

Da Sharia forpligtede ummaen til at indsætte en kalif over sig, fastlagde Sharia for denne umma metoden, hvorpå indsættelsen af kaliffen skulle foregå. Denne metode er fastslået med Bogen, Sunna og *Ijmaa' Al-Sahabah*. Denne metode er *bay'ah*. Kaliffens indsættelse foregår derfor gennem muslimernes *bay'ah* til ham om at handle efter Allahs Bog og Hans Sendebuds Sunna. Med muslimerne menes der de muslimske borgere under den forhenværende kalif, i tilfælde af at Kalifatet i forvejen er oprettet, eller den muslimske befolkning i det område, hvori Kalifatet bliver oprettet, i tilfælde af at Kalifatet i forvejen ikke er oprettet.

At denne metode er *bay'ah* er fastslået gennem muslimernes *bay'ah* til Sendebuddet og gennem Sendebuddets befaling til os om at give *bay'ah* til imamen. Muslimernes *bay'ah* til Sendebuddet er ikke en *bay'ah* om profetskabet, men derimod en *bay'ah* om styret, da den er en *bay'ah* om handling, og ikke en *bay'ah* om *iman*. Profeten ﷺ blev derfor givet *bay'ah* som værende en regent, og ikke som værende en profet og et sendebud, fordi erkendelsen af profetskabet og budskabet er *iman*, og ikke *bay'ah*. *Bay'ah* til Sendebuddet kan dermed kun være til ham som værende statens leder. *Bay'ah* er blevet nævnt i Koranen og *hadith*. Allah ﷻ siger:

﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَاتُ يُبَايِعْنَكَ عَلَىٰ أَنْ لَا يُشْرِكْنَ
بِاللَّهِ شَيْئًا وَلَا يَسْرِقْنَ وَلَا يَزْنِينَ وَلَا يَقْتُلْنَ أَوْلَادَهُنَّ وَلَا يَأْتِينَ بِبُهْتَانٍ
يَفْتَرِيهِ بَيْنَ أَيْدِيهِنَّ وَأَرْجُلِهِنَّ وَلَا يَعْصِيَنَّ فِي مَعْرُوفٍ فَبَايِعُهُنَّ﴾

”O Profet! Når *mu'minat* (de muslimske kvinder) kommer til dig for at give dig *bay'ah* om, at de ikke vil sætte noget ved siden af Allah, ikke stjæle, ikke bedrive hor, ikke dræbe deres børn, ikke komme med falske anklager, som de selv finder på, og ikke vil være ulydige mod dig inden for noget, der er ret, så indgå *bay'ah* med dem.” [OQM. Al-

Mumtahinah 60: 12]

Allah ﷻ siger også:

﴿إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ﴾

”De, som giver dig *bay’ah*, giver *bay’ah* til Allah. Allahs Hånd er over deres hænder.” [OQM. Al-Fath 48: 10]

Imam Al-Bukhari berettede, at Ismail fortalte, at Malik fortalte ham, at Yahya Bin Said sagde: Ubadah Bin Al-Walid fortalte mig: Min far fortalte mig, at Ubadah Bin Al-Samit sagde:

بَايَعَنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى السَّمْعِ وَالطَّاعَةِ، فِي الْمَنْشَطِ وَالْمَكْرَهِ،
وَأَنْ لَا نُنَازِعَ الْأَمْرَ أَهْلَهُ، وَأَنْ نَقُومَ أَوْ نَقُولَ بِالْحَقِّ حَيْثُمَا كُنَّا، لَا نَخَافُ فِي اللَّهِ لَوْمَةً لَانِيَم

”Vi gav Sendebuddet ﷺ *bay’ah* om at høre og under velvilje og modvilje, og at vi ikke strides om myndigheden med dens folk, samt at vi udfører eller udtaler sandheden, hvor end vi er, uden at frygte nogens bebrejdelse med hensyn til Allah(s befaling).” I *hadith*-samlingen ‘*Sahih Muslim*’ er der en beretning fra Abdullah Bin Amr Bin Al-Aas om, at Allahs Sendebud ﷺ sagde:

... وَمَنْ بَايَعَ إِمَامًا فَأَعْطَاهُ صَفَقَةً يَدِهِ وَتَمَرَةً قَلْبِهِ فَلْيُطِعهُ إِنْ اسْتَطَاعَ
فَإِنْ جَاءَ آخَرُ يُنَازِعُهُ فَاصْرِبُوا عَنْهُ الْآخَرَ

”... Og den, der giver *bay’ah* til en imam med hånden herpå og med oprigtig forpligtelse, skal adlyde ham i det omfang, han formår. Hvis en anden kommer for at strides med ham, så halshug den anden.” I ‘*Sahih Muslim*’ er der ligeledes en beretning, hvor Abu Said Al-Khudari siger: Allahs Sendebud ﷺ sagde:

إِذَا بُويعَ لِخَلِيفَتَيْنِ فَأَقْتُلُوا الْآخَرَ مِنْهُمَا

”Hvis der bliver givet *bay’ah* til to kaliffer, så dræb den sidste af dem.”

Og imam Muslim berettede, at Abu Hazim sagde: Jeg gjorde Abu Hurayrah selskab i fem år, hvorunder jeg hørte ham berette om Profeten ﷺ, som sagde:

كَانَتْ بَنُو إِسْرَائِيلَ تَسُوسُهُمُ الْأَنْبِيَاءُ، كُلَّمَا هَلَكَ نَبِيٌّ خَلَفَهُ نَبِيٌّ، وَإِنَّهُ لَا نَبِيَّ بَعْدِي،
وَسَتَكُونُ خُلَفَاءُ فَتَكْثُرُ. قَالُوا فَمَا تَأْمُرُنَا؟ قَالَ: فُوا بِبَيْعَةِ الْأَوَّلِ فَأَلَّوْا،
وَأَعْطَوْهُمْ حَقَّهُمْ، فَإِنَّ اللَّهَ سَأَلَهُمْ عَمَّا اسْتَرْعَاهُمْ

”Israels børn plejede at blive politisk varetaget af profeter. Hver gang en profet døde, blev han efterfulgt af en (anden) profet. Efter mig vil der ikke komme nogen profet. Der vil (i stedet for) være kaliffer, og der vil være mange. De (*sahabah*) sagde: Hvad befaler du os? Han sagde: Opfyld deres *bay'ah*, én efter én, og giv dem deres ret, da Allah vil spørge dem om dét, Han har lagt i deres varetægt.”

Teksterne fra Bogen og Sunna taler følgelig deres tydelige sprog, om at *bay'ah* er metoden for indsættelsen af kaliffen. Alle *sahabah* forstod og fulgte dette, og indgåelsen af *bay'ah* til de retsindige kaliffer er umiskendelig i denne forbindelse.

De praktiske foranstaltninger for kaliffens indsættelse og *bay'ah*

Det er tilladt, at de praktiske foranstaltninger for forløbet for kaliffens indsættelse, før han gives *bay'ah*, antager forskellige former, ligesom det skete med de retsindige kaliffer, som kom umiddelbart efter Sendebuddets ﷺ død. Disse retsindige kaliffer var Abu Bakr, Omar, Othman og Ali, må Allah være tilfreds med dem. Samtlige *sahabah* var tavse omkring disse former og anerkendte dem, til trods for at disse former hører til blandt de forhold, som skal afvises, såfremt de modstrider Sharia, fordi de angår den vigtigste ting, som muslimernes entitet og overlevelsen af styret med Islam er afhængig af.

Undersøgelsen af hændelserne under indsættelsen af disse kaliffer viser os, at nogle muslimer havde diskuteret i Saidah-stammens forsamlingshus, hvor kandidaterne var Saad, Abu Ubaidah, Omar og Abu Bakr. Omar og Abu Ubaidah accepterede dog ikke at være Abu Bakrs modkandidater, og det lignede alene en sag mellem Abu Bakr og Saad Bin Ubadah. Diskussionen endte med, at Abu Bakr blev givet *bay'ah*. Muslimerne blev så hidkaldt til moskeen dagen efter, hvor de gav Abu Bakr *bay'ah*. *Bay'ah* i forsamlingshuset var således en kontraherings-*bay'ah*, hvormed Abu Bakr blev kalif for muslimerne, mens *bay'ah* i moskeen dagen efter var en lydigheds-*bay'ah*.

Og da Abu Bakr fornemmede på sin sygdomstilstand, at han lå for døden, hidkaldte han muslimerne for at rådspørge dem om, hvem der skulle være muslimernes kalif, især fordi muslimernes hære var i kamp mod datidens stormagter, perserne og romerne. Abu Bakr fortsatte med denne rådspørgning over en periode på tre måneder, og da holdningen hos flertallet af muslimerne herefter stod klar for ham, anbefalede han dem så, dvs. 'kandiderede' på nutidens sprog, Omar til kalif efter sig. Denne anbefaling eller opstilling var ikke en kontrahering om Kalifatet til Omar efter ham, fordi muslimerne efter Abu Bakrs ﷺ død tog til moskeen og gav *bay'ah* om Kalifatet til Omar. Omar blev således kalif for muslimerne med denne *bay'ah*, og hverken med rådspørgning eller Abu Bakrs anbefaling, fordi Abu Bakrs opstilling af ham ikke behøvede muslimernes *bay'ah*, hvis denne opstilling var en kontrahering om Kalifatet til Omar. De tidligere nævnte tekster viser desuden med al tydelighed, at ingen kan blive kalif uden en *bay'ah* fra muslimerne.

Og da Omar blev dolket, anmodede muslimerne ham om at udpege en efterfølger, men han afslog. Muslimerne insisterede dog indtrængende, hvorefter han indstillede seks personer, dvs. han 'kandiderede' seks personer for dem. Omar udnævnte derefter Suhaib til at lede folk i *salah* (bøn) og lede de personer, som Omar kandiderede, så de kunne udvælge en kalif iblandt sig inden for de tre dage, som Omar havde fastsat for dem. Han sagde til Suhaib: "... Hvis fem personer enes og accepterer en mand, mens én person afslår, så hug hans hoved med sværdet ...". Dette blev overleveret af imam Al-Tabari i hans værk 'Historien' (*Al-Tarikh*), af Ibn Qutaybah, forfatteren til bogen 'Imamatet og Politik' (*Al-Imamah wa Al-Siyasah*), der er kendt som 'Kaliffernes Historie', og af Ibn Saad i 'De Store Lag' (*Al-Tabaqat Al-Kubra*). Omar udnævnte derefter Abu Talhah Al-Ansari sammen med 50 mand til at bevogte kandidaterne og pålagde Al-Miqdad Bin Al-Aswad at finde et mødested for kandidaterne.

Efter Omars død, ﷺ og efter at forsamlingen havde fundet sig til rette med kandidaterne, sagde Abdulrahman Bin Awf: Hvem af jer trækker sig og tager sig af sagen under forudsætning af at udnævne den bedste iblandt jer? De var alle tavse. Abdulrahman sagde så: Jeg trækker mig. Han begyndte derefter at rådspørge dem en ad gangen, hvor han spurgte om, hvem de syntes var den mest berettigede iblandt dem, hvis de skulle se bort fra sig selv. Deres svar var begrænset til to personer: Ali og Othman. Abdulrahman søgte så

muslimernes holdning, hvor han spurgte dem om, hvem af de to personer, de ønskede. Han ﷺ spurgte mænd og kvinder, foretog en opinionsundersøgelse og var ikke kun beskæftiget om dagen, men også om natten. Imam Al-Bukhari autoriserede følgende beretning via Al-Miswar Bin Makhramah, som sagde: "Abdulrahman bankede på min dør efter noget tids nattesøvn. Han bankede på døren, indtil jeg vågnede, hvorefter han sagde: Jeg ser, at du sover. Ved Allah! Jeg har ikke fået megen søvn i disse tre," dvs. tre nætter. Da folk havde bedt morgenbønnen, blev *bay'ah* til Othman indgået. Othman blev dermed kalif gennem muslimernes *bay'ah*, og ikke gennem Omars begrænsning af antallet af kandidater til seks personer.

Efter drabet på Othman gav de brede muslimske masser i Medina og Kufa *bay'ah* til Ali Bin Abu Talib, hvormed han blev kalif gennem muslimernes *bay'ah*.

Ved nøje undersøgelse af proceduren for indgåelsen af *bay'ah* til de retsindige kaliffer, må Allah være tilfreds med dem, viser det sig, at der skete en offentliggørelse af kandidaterne til Kalifatet, og at de alle opfyldte kontraheringsbetingelserne. De toneangivende personligheder (*ahl al-hal wa al-aqd*) – ummaens repræsentanter – blev derefter spurgt om deres holdning. Repræsentanterne var kendte i de retsindige kaliffers tid, da de selv var *sahabah*, må Allah være tilfreds med dem, eller en del af Medinas befolkning. Den, som *sahabah* eller flertallet af dem ønskede, blev givet kontraherings-*bay'ah* og blev dermed kalif, til hvem lydighed blev en pligt. Derefter gav muslimerne ham så lydigheds-*bay'ah*. Kaliffen kommer til på denne måde og bliver stedfortræder for ummaen i styret og autoriteten.

Dette er, hvad der forstås af hændelserne omkring de retsindige kaliffers *bay'ah*, må Allah være tilfreds med dem. Der er to yderligere forhold, der kan forstås af Omars opstilling af de seks personer og foranstaltningerne for *bay'ah* til Othman ﷺ: Tilstedeværelsen af en provisorisk emir, som overtager ledelsen under perioden for indsættelsen af en ny kalif, og begrænsningen af antallet af kandidater til højst seks personer.

Den provisoriske emir

Når kaliffen føler, at han er døden er nær, kan han en passende periode, umiddelbart inden kalifat-embedet bliver ledigt, udnævne en provisorisk emir til at overtage ledelsen af muslimerne under perioden med foranstaltningerne

for indsættelsen af den nye kalif. Den provisoriske emir indleder sit arbejde efter kaliffens død, og hans grundlæggende arbejde består i at gennemføre indsættelsen af den nye kalif inden for tre dage.

Den provisoriske emir må ikke vedtage love, fordi denne beføjelse tilhører kaliffen, som ummaen giver *bay'ah* til. Den provisoriske emir må heller ikke selv kandidere til kalifat-embedet eller støtte kandidaterne, fordi Omar ؓ udnævnte ham ikke blandt kandidaterne til kalifat-embedet. Denne emirs ledelse slutter ved indsættelsen af den nye kalif, fordi hans opgave er tidsbestemt af denne indsættelse.

Beviset på, at Suhaib var en provisorisk emir udnævnt af Omar ؓ, er: Omars ؓ udtalelse til de seks kandidater: "Og lad Suhaib lede jer i *salah* i disse tre dage, hvor I holder rådslagning." Derefter sagde han til Suhaib: "Led folk i bøn i tre dage," indtil han sagde: "Hvis fem personer enes og accepterer en mand, mens én person afslår, så hug hans hoved med sværdet ..." Dette betyder, at Suhaib blev udnævnt som emir over dem, fordi han blev udnævnt til leder af bønnen, og ledelsen (*imarah*) af bønnen betød ledelsen af folket, og fordi han fik tildelt beføjelsen til at straffe ('hug hans hoved'), og ingen andre end emiren må dræbe.

Denne sag foregik i fuld offentlighed foran *sahabah*, uden at nogen afviste det, hvorfor sagen udgør en enstemmighed (*ijmaa'*) om, at kaliffen har ret til at udnævne en provisorisk emir, der tager sig af foranstaltningerne for indsættelsen af den nye kalif. Det er på dette grundlag ligeledes tilladt for kaliffen i sin levetid at vedtage en lovparagraf, som angiver en person som provisorisk emir, ifald kaliffen dør uden at have udnævnt en provisorisk emir til at sørge for foranstaltningerne for udpegelsen af den nye kalif.

Vi adopterer her, at såfremt kaliffen på sit dødsleje ikke udnævner den provisoriske emir, så bliver den provisoriske emir den ældste af assistenterne, medmindre han stiller op, hvor det så bliver den næstældste assistent, og så fremdeles. De udøvende vesirer følger så efter på samme måde.

Dette gør sig også gældende i tilfælde af kaliffens afsættelse. Den provisoriske emir bliver den ældste af assistenterne, hvis han ikke stiller op. Såfremt han stiller op, så bliver det den næstældste assistent, indtil der ikke er flere tilbage, hvorefter det bliver den ældste af de eksekutive vesirer, og så

fremdeles. Hvis de alle ønsker at stille op, så bliver den yngste af de eksekutive vesirer pålagt den provisoriske ledelse.

Dette gør sig ligeledes gældende i tilfælde af, at kaliffen bliver taget som gidsel. Der er dog her detaljer omkring den provisoriske emirs beføjelser, afhængigt af om der er håb eller ej om kaliffens frelse. Disse beføjelser vil blive tilrettelagt af en lov, som bliver udstedt til den tid.

Denne emir er forskellig fra den, som kaliffen udnævner som sin stedfortræder, når han drager ud til *jihad* eller på rejse, ligesom Sendebuddet ﷺ plejede at gøre, når han drog ud til *jihad*, ved den sidste pilgrimsfærd eller lignende. Den, som kaliffen udnævner som sin stedfortræder i en sådan situation, vil have de nødvendige stedfortræderbeføjelser, som kaliffen fastlægger for ham angående varetagelsen af anliggenderne.

Begrænsningen af antallet af kandidater

Den nøje undersøgelse af måden for udpegelsen af de retsindige kaliffer viser, at der foregik en begrænsning af antallet af kandidater. I Saidah-stammens forsamlingshus var kandidaterne Abu Bakr, Omar, Abu Ubaidah og Saad Bin Ubadah, og man nøjedes med disse. Omar og Abu Ubaidah ligestillede sig dog ikke med Abu Bakr og rivaliserede derfor ikke med ham om kalif-embedet. Opstillingen blev dermed i praksis mellem Abu Bakr og Saad Bin Ubadah. De toneangivende personligheder (*ahl al-hal wa al-aqd*) i forsamlingshuset valgte derefter Abu Bakr som kalif og gav kontraherings-*bay'ah* til ham. Muslimerne gav dagen derpå lydigheds-*bay'ah* til Abu Bakr i moskeen.

Abu Bakr kandiderede Omar som kalif for muslimerne, og Omar havde ingen modkandidat. Muslimerne gav så kontraherings-*bay'ah* og derefter lydigheds-*bay'ah* til Omar.

Omar kandiderede seks personer for muslimerne og lod spørgsmålet om valget af kaliffen være indskrænket til dem, så de kunne vælge en kalif iblandt sig. Abdulrahman Bin Awf diskuterede med de øvrige fem, og efter deres bemyndigelse af ham, indskrænkede han det til to kandidater: Ali og Othman. Han foretog derefter en meningsmåling i befolkningen, og holdningen fandt sig til rette på Othman som kalif.

Ali ﷺ havde ingen modkandidat til kalif-embedet og blev den fjerde kalif, efter at hovedparten af muslimerne i Medina og Kufa havde givet ham *bay'ah*.

Ved Othmans *bay'ah* fandt følgende sted: Den højst tilladte periode til valget af kaliffen, dvs. tre dage og tre nætter, samt begrænsningen af antallet af kandidater til seks personer, og derefter til to personer. Vi vil derfor nævne nogle detaljer omkring forløbet for Othmans *bay'ah* til gavn for emnets opklaring:

1. Omar ﷺ døde søndag morgen i begyndelsen af Muharram-månedens år 24 e.H., efter at Abu Luluah – må Allah forbande ham – havde dolket ham, mens han ﷺ stod i bøn i bedenichen om onsdagen ved daggry, fire dage før slutningen af måneden Dhul-Hijjah år 23 e.H. Suhaib ﷺ ledte begravelsesbønnen i henhold til Omars ﷺ befaling.

2. Efter afslutningen på forholdet omkring Omar, samlede Al-Miqdad de seks medlemmer af Shura-Rådet, som Omar havde udpeget, i et hus, og Abu Talhah sørgede for beskyttelsen af dem. De satte sig og rådførte sig med hinanden, hvorefter de bemyndigede Abdulrahman Bin Awf til, med deres samtykke, at udvælge en kalif blandt dem.

3. Abdulrahman begyndte at diskutere med dem og spørge hver enkelt af dem om, hvem de ville pege på som kalif blandt de øvrige, hvis de skulle udelukke sig selv? Deres svar var begrænset til Ali og Othman. Abdulrahman afgrænsede følgelig sagen til to af de seks personer.

4. Abdulrahman begyndte som bekendt at rådspørge folk efterfølgende.

5. Natten til onsdag, dvs. natten til den tredje dag efter Omars ﷺ dødsdag (søndag), tog Abdulrahman hjem til sin søstersøn Al-Miswar Bin Makhramah. Her citeres fra '*Al-Bidayah wa Al-Nihayah*' af Ibn Kathir:

”Natten til den fjerde dag efter Omars død, kom han til sin søstersøn Al-Miswar Bin Makhramahs hjem og sagde: ”Sover du, Miswar? Ved Allah! Jeg har ikke lukket øjnene særlig meget i tre dage” ... ,” dvs. de tre nætter efter Omars død søndag morgen, dvs. natten til mandag, natten til tirsdag og natten til onsdag. Abdulrahman sagde videre: ”Gå og hidkald Ali og Othman

til mig” ... Derefter tog han ud til moskeen med dem begge ... Folk blev så offentligt indkaldt: ’Fællesbøn’ ...” Dette skete om onsdagen ved daggry. Abdulrahman tog derefter Alis hånd, må Allah skænke ham Sit velbehag og bære ham, og spurgte ham, om han var indstillet på at få *bay’ah* på grundlag af Allahs Bog og Hans Sendebuds Sunna samt Abu Bakrs og Omars praksis. Ali ؓ gav ham det kendte svar: ”På grundlag af Bogen og Sunna, så ja,” men hvad angår Abu Bakrs og Omars praksis, så ville han foretage sin egen *ijtihad*. Abdulrahman gav her slip på hans hånd, tog Othmans hånd og stillede ham det samme spørgsmål, hvortil Othman svarede: ”Ved Allah, ja.” *Bay’ah* blev dermed givet til Othman ؓ.

Suhaib ledte denne dag folk i bøn ved morgen- og middagsbønnen, og derefter ledte Othman som muslimernes kalif folk i bøn ved eftermiddagsbønnen. Suhaibs ledelse sluttede altså først efter, at folks toneangivende personligheder (*ahl al-hal wa al-aqd*) i Medina havde givet *bay’ah* til Othman, på trods af påbegyndelsen af kontraherings-*bay’ah* til Othman ved morgenbønnen. Denne *bay’ah* blev fuldført umiddelbart inden eftermiddagen, hvor *sahabah* havde strømmet til for at give Othman *bay’ah* frem til efter midt på denne dag og lige inden eftermiddagen, hvor sagen blev fuldendt. Suhaibs ledelse sluttede herved, og Othman ledte folk i bøn ved eftermiddagsbønnen som deres kalif.

Forfatteren til *’Al-Bidayah wa Al-Nihayah’* forklarer, hvorfor Suhaib ledte folk i bøn ved middagsbønnen, vel vidende at *bay’ah* til Othman allerede var indgået ved daggry. Forfatteren siger: “... Folk gav ham *bay’ah* i moskeen, hvorefter han blev ført til *shura*-huset (dvs. det hus, hvor de personer, der skulle foretage rådslagning, var samlet), hvor resten af folket gav ham *bay’ah*. Det var som om, at *bay’ah* først blev fuldført efter middagstid, og Suhaib ledte den dag folk i bøn ved middagsbønnen i Profetens Moske. Eftermiddagsbønnen var den første bøn, som kaliffen, *mu’minins* emir Othman, ledte muslimerne i ...”

(Der er uenighed omkring dagen for dolkningen af Omar, hans død og Othmans *bay’ah* ... men vi har nævnt de mest sandsynlige).

Følgende forhold skal i kraft heraf tages i betragtning ved opstillingen til et ledigt kalif-embede (efter dødsfald, afsættelse ...):

1. Beskæftigelsen med opstillingen foregår om natten og dagen på alle dage inden for tidsfristen.

2. Begrænsningen af antallet af kandidater ud fra opfyldelsen af kontraheringsbetingelserne. Dette varetages af domstolen for statsuret.

3. Begrænsningen af antallet af kvalificerede kandidater ad to omgange: i første omgang til seks personer, og i anden omgang til to personer. Umma-Rådet varetager begge runder i sin egenskab af repræsentant for ummaen, fordi ummaen delegerede spørgsmålet til Omar, som begrænsede antallet til seks kandidater. De seks kandidater delegerede spørgsmålet videre iblandt sig til Abdulrahman Bin Awf, som efter diskussion begrænsede antallet til to kandidater. Referencen for alt dette er tydeligvis ummaen, dvs. dens repræsentanter.

4. Den provisoriske emirs beføjelser slutter ved afslutningen på *bay'ahs* foranstaltninger og indsættelsen af kaliffen, og ikke ved offentliggørelsen af valgresultatet. Suhaibs ledelse sluttede ikke ved valget af Othman, men ved fuldførelsen af Othmans *bay'ah*.

I lyset af det førnævnte udstedes en lov, som fastsætter proceduren for valget af kaliffen i løbet af tre dage, nätterne medregnet. Der er blevet udarbejdet en lov omkring dette, og denne vil blive drøftet og adopteret til rette tid, om Allah vil.

Dette gør sig gældende, såfremt der er en kalif, som er afgang ved døden eller er blevet afsat ..., og hvor man vil indsætte en anden kalif i hans sted.

Dette er forskelligt fra den situation, hvor der overhovedet ingen kalif er, og hvor det så bliver en pligt for muslimerne at indsætte en kalif for dem med henblik på at føre sharialovene ud i livet og at bære det islamiske kald (*da'wah*) til verden, hvilket har været tilfældet siden det islamiske Kalifatets ophør i Istanbul, den 28. Rajab 1342 e.H., svarende til den 3. marts 1924 e.Kr.. Hvis et af de nuværende islamiske lande i den islamiske verden er kvalificeret til at give og giver *bay'ah* til en kalif, ved og med hvem Kalifatet bliver kontraheret, så bliver det en pligt for muslimerne i de øvrige lande at give ham lydigheds-*bay'ah*, dvs. føjeligheds-*bay'ah*, efter at det er blevet

kontraheret med ham om Kalifatet gennem *bay'ah* fra befolkningen i hans land. Dette er under forudsætning af, at dette land opfylder fire kriterier:

1. At dette land har en selvstændig autoritet, som udelukkende baserer sig på muslimerne, og ikke på nogen *kufr*-stat eller *kufr*-indflydelse.
2. At muslimernes sikkerhed i dette land bliver realiseret gennem Islams sikkerhed, og ikke gennem *kufr*s sikkerhed, dvs. at landets indenlandske og udenlandske beskyttelse sker gennem Islams beskyttelse fra muslimernes styrke som værende en ren islamisk styrke.
3. At landet omgående begynder en fuldstændig implementering af Islam på omvæltende og omfattende vis og påtager sig at bære den islamiske *da'wah*.
4. At den kalif, som bliver givet *bay'ah*, opfylder Kalifatets kontraheringsbetingelser, selv hvis han ikke opfylder præferencebetingelserne, da kontraheringsbetingelserne er det afgørende.

Hvis et land opfylder disse fire kriterier, så opstår og kontraheres Kalifatet gennem *bay'ah* fra dette land alene, og kaliffen, som landet giver kontraherings-*bay'ah* på korrekt vis, er den legitime kalif, og en *bay'ah* til en anden vil ikke være retsgyldig.

Hvis et andet land efterfølgende giver *bay'ah* til en anden kalif, så vil denne *bay'ah* ikke være retsgyldig og korrekt. Dette skyldes, at Allahs Sendebud ﷺ har sagt:

إِذَا بُويعَ لِخَلِيفَتَيْنِ فَأَقْتُلُوا الْآخَرَ مِنْهُمَا

”Hvis der bliver givet *bay'ah* til to kaliffer, så dræb den sidste af dem.”

og hans ﷺ udtalelse:

... فَوَا بَيْعَةَ الْأَوَّلِ فَأَلَّوْا

”... Opfyld deres *bay'ah*, én efter én.”

og hans ﷺ udtalelse:

مَنْ بَايَعَ إِمَامًا فَأَعْطَاهُ صَفَقَةً يَدِهِ وَتَمَرَةً قَلْبِهِ فَلْيُطِعْهُ إِنَّ اسْتَطَاعَ
فَإِنْ جَاءَ آخَرُ يُنَارِعُهُ فَاصْرُبُوا عَنْقَ الْآخَرِ

”Den, der giver *bay’ah* til en imam med hånden herpå og med oprigtig forpligtelse, skal adlyde ham i det omfang, han formår. Hvis en anden kommer for at strides med ham, så halshug den anden.”

Proceduren for *bay’ah*

Vi har tidligere opklaret beviserne for *bay’ah*, og at *bay’ah* er metoden i Islam for indsættelsen af kaliffen. Hvad proceduren for *bay’ah* angår, så foregår *bay’ah* med håndtryk, men kan også foregå skriftligt. Abdullah Bin Dinar berettede og sagde: ”Da folk var blevet enige om Abdulmalik, bevidnede jeg Ibn Omar [gøre følgende]: Han skrev: Jeg bekræfter, at jeg vil lytte til og adlyde Allahs tjener Abdulmalik, *mu’minins* emir, på basis af Allahs Bog og Hans Sendebuds Sunna i det omfang, jeg formår.” *Bay’ah* må foregå med et hvilket som helst middel. Det er dog en betingelse i *bay’ah*, at den bliver afgivet af en moden person, hvorfor *bay’ah* fra mindreårige ikke er gyldig. Abu Aqil Zahrah Bin Mabad berettede via sin bedstefar Abdullah Bin Hisham, som havde været hos Profeten ﷺ, da han mor Zainab Bint Hamid havde taget ham hen til Allahs Sendebud ﷺ og sagt: ”O Allahs Sendebud! Tag imod hans *bay’ah*.” Profeten ﷺ svarede:

هُوَ صَغِيرٌ، فَمَسَحَ رَأْسَهُ وَدَعَا لَهُ

”Han er lille! Profeten ﷺ strøg så hans hoved og bad for ham.” Berettet af imam Al-Bukhari.

Ordlyden for *bay’ah* er ikke betinget af specifikke ord, men skal dog indeholde en formulering om at handle på basis af Allahs Bog og Hans Sendebuds Sunna i forhold til kaliffen, og om at adlyde i modgang og medgang, og under velvilje og modvilje, i forhold til den, der giver *bay’ah*. Der bliver udstedt en lov med fastlæggelsen af denne formulering i henhold til de nævnte oplysninger.

Så snart en person har givet *bay'ah* til kaliffen, bliver han forpligtet af *bay'ah*, og det er ikke tilladt for ham at trække sig. *Bay'ah* er en ret i betragtning af kontraheringen af Kalifatet, indtil den bliver givet, men når *bay'ah* er givet, bliver man forpligtet af den, og det er ikke tilladt at trække sig fra den, hvis man måtte ønske det. Imam Al-Bukhari berettede i sin *hadith*-samling via Jabir Bin Abdullah ؓ, at en beduin gav *bay'ah* til Allahs Sendebud ﷺ om Islam. Han blev derefter ramt af høj feber og sagde: "Tilbagekald min *bay'ah*", men Profeten ﷺ afslog. Beduinen kom igen og sagde: "Tilbagekald min *bay'ah*". Profeten afslog, og beduinen gik. Allahs Sendebud ﷺ sagde så:

الْمَدِينَةُ كَالْكَبِيرِ تَنْفِي خَبَرَهَا، وَيَنْصَعُ طَبِهَا

"Medina er som en blæsebælg; den leder sine urenheder bort og lader sin gode side fremstå ren."

Det blev berettet via Nafi, som sagde: Abdullah Bin Omar sagde til mig: Jeg hørte Allahs Sendebud ﷺ sige:

مَنْ خَلَعَ يَدًا مِنْ طَاعَةٍ لَقِيَ اللَّهَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ لَا حُجَّةَ لَهُ

"Den, som trækker sig fra lydighed, vil på Opstandelsedagen møde Allah uden at have nogen undskyldning." Berettet af imam Muslim.

At bryde med kaliffens *bay'ah* er det samme som at trække sig fra lydighed til Allah. Dette gør sig dog gældende, hvis ens *bay'ah* til kaliffen er en kontraherings-*bay'ah* eller en lydigheds-*bay'ah* til en kalif med en gyldig kontraherings-*bay'ah*. Men hvis en person indledningsvist giver *bay'ah* til en kalif, som der i sidste ende ikke bliver indgået *bay'ah* med, så har personen ret til at trække sig fra denne *bay'ah* ud fra den betragtning, at kontraherings-*bay'ah* ikke er blevet indgået med ham fra muslimernes side. Forbuddet i *hadith*-beretningen handler om at trække sig fra en *bay'ah* til en kalif, og ikke om en *bay'ah* til en mand, som ikke er blevet indsat i kalif-embedet.

Kalifatets enhed

Det er påbudt, at alle muslimerne befinder sig i én stat, og at de kun har én kalif, og det er forbudt ifølge Sharia, at muslimerne verden over har mere end én stat og mere end én kalif.

Det er ligeledes påbudt, at styreformen i Kalifatet er et enhedssystem, og det er forbudt, at styreformen er føderal. Dette skyldes Muslims beretning om Abdullah Bin Amr Bin Al-Aas, som sagde, at han hørte Allahs Sendebud ﷺ sige:

وَمَنْ بَايَعَ إِمَامًا فَأَعْطَاهُ صَفَقَةً يَدِهِ وَثَمَرَةً قَلْبِهِ فَلْيُطِيعْهُ إِنَّ اسْتَطَاعَ
فَإِنْ جَاءَ آخَرُ يُنَازِعُهُ فَاصْرِبُوا عَنْهُ الْآخَرَ

”Og den, der giver *bay’ah* til en imam med hånden herpå og med oprigtig forpligtelse, skal adlyde ham i det omfang, han formår. Hvis en anden kommer for at strides med ham, så halshug den anden.”

Det skyldes også imam Muslims beretning via Arfajah, som sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud ﷺ sige:

مَنْ أَتَاكُمْ وَأَمْرُكُمْ جَمِيعٌ عَلَى رَجُلٍ وَاحِدٍ يُرِيدُ أَنْ يَشُقَّ عَصَاكُمْ أَوْ يَفْرَقَ جَمَاعَتَكُمْ فَأَقْتُلُوهُ

”Hvis I er forenet omkring én mand (som leder), og der kommer nogen til jer, der ønsker at opløse jeres forening eller splitte jeres fællesskab, så dræb ham.”

Det skyldes også imam Muslims beretning via Abu Said Al-Khudari om Allahs Sendebud ﷺ, som sagde:

إِذَا بُويعَ لِخَلِيفَتَيْنِ فَأَقْتُلُوا الْآخَرَ مِنْهُمَا

”Hvis der bliver givet *bay’ah* til to kaliffer, så dræb den sidste af dem.”

Muslim berettede via Abu Hazim, som sagde: Jeg var sammen med Abu Hurayrah i fem år. Jeg hørte ham fortælle, at Profeten ﷺ sagde:

كَانَتْ بَنُو إِسْرَائِيلَ تَسُوسُهُمُ الْأَنْبِيَاءُ، كُلَّمَا هَلَكَ نَبِيٌّ خَلَفَهُ نَبِيٌّ، وَإِنَّهُ لَا نَبِيَّ بَعْدِي،
وَسَتَكُونُ خُلَفَاءُ فَتَكْثُرُ. قَالُوا فَمَا تَأْمُرُنَا؟ قَالَ: فُوا بِبَيْعَةِ الْأَوَّلِ فَأَلَّوْا،
وَأَعْطَوْهُمْ حَقَّهُمْ، فَإِنَّ اللَّهَ سَأَلَهُمْ عَمَّا اسْتَرْعَاهُمْ

”Israels børn plejede at blive politisk varetaget af profeter. Hver gang en profet døde, blev han efterfulgt af en (anden) profet. Efter mig vil der ikke komme nogen profet. Der vil (i stedet for) være kaliffer, og der vil være mange. De (*sahabah*) sagde: Hvad befaler du os? Han sagde: Opfyld deres *bay’ah*, én efter én, og giv dem deres ret, da Allah vil spørge dem om dét, Han har lagt i deres varetægt.”

Den første *hadith* viser, at i tilfælde af at ledelsen, dvs. Kalifatet, overdrages til én person, så er det påbudt at adlyde ham. Hvis der så kommer en anden person, der strider med ham om kalif-embedet, så er det en pligt at bekæmpe og dræbe ham, såfremt han ikke afstår fra denne stridighed.

Den anden *hadith* viser, at når muslimerne udgør ét fællesskab under ledelsen af én kalif, og der så kommer en person for at opløse muslimernes enhed og splitte deres fællesskab, så er det påbudt at dræbe ham. Implicit, angiver begge *hadith*-beretninger et forbud mod en opdeling af staten, en opfordring til ikke at tillade statens opdeling og et forbud mod at løsrive sig fra staten, om det så måtte kræve våbenmagt.

Den tredje *hadith* viser, at i tilfælde af at staten ikke har nogen kalif – ved kaliffens død, afsættelse eller tilbagetræden – og der bliver givet to personer *bay’ah* til kalif-embedet, så er det påbudt at dræbe den sidste af dem. Det vil sige, at kaliffen er den, der først bliver givet en gyldig *bay’ah*, og den, som bliver givet *bay’ah* efterfølgende, dræbes, hvis han ikke bekendtgør, at han opgiver kalif-embedet. Dette gælder med desto større ret også, hvis *bay’ah* bliver givet til mere end to personer. Dette er et udtryk for forbuddet mod en opdeling af staten og betyder et forbud mod at forvandle staten til flere stater. Det er påbudt, at staten forbliver én stat.

Den fjerde *hadith* viser, at kalifferne efter Sendebuddet ﷺ vil blive mange, og at *sahabah*, må Allah være tilfreds med dem, spurgte ham ﷺ om, hvad han befalede dem til, når kalifferne blev mange. Sendebuddet ﷺ svarede dem med, at det var påbudt dem at være pligtopfyldende over for den kalif, som

de først gav *bay'ah* til, fordi at han er den legitime kalif, og lydigheden tilkommer ham alene. Lydighed tilkommer derimod ikke de andre, fordi deres *bay'ah* er ugyldig og illegitim, fordi det ikke er tilladt at give *bay'ah* til en anden kalif, samtidig med at der i forvejen findes en kalif for muslimerne. Denne *hadith* viser også, at lydighed til kun én kalif er en pligt, og dermed viser *hadith*-beretningen, at det ikke er tilladt for muslimerne at have mere end én kalif og mere end én stat.

Kaliffens beføjelser

Kaliffen har følgende beføjelser:

a. Han er den, som vedtager de nødvendige sharialove til varetagelsen af ummaens anliggender, og som er udledt gennem en korrekt *ijtihad* fra Allahs Bog og Hans Sendebuds Sunna, og dermed bliver til love, som det er påbudt at følge og ikke tilladt at overtræde.

b. Han er den ansvarlige for både statens indenrigs- og udenrigspolitik, og han står i spidsen for militærets ledelse, og han er indehaver af retten til at erklære krig, indgå fred og våbenhvile og de øvrige traktater.

c. Han er indehaver af retten til at godkende og afvise de udenlandske ambassadører og til at udnævne og afsætte de muslimske ambassadører.

d. Han er den, som udnævner og afsætter assistenterne og guvernørerne, som alle er ansvarlige over for ham, ligesom de er ansvarlige over for Umma-Rådet.

e. Han er den, som udnævner og afsætter den øverste dommer (*qadi al-quda*) og dommerne, med undtagelse af statsuretsdommeren (*qadi al-madhalim*), som kaliffen udnævner, mens afsættelsen af denne dommer er underlagt restriktioner, hvilket er opklaret i kapitlet om Retsvæsenet. Kaliffen er også den, som udnævner og afsætter departementscheferne, militærets generaler, generalstabschefer og brigadegeneraler, som alle er ansvarlige over for kaliffen, men ikke ansvarlige over for Umma-Rådet.

f. Han er den, som vedtager de sharialove, som statsbudgettet bliver fastsat efter. Kaliffen er den, som lægger budgettet og fastsætter de nødvendige beløb for hvert område, indtægter såvel som udgifter.

Hvad angår de udførlige beviser for de seks anførte afsnit, så er *Ijmaa' Al-Sahabah* beviset for afsnit a. Dette beror på, at 'lov' er et terminologisk begreb, som betyder: Den af sultanen udstedte befaling, som folk skal rette sig efter. 'Lov' er defineret til at være: **“Samlingen af regler, som sultanen dikterer folk at følge i deres relationer.”** Det vil sige, at hvis sultanen befaler specifikke sharialove (*ahkam shariyyah*), så bliver disse *ahkam* til (samfunds-)love, som han forpligter folk til at følge. Og hvis sultanen ikke befaler bestemte sharialove, så bliver disse ikke til love (i samfundet), hvorfor folk ikke forpligtes til dem. Muslimerne følger sharialovene, da de følger Allahs påbud og forbud, og ikke sultanens påbud og forbud. Muslimerne følger derfor sharialovene, og ikke sultanens befalinger.

Disse sharialove har *sahabah* dog været uenige om, hvor nogle *sahabah* har forstået andet af shariateksterne end andre *sahabah*, og alle fulgte deres egen forståelse, som udgør Allahs dom for dem hver især. Varetagelsen af ummaens anliggender kræver dog, at alle muslimerne følger én og samme mening inden for bestemte sharialove, og at alle og enhver ikke følger deres egen *ijtihad*. Dette har reelt også fundet sted. Abu Bakr mente, at midlerne skulle fordeles ligeligt blandt muslimerne, fordi de alle har lige ret til det. Omar mente derimod, at det ikke er korrekt, at de, der har kæmpet mod Allahs Sendebud, får i samme mål som dem, der har kæmpet med Profeten, samt at den fattige får i samme mål som den rige. Men Abu Bakr var kaliffen, så han befalede at handle efter sin mening, dvs. han vedtog den ligelige fordeling af midlerne. Muslimerne fulgte ham så i dette spørgsmål, og dommerne og guvernørerne fulgte også dette, og Omar indordnede sig det og fulgte og praktiserede Abu Bakrs mening. Da Omar blev kalif, vedtog han en mening, der er forskellig fra Abu Bakrs mening. Omar befalede altså sin mening om fordelingen af midlerne ud fra fortrinsret, og ikke ligeligt, således at der blev givet efter, hvor tidligt man var trådt ind i Islam, og efter behov. Muslimerne fulgte ham så i dette spørgsmål, og guvernørerne og dommerne handlede herefter.

Derfor var *sahababs* enstemmighed indgået om, at imamen har ret til at vedtage bestemte love, som er hentet fra Sharia gennem en korrekt *ijtihad*, og at befale at handle efter disse, og at muslimerne skal vise lydighed, selv hvis disse love måtte afvige fra deres egne *ijtihad*-tolkninger, og ikke handle efter deres egne meninger og *ijtihad*-tolkninger. Disse vedtagne sharialove udgør

således lovene. Vedtagelsen af love tilkommer heraf kaliffen alene, og ingen andre end kaliffen nyder denne ret på nogen måde.

Beviset for afsnit b er Sendebuddets 龔 handling. Det var ham 龔, som udnævnte guvernørerne og dommerne og stillede dem til regnskab. Det var også ham 龔, som førte tilsyn med køb og salg og forbød snyd. Og det var ham 龔, som fordelte midlerne mellem folk, og det var ham 龔, som hjalp arbejdsløse med at finde arbejde, og det var ham 龔, som stod for alle statens indenrigsanliggender. Det var ligeledes ham 龔, som rettede henvendelse til monarkerne, og det var ham 龔, som tog imod delegationer. Og det var ham 龔, som stod for alle statens udenrigsanliggender. Det var også ham 龔, som reelt stod i spidsen for militærets ledelse, da han 龔 under invasioner selv stod i spidsen for slagene, og han 龔 udsendte militære ekspeditioner og udnævnte ekspeditionslederne. Han 龔 udnævnte endda Usamah Bin Zaid som leder for en militærekspedition til Levanten, hvilket *sababah* var misfornøjede med på grund Usamahs unge alder, men Sendebuddet tvang dem til at acceptere Usamahs ledelse. Dette viser, at kaliffen reelt er hærchefen, og ikke blot en øverstbefalende leder. Det var også Sendebuddet 龔, som erklærede Quraysh krig, og han var den, som erklærede krig mod stammerne Qurayzah, Al-Nadir og Qaynuqa og mod Khaybar og romerne. Så det var Sendebuddet 龔, som stod for krigserklæringerne ved alle krige, som fandt sted, hvilket viser, at krigserklæringen tilkommer kaliffen. Det var også ham 龔, som indgik traktaterne med jøderne, og det var ham, som indgik traktaterne med Midlijstammen og dens allierede fra Damrah-stammen. Og det var ham 龔, som indgik traktaterne med Johannes Bin Rubah, lederen af Aylah-folket. Og det var ham 龔, som indgik Hudaybiyah-traktaten, på trods af at muslimerne var misfornøjede med traktaten, men han 龔 imødekom ikke deres ord, afviste deres holdninger og gennemførte traktaten. Dette viser, at det kun tilkommer kaliffen, og ingen andre, at indgå traktater, hvad end det er en fredsaftale eller andre traktater.

Beviset for afsnit c er, at Sendebuddet 龔 var den, som tog imod løgneren Musaylimahs budbringere, og det var ham 龔, som tog imod Abu Rafi, Quraysh budbringer. Han 龔 var også den, som sendte budbringere til Heraklius (østromersk kejser), Khosrau (persisk kejser), Muqawqis (Egyptens leder), Al-Harith Al-Ghassani kongen af Hirah, Al-Harith Al-Himyari kongen af Yemen og Abessiniens Negus. Og det var ham 龔, som sendte

Othman Bin Affan under Hdaybiyah-begivenheden som budbringer til Quraysh. Alt dette viser, at det er kaliffen, som godtager, afviser og udnævner ambassadører.

Hvad angår afsnit d, så udnævnte Sendebuddet ﷺ guvernørerne. Han ﷺ udnævnte Muadh til guvernør (*wali*) for Yemen. Det var også ham ﷺ, som afsatte guvernørerne. Han ﷺ afsatte Al-Alaa Bin Al-Hadrami fra Bahrain, fordi befolkningen klagede over ham, hvilket viser, at guvernørerne er ansvarlige over for provinsens befolkning, ligesom de er ansvarlige over for kaliffen og også Umma-Rådet, fordi rådet repræsenterer alle provinser. Dette var med hensyn til guvernørerne.

Hvad assistenterne angår, så havde Sendebuddet ﷺ to assistenter, som var Abu Bakr og Omar. Han ﷺ afsatte dem ikke og indsatte andre gennem hele hans liv. Det var ham ﷺ, som havde udnævnt dem, men han afsatte dem ikke. Men da assistenten får sin autoritet fra kaliffen og fungerer som kaliffens stedfortræder, så har kaliffen ret til at afsætte assistenten i analogi til den befuldmægtigede person, fordi fuldmagtsgiveren har ret til at afsætte sin befuldmægtigede.

Beviset for afsnit e er, at Sendebuddet ﷺ beskikkede Ali ؑ over Yemens retsvæsen. Imam Ahmad berettede via Amr Bin Al-Aas, som sagde: "To stridende parter bragte deres strid for Allahs Sendebud. Han ﷺ sagde så til Amr:

اقْضِ بَيْنَهُمَا يَا عَمْرُو

"Døm mellem dem, Amr!

Amr sagde: Du er mere berettiget til det, end jeg, Allahs Sendebud. Han ﷺ sagde:

وَإِنْ كَانَ

Alligevel!

Amr sagde: Hvad får jeg, hvis jeg dømmer mellem dem? Han ﷺ sagde:

إِنْ أَنْتَ قَضَيْتَ بَيْنَهُمَا فَأَصَبْتَ الْقَضَاءَ فَلَكَ عَشْرُ حَسَنَاتٍ.
وَإِنْ أَنْتَ اجْتَهَدْتَ فَأَخْطَأْتَ فَلَكَ حَسَنَةٌ

Hvis din dom er rigtig, når du dømmer mellem dem, vil du få ti belønninger, men hvis du fejler i din *ijtihad*, vil du få én belønning.”

Omar ﷺ plejede at udnævne og afsætte guvernørerne og dommerne. Han udnævnte Shurayh som dommer for Kufa og Abu Musa som dommer for Basra, og han afsatte Shurahbil Bin Hasnah fra hans embede som guvernør i Levanten og udnævnte i stedet Muawiyah som guvernør. Da sagde Shurahbil til ham: **“Afsatte du mig på grund af kujoneri eller forræderi? Omar svarede: Ingen af delene, men jeg ønskede en mand, der er stærkere end en anden.”**

”Ali ﷺ udnævnte Abu Al-Aswad som guvernør, hvorefter han afsatte ham. Da sagde Abu Al-Aswad: Hvorfor har du afsat mig, når jeg hverken har begået forræderi eller overtrædelse? Ali svarede: Jeg så dig tale højt over for de to stridende parter.”

Omar og Ali foretog dette under *sahababs* påsyn og påhør, og ingen af dem afviste deres handle måde. Alt dette er et bevis på, at kaliffen har ret til at udnævne dommerne i almindelighed. Kaliffen har også ret til at han udpege en stedfortræder, der udnævner dommerne i analogi til fuldmagten, fordi kaliffen har ret til at udpege en stedfortræder i alle anliggender, der hører ind under kaliffens beføjelser, ligesom kaliffen har ret til at befuldmægtige inden for alle for ham tilladte handlinger.

Statsuretsdommeren er undtaget fra afsættelse i tilfælde af, at han er i gang med at se på en sag, der er rejst mod kaliffen, kaliffens assistenter eller den øverste dommer (*qadi al-quda*). Denne undtagelse er baseret på sharia-princippet: 'Midlet til haram er haram'. Dette skyldes, at tildelingen af beføjelsen til at afsætte til kaliffen i dette tilfælde vil påvirke dommerens dom og dermed sætte en sharialov ud af kraft, hvilket er haram. At lægge beføjelsen til at afsætte statsuretsdommeren i kaliffens hænder er et middel til haram, især når det er tilstrækkeligt i dette princip, at der foreligger en stor formodning og ikke absolut sikkerhed. Beføjelsen til at afsætte statsurets-

dommeren tilfalder i dette tilfælde derfor domstolen for statsuret, og i de øvrige tilfælde gælder den oprindelige lov, dvs. at retten til at udnævne og afsætte statsuretsdommeren tilkommer kaliffen.

Hvad angår udnævnelsen af departementschefer, så udnævnte Sendebuddet 𐤀 bogholdere til forvaltningen i statens institutioner, og de fungerede som departementschefer. Han 𐤀 udnævnte Muayqib Bin Abu Fatimah Al-Dawsi som ansvarlig for sit segl og også som ansvarlig for krigsbyttet. Derudover udnævnte han 𐤀 Hudhayfah Bin Al-Yaman til at registrere overslaget over afgrøderne for Hijaz-området. Han 𐤀 udnævnte Al-Zubayr Bin Al-Awwam til at registrere almissernes midler, og han 𐤀 udnævnte Al-Mughirah Bin Shubah til at registrere gæld og transaktioner, og så fremdeles.

Hvad angår hærcheferne og emirerne for brigaderne, så udnævnte Sendebuddet 𐤀 Hamzah Bin Abdulmuttalib som leder for tredive mænd for at afskære Quraysh vejen ved havets kyst. Og han 𐤀 udnævnte Ubaydah Bin Al-Harith til øverstbefalende for tres mænd og sendte ham til Rabigh-dalen for at møde Quraysh, og han 𐤀 udnævnte Saad Bin Abu Waqqas til øverstbefalende for tyve mænd og sendte ham mod Mekka. Profeten 𐤀 plejede således selv at udnævne hærcheferne, hvilket viser, at kaliffen er den, som udnævner hærcheferne og emirerne for brigaderne.

Alle disse personer var kun ansvarlige over for Sendebuddet 𐤀, og ingen andre, hvilket viser på, at dommere, departementschefer, militærets hærchefer og generalstabschefer og de øvrige ansatte ikke er ansvarlige over for andre end kaliffen, og at de ikke er ansvarlige over for Umma-Rådet. Kun assistenterne, guvernørerne og ligeledes underguvernørerne drages til ansvar over for Umma-Rådet, fordi de er regenter, og ingen andre er ansvarlige over for Umma-Rådet, men alle er ansvarlige over for kaliffen.

Hvad angår afsnit f, så er statsbudgettet, med hensyn til indtægts- og udgiftskapitler, begrænset af sharialovene. Der bliver således ikke opkrævet en eneste dinar uden om sharialoven, og der bliver ikke brugt en eneste dinar uden om sharialoven. Udarbejdelsen af detaljerne for udgifterne, eller de såkaldte budgetposter, er dog det, som bemyndiges til kaliffens mening og *ijtihad*. Dette gælder ligeledes indtægtsposterne. Kaliffen er eksempelvis den, som bestemmer størrelsen af *kharaj*-jordens afgrødeskat og størrelsen af den inddrevne *jizya* (skat pålagt ikke-muslimer) og lignende, og disse er

indtægtsposterne. Det er også ham, som udtaler sig om, hvor meget der skal bruges på veje og hospitaler og lignende, og disse er udgiftsposterne. Der refereres til kaliffens mening i disse spørgsmål, hvor det er kaliffen, der træffer afgørelse efter sin mening og *ijtihad*. Dette skyldes, at det var Sendebuddet ﷺ, som tog imod indtægterne fra underguvernørerne, og han ﷺ var den, som stod for anvendelsen af disse indtægter. Han ﷺ plejede også at give nogle guvernører tilladelse til at modtage og bruge midlerne, ligesom det skete, da han ﷺ udnævnte Muadh som guvernør over Yemen. Herefter plejede de retsindige kaliffer i embeds medfør hver især at tage imod midlerne og anvende dem ifølge deres egen mening og *ijtihad*. Ingen benægtede denne praksis hos kalifferne, og ingen andre end kaliffen indsamlede eller brugte én eneste dinar, medmindre kaliffen havde givet tilladelse, ligesom det skete i forbindelse med Omars udnævnelse af Muawiyah som guvernør, da Omar gav ham et generelt mandat, hvor han kunne indsamle og anvende. Alt dette viser, at statsbudgettets poster udelukkende udarbejdes af kaliffen eller den, kaliffen udpeger til stedfortræder.

Disse er de udførlige beviser på detaljerne for kaliffens beføjelser, og som alle kan sammenfattes af beretningen fra imam Ahmad og imam Al-Bukhari via Abdullah Bin Omar, der sagde, at han hørte Profeten ﷺ sige:

...الإمام راعٍ وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ

”... Imamen er en hyrde, og han er ansvarlig for sine borgere.”

Alle spørgsmål inden for varetagelsen af borgernes anliggender tilkommer altså udelukkende kaliffen. Kaliffen kan efter eget ønske også udpege sin stedfortræder og beslutte inden for hvilke områder og på hvilken måde, mandatet skal være gældende, i analogi til fuldmagten.

Kaliffen er bundet til sharialovene i adopteringen (lovvedtagelsen)

Kaliffen er bundet til sharialovene i lovvedtagelsen, hvorfor det er forbudt for ham at vedtage en lov, der ikke er udledt fra sharia-beviserne på korrekt vis. Kaliffen er også bundet til sine vedtagne love og den udledningsmetode, han har forpligtet sig til. Det er derfor ikke tilladt for ham at vedtage en lov, der er udledt ifølge en metode, der strider mod den metode, han har

vedtaget, og han må heller ikke give en ordre, der strider mod de love, han har vedtaget. Kaliffen er derfor bundet til disse to forhold.

Beviserne på det første forhold, hvor kaliffen er bundet til sharialovene i lovvedtagelsen, er følgende:

1. Allah ﷻ har påbudt enhver muslim, kalif eller ej, at styre alle sine handlinger ifølge sharialovene. Allah ﷻ sagde:

﴿فَلَا وَرَيْكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ﴾

”Men nej, ved din Herre! De vil ikke have *iman*, før de gør dig til dommer i (alt), hvad de strides om.” [OQM. Al-Nisaa’ 4: 65]

At styre handlingerne ifølge sharialovene fordrer, at kaliffen vedtager en specifik lov, når der er flere forståelser af Lovgiverens (dvs. Allahs) tale, dvs. når der er flere sharialove i samme spørgsmål. Når der er flere shariahlove i samme spørgsmål bliver vedtagelsen af en specifik lov dermed en pligt for muslimen, når han ønsker at handle, dvs. når han ønsker at følge loven. Vedtagelsen af en lov er derfor en pligt for kaliffen, når han udfører sit arbejde, som er styret.

2. Ordlyden for den *bay’ah*, som bliver indgået med kaliffen, forpligter ham til at overholde den islamiske Sharia, fordi det er en *bay’ah* om at handle efter Bogen og Sunna, hvorfor det ikke er tilladt for ham at bryde med disse. Bryder kaliffen med Bogen og Sunna, bliver han endda *kafir*, hvis det sker af overbevisning, og syndig, uretfærdig og *fasiq* (oprørske), hvis det ikke er af overbevisning.

3. Kaliffen er indsat for at gennemføre Sharia, hvorfor han ikke må tage fra andre kilder end Sharia for at implementere det over muslimerne. Dette skyldes, at Sharia definitivt har forbudt dette og til en sådan grad, at *iman* afvises hos den person, der gør andet end Islam til dommer, hvilket er en indikation på, at spørgsmålet er definitivt. Dette betyder, at kaliffen udelukkende er bundet til sharialovene i sin vedtagelse, dvs. udstedelse, af lovene. Hvis han udsteder en lov fra en anden kilde end sharialovene, bliver han *kafir*, ifald det sker af overbevisning, og ellers vil han være syndig, uretfærdig og *fasiq*, ifald det ikke er af overbevisning.

Kaliffen er også bundet til sine vedtagne love og den udledningsmetode, han har forpligtet sig til.

Beviset på det andet forhold, som er, at kaliffen er bundet til sine vedtagne love og den udledningsmetode, han har forpligtet sig til, er, at den sharialov, som kaliffen udfører, kun er gældende for ham, og ingen andre. Der er altså tale om den sharialov, som han har vedtaget for at handle i henhold til, og ikke en hvilken som helst sharialov. Hvis kaliffen selv udleder en lov eller følger en andens udledning (*taqlid*) i forbindelse med en lov, så vil denne sharialov være Allahs dom for hans vedkommende, og han vil være bundet til denne sharialov i sin lovvedtagelse for muslimerne. Det vil dermed ikke være tilladt for ham at vedtage noget i strid hermed, fordi det ikke betragtes som Allahs dom for hans vedkommende, hvorfor det ikke vil være en sharialov i forhold til ham og følgelig heller ikke i forhold til muslimerne. Kaliffen er i sine udstedte befalinger til borgerne derfor bundet til sin vedtagne sharialov, og det er ikke tilladt for ham at udstede en befaling, der er i strid med hans vedtagne love, fordi det i så tilfælde vil være som om, at kaliffen har udstedt en befaling uden om sharialoven. Det er derfor ikke tilladt for kaliffen at udstede en befaling, der strider imod hans vedtagne love.

Forståelsen af sharialoven ændrer sig desuden alt efter udledningsmetode. Kaliffen vil have fastlagt en udledningsmetode for sig selv, hvis han er af den opfattelse, at *'illah* (lovens begrundelse) er legitim, ifald den er udledt fra en shariatekst, og at interesse (*maslahah*) ikke er en legitim *'illah*, og at *maslahah mursalah* (interesse uden tekstuel bevis) ikke er et shariabevis. Her er det kaliffens pligt at rette sig efter dette, og det er dermed ikke korrekt, at han vedtager en lov, hvis bevis er *maslahah mursalah*, eller at han godtager en analogi (*qiyas*) med en *'illah*, der ikke er udledt fra en shariatekst. Dette skyldes, at denne lov ikke er betragtes som en sharialov for hans vedkommende, fordi han ikke anser beviset for den som et shariabevis, og dermed er det ikke en sharialov ifølge hans opfattelse. Og så længe det ikke betragtes som en sharialov for kaliffens vedkommende, så er det heller ikke en sharialov for muslimernes vedkommende. Det vil være som om, at kaliffen har vedtaget en lov, der ikke er en sharialov, hvorfor det vil være haram for ham. Er kaliffen *muqallid* (imitator) eller *mujtahid mas'alah* (*ijtihad*-kyndig i enkelte spørgsmål), og ikke en *mujtahid mutlaq* (*ijtihad*-kyndig inden for alle spørgsmål med egen udledningsmetode) eller en *mujtahid madhhab*

(*ijtihad*-kyndig inden for en retsskole), som har en specifik udledningsmetode, vil han i sin vedtagelse følge den *ijtihad*-kyndige person, som han imiterer, eller sin egen *ijtihad* i spørgsmålet, så længe han har et bevis eller et pseudobevis (*shubhat dalil*). Kaliffen vil i dette tilfælde kun være bundet til sine udstedte befalinger, så længe de kun udstedes i overensstemmelse med kaliffens udstedte love.

Kalifatet er en menneskelig og ikke en guddommelig stat

Kalifatet er den islamiske stat og er en generel ledelse for alle muslimer i verden. Hvis der i et af muslimernes lande bliver givet *bay'ah* til en kalif på korrekt vis, og Kalifatet bliver etableret, så er det *haram* for muslimerne verden over at etablere et andet kalifat på grund af Sendebuddets ﷺ udtalelse:

إِذَا بُويعَ لِخَلِيفَتَيْنِ فَأَقْتُلُوا الْآخَرَ مِنْهُمَا

”Hvis der bliver givet *bay'ah* til to kaliffer, så dræb den sidste af dem.”

Kalifatet er til for at etablere de islamiske sharialove gennem de tanker, som Islam er kommet med, og de love, som Islam har lovgivet. Kalifatet er også til for at bringe det islamiske kald (*da'wah*) til verden ved at præsentere Islam for folk og at invitere dem til Islam samt ved *jihad* for Allahs sag. Kalifatet (*Khilafah*) kaldes også for Imamateret (*Imamah*) og for De Troendes Emirater (*Imarat Al-Mu'minin*). Kalif-embedet er derfor et jordisk embede, og ikke et hinsidigt embede, og det eksisterer for at implementere Islams *deen* (det guddommelige budskab) over menneskene og at udbrede det blandt menneskene. Dette embede er absolut forskelligt fra profetskabet.

Profetskabet er et guddommeligt embede, som Allah giver, til hvem han vil, hvor en profet eller et sendebud modtager en lov (*sharia*) fra Allah via åbenbaringen. Kalif-embedet er derimod et menneskeligt embede, hvor muslimerne giver *bay'ah* til den, de vil, og indsætter den muslim, de vil, som kalif over sig. Vor mester Muhammad ﷺ var en regent, der implementerede den Sharia, han kom med. Han varetog profetskabet og budskabet, samtidig med at han bestred embedet for muslimernes ledelse i forbindelse med etableringen af Islams love. Allah ﷻ har befalet ham at regere, ligesom Han ﷻ har befalet ham at meddele budskabet. Allah ﷻ sagde til ham:

﴿وَأَنِ احْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ﴾

”Regér blandt dem efter (alt) det, som Allah har sendt ned.” [OQM. Al-Ma'idah 5: 49]

Allah ﷻ sagde også:

﴿إِنَّا أَنزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللَّهُ﴾

”Vi har sendt Bogen med sandheden ned til dig, for at du kan regere blandt folk efter (alt) det, Allah har åbenbaret dig.” [OQM. Al-Nisaa' 4: 105]

Allah ﷻ sagde også til ham:

﴿يَا أَيُّهَا الرُّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ﴾

”O Sendebud! Meddel, hvad der er sendt ned til dig fra din Herre.” [OQM. Al-Ma'idah 5: 67]

Allah ﷻ sagde ligeledes:

﴿وَأُوحِيَ إِلَيَّ هَذَا الْقُرْآنُ لِأُنذِرَكُمْ بِهِ وَمَنْ بَلَغَ﴾

”Og denne Koran er blevet mig åbenbaret, for at jeg dermed kan advare jer og dem, den når til.” [OQM. Al-An'am 6: 19]

Allah ﷻ sagde også:

﴿يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ قُمْ فَأَنذِرْ﴾

”Du, der er tildækket (i din kappe)! Rejs dig og advar!” [OQM. Al-Muddathir 74: 1-2]

Sendebuddet ﷺ bestred således to embeder: Embedet for profetskabet og budskabet og embedet for muslimernes ledelse i verden for etableringen af Allahs Sharia, som han fik åbenbaret.

Efter Allahs Sendebud ﷺ varetages Kalifatet af mennesker, som ikke er profeter. De kan som ethvert andet menneske begå fejl, være uopmærksomme glemme og synde m.m., fordi de er mennesker. De er ikke ufejlbarlige, fordi de hverken er profeter eller sendebud. Sendebuddet ﷺ har fortalt, at imamen kan fejle og begå uretfærdighed og synd m.m., som kan få folk til at afsky ham. Profeten ﷺ har endda fortalt, at kaliffen kan komme til at begå åbenlys *kufr*, og da skal han ikke adlydes, men bekæmpes. Imam Muslim berettede via Abu Hurayrah om Profeten ﷺ, som sagde:

إِنَّمَا الْإِمَامُ جُنَّةٌ يُقَاتَلُ مِنْ وَرَائِهِ وَيُتَّقَى بِهِ فَإِنْ أَمَرَ بِتَقْوَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ وَعَدَلَ
كَانَ لَهُ بِذَلِكَ أَجْرٌ وَإِنْ يَأْمُرُ بِغَيْرِهِ كَانَ عَلَيْهِ مِنْهُ

”Imamen er i sandhed et skjold, som man kæmper bag og beskytter sig selv med. Hvis han befaler *taqwah* (gudsfrygt) over for Allah, Den Stærke, Den Almægtige, og udviser retfærd, vil han få belønning for det. Befaler han andet, vil dette blive ham til del.”

Dette betyder, at imamen ikke er ufejlbarlig, og at det kan hænde for ham, at han befaler i strid med *taqwah* over for Allah. Imam Muslim berettede via Abdullah (Ibn Masud), som sagde: Allahs Sendebud ﷺ sagde:

إِنَّهَا سَتَكُونُ بَعْدِي أَثَرَةٌ وَأُمُورٌ تُكْرَهُونَهَا ، قَالُوا : يَا رَسُولَ اللَّهِ ، كَيْفَ تَأْمُرُ مَنْ أَدْرَكَ مِنْكَ ذَلِكَ ؟ قَالَ :
تُؤَدُّونَ الْحَقَّ الَّذِي عَلَيْكُمْ وَتَسْأَلُونَ اللَّهَ الَّذِي لَكُمْ

”Der vil efter mig være selviskhed og (uislamiske) forhold, I vil fornægte. De sagde: O Allahs Sendebud! Hvad befaler du den af os, som kommer til at opleve dette? Han ﷺ sagde: Giv (magthaverne) den ret, som påhviler jer, og bed Allah om den ret, som tilkommer jer.”

Imam Al-Bukhari berettede via Junadah Bin Abu Umayyah, som sagde: Vi kom ind til Ubadah Bin Al-Samit, mens han var syg. Vi sagde: Må Allah helbrede dig! Fortæl en *hadith*, som du har hørt fra Profeten ﷺ, og som Allah kan gavne dig med. Han sagde:

دَعَانَا النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، فَبَايَعَنَا ، فَقَالَ فِيمَا أَخَذَ عَلَيْنَا :
 أَنْ بَايَعَنَا عَلَى السَّمْعِ وَالطَّاعَةِ فِي مَنْشَطِنَا وَمَكْرَهِنَا ، وَعُسْرِنَا وَيُسْرِنَا ، وَأَثَرَةً عَلَيْنَا ،
 وَأَنْ لَا نُنَازِعَ الْأَمْرَ أَهْلَهُ إِلَّا أَنْ تَرَوْا كُفْرًا بَوَاحًا عِنْدَكُمْ مِنَ اللَّهِ فِيهِ بُرْهَانٌ

”Profeten ﷺ hidkaldte os, og vi gav ham *bay’ah*. Om hans betingelser til os, sagde han, at vi har givet *bay’ah* på basis af at høre og at adlyde under velvilje og modvilje, i modgang og medgang, at være uselviske og ikke at strides med magthaverne om myndigheden, medmindre der ses åbenlyst *kufri*, om hvilket der haves et klart bevis fra Allah.”

Det blev berettet via Aishah رضي الله عنها, som sagde: Allahs Sendebud ﷺ sagde:

ادْرءُوا الْخُدُودَ عَنِ الْمُسْلِمِينَ مَا اسْتَطَعْتُمْ فَإِنْ كَانَ لَهُ مَخْرَجٌ فَخَلُّوا سَبِيلَهُ
 فَإِنَّ الْإِمَامَ أَمَّ يُخْطِئُ فِي الْعَفْوِ خَيْرٌ مِنْ أَنْ يُخْطِئَ فِي الْعُقُوبَةِ

”Undgå *hudud*(-straffene) mod muslimerne i det omfang, I formår. Findes der en udvej, så lad personen gå fri. At imamen fejler ved benådning er sandelig bedre end at fejle ved straf.” Berettet af imam Al-Tirmidhi.

Disse *hadith*-beretninger siger eksplicit, at imamen kan komme til at fejle, glemme og synde. Allahs Sendebud ﷺ befaler alligevel lydighed til kaliffen, så længe han styrer med Islam, ikke udviser åbenlys *kufri* og ikke befaler synd. Kalifferne efter Allahs Sendebud ﷺ er derfor mennesker, som kan fejle og handle rigtigt. De er ikke ufejlbarlige mennesker, dvs. de er ikke profeter, således at det kan hævdes, at Kalifatet er en guddommelig stat. Kalifatet er derimod en menneskelig stat, i hvilken muslimerne giver *bay’ah* til en kalif for at håndhæve de islamiske sharialove.

Kaliffens embedsperiode

Kaliffens embedsperiode er ikke tidsbegrænset. Så længe han opretholder Sharia, udfører dens love og er i stand til at varetage statens anliggender og det ansvar, der følger med Kalifatet, så bliver han siddende som kalif. Dette skyldes, at ordlyden for *bay’ah*, der er anført i *hadith*-beretningerne, er

ubetinget og er ikke blevet betinget af nogen bestemt periode grundet imam Al-Bukharis beretning via Anas Bin Malik om Profeten ﷺ, som sagde:

اسْمَعُوا وَأَطِيعُوا ، وَإِنْ اسْتُعْمِلَ عَلَيْكُمْ عَبْدٌ حَبَشِيٌّ كَانَ رَأْسَهُ زِينَةً

”Hør og adlyd, også selv om en abessinsk slave, med et hoved som en rosin, skulle blive udnævnt til jeres overordnede.”

I en anden beretning hos imam Muslim gennem Um Al-Hassin stod der:

يَقُودُكُمْ بِكِتَابِ اللَّهِ

”... Der leder jer med Allahs Bog.”

De retsindige kaliffer blev hver især også givet en ubetinget *bay'ah*, og som er den *bay'ah*, der er anført i *hadith*-beretningerne. De havde ingen tidsbegrænsning, så de bestred hver især kalif-embedet fra indgåelsen af *bay'ah* til deres død. Dette er dermed en enstemmighed blandt *sahabah*, må Allah være tilfreds med dem, om, at kalif-embedet ikke er tidsbegrænset, men er ubetinget. Så hvis en person bliver givet *bay'ah*, så forbliver han siddende som kalif indtil døden.

Hænder der noget for kaliffen, der bevirker eller forpligter hans afsættelse, så ophører hans embedsperiode, og han afsættes. Dette er dog ikke en tidsbegrænsning af kaliffens embedsperiode i Kalifatet, men et brud på betingelserne for kalif-embedet. Dette skyldes, at *bay'ah*-formuleringen, som er bevist gennem sharia-tekst og *sahababs* enstemmighed, gør kalif-embedet tidsubegrænset, men dog betinget af kaliffens efterlevelse af Bogen og Sunna, som han et blevet givet *bay'ah* om, dvs. at handle efter disse og at håndhæve deres love. Hvis han ikke opretholder eller håndhæver Sharia, så skal han afsættes.

Kaliffens afsættelse

Opfylder kaliffen ikke længere nogen af de syv kontraheringsbetingelser, så må han ud fra et shariamæssigt perspektiv ikke længere fortsætte på posten som kalif og skal med rette afsættes.

Det er kun domstolen for statsuret, der har ret til at træffe beslutning om kaliffens afsættelse. Så det er denne domstol, der afgør, om kaliffen har afvejet fra en af kontraheringsbetingelserne eller ej. Dette skyldes, at indtrædelsen af et af de forhold, under hvilke kaliffen bliver afsat, og hvor han med rette skal afsættes, udgør en uret, hvorfor den skal fjernes. Det er ligeledes et af de forhold, som kræver bevisførelse, hvorfor bevisførelsen skal ske over for en dommer.

Da det er domstolen for statsuret, der afsiger dom om fjernelsen af uret, og da domstolens dommer har beføjelsen til at fastslå og afsige dom om uretten, så er det også domstolen for uret, som beslutter, om kaliffen har brudt med kontraheringsbetingelserne eller ej, og om kaliffens skal afsættes. Bryder kaliffen med en kontraheringsbetingelse og afsætter sig selv, så er sagen dog dermed afsluttet. Mener muslimerne derimod, at kaliffen skal afsættes som følge af et brud på en af kontraheringsbetingelserne, og han så strides med dem herom, så rejses sagen i retten for en afgørelse, fordi Allah ﷻ siger:

﴿ فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ ﴾

”Hvis I så strides om noget, så henvis det til Allah og Sendebuddet.”

[OQM. Al-Nisaa' 4: 59]

Det vil sige, at I strides med magthaverne. Denne ovennævnte sag handler om strid mellem ummaen og magthaveren, og henvisningen af denne til Allah og Sendebuddet er en henvisning til retten, dvs. domstolen for statsuret.

Muslimernes frist til at indsætte en kalif

Muslimerne har en frist på tre døgn, natterne medregnet, til at indsætte kaliffen. En muslim må derfor ikke tilbringe tre nætter uden at være bundet af en *bay'ah*.

Fastsættelsen af den øvre grænse til tre nætter beror på, at udpegelsen af kaliffen er en pligt fra det øjeblik, den forhenværende kalif dør eller afsættes. Det er dog tilladt at udsætte indsættelsen tre døgn, natterne medregnet, så længe man er beskæftiget hermed. Er kaliffen ikke indsat efter tre nætter, så skal det overvejes: Er muslimerne beskæftiget med at indsætte kaliffen, men

ude af stand til at gennemføre indsættelsen i løbet af tre nætter som følge af overvældende forhold, som de er ude af stand til at rydde af vejen, så hviler der ingen synd på deres skuldre, fordi de er beskæftiget med at udføre pligten, og fordi de er nødsaget til forsinkelsen på grund af de overvældende forhold. Ibn Hibban og Ibn Majah berettede via Ibn Abbas, som sagde: Allahs Sendebud ﷺ sagde:

إِنَّ اللَّهَ وَضَعَ عَنْ أُمَّتِي الْخَطَأَ ، وَالنَّسْيَانَ ، وَمَا اسْتُكْرِهُوا عَلَيْهِ

”Allah har fjernet (ansvaret for) fejl, glemsomhed og tvang fra min umma.”

Er muslimerne derimod ikke beskæftiget med indsættelsen, så vil de alle være syndige, indtil kaliffen bliver indsat, hvorefter pligten bortfalder for deres vedkommende. Synden begået for passiviteten i forbindelse med indsættelsen af en kalif bortfalder dog ikke for deres vedkommende. Synden forbliver derimod gældende for deres vedkommende, hvor Allah vil stille dem til regnskab herfor ligesom for enhver anden synd, muslimen begår i forbindelse med en pligt, der ikke bliver udført.

Beviset på, at det er en pligt omgående at beskæftige sig med at give *bay'ah* til en kalif, umiddelbart efter at kalif-embedet bliver ledigt, er *sahababs* omgående beskæftigelse med dette i Saidah-stammens forsamlingshus efter Sendebuddets ﷺ død, samme dag og før begravelsen af Profeten ﷺ. Der blev indgået kontraherings-*bay'ah* til Abu Bakr samme dag, og dagen efter blev folk samlet i moskeen for at give lydigheds-*bay'ah* til Abu Bakr.

At muslimernes frist til at indsætte kaliffen er højst tre døgn, nætterne medregnet, skyldes Omars befaling til medlemmerne af Shura-Rådet, efter at det havde vist sig, at den visse død nærmede sig oven på dolkningen af ham. Omar fastsatte en frist på tre døgn til dem, hvorefter han anbefalede, at ifald de ikke blev enige om en kalif inden for tre døgn, så skulle den, der modsatte sig dræbes efter de tre døgn. Han bemyndigede halvtreds muslimske mænd til at udføre denne opgave med at dræbe den, der modsatte sig, til trods for at de var medlemmer af Shura-Rådet og blandt de store *sahabah*. Denne hændelse foregik i *sahabah* påsyn og påhør, og der er ingen overleveringer om, at nogen har modsat sig eller fornægtet dette, hvorfor sagen udgør en enstemmighed blandt *sahabah* om, at muslimerne ikke må være uden kalif i

mere end tre dage, nætterne medregnet. *Ijmaa' Al-Sahabah* er et sharia-bevis ligesom Bogen og Sunna.

Imam Al-Bukhari autoriserede en beretning via Al-Miswar Bin Makhramah, som sagde: "Abdulrahman bankede på min dør efter noget nattesøvn. Han bankede på døren, indtil jeg vågnede, hvorefter han sagde: Jeg ser, at du sover. Ved Allah! Jeg har ikke fået megen søvn i disse tre," dvs. tre nætter. Da folk havde bedt morgenbønnen, blev *bay'ah* til Othman indgået.

Når kalif-posten bliver ledig, er muslimerne derfor pålagt at beskæftige sig med at indgå og gennemføre *bay'ah* til den kommende kalif inden for tre dage. Beskæftiger muslimerne sig ikke med at indgå *bay'ah* til en kalif, hvor Kalifatet oven i købet er tilintetgjort, men forholder sig passive, så er de syndige fra det tidspunkt, hvor tilintetgørelsen fandt sted, og de forblev passive, hvilket er tilfældet i dag.

Muslimerne er således syndige for ikke at have oprettet Kalifatet, lige fra Kalifatets ophør den 28. Rajab 1342 e.H. og frem til det tidspunkt, hvor de opretter Kalifatet. Ingen vil være fri for synd, med undtagelse af den, der påtager sig det seriøse arbejde for oprettelsen af Kalifatet sammen med en oprigtig, sandfærdig gruppe. Dermed bliver vedkommende frelst fra synden, som er en alvorlig synd, ligesom Allahs Sendebuds ﷺ *hadith* har opklaret:

...وَمَنْ مَاتَ وَلَيْسَ فِي عُنُقِهِ بَيْعَةٌ مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً

"... Og den, som dør uden at været bundet af en *bay'ah*, dør en *jahiliyyah*-død (præislamisk død)."

Dette er en indikation på syndens alvor.

2. Assisterterne (De delegerede vesirer)

Assisterterne er de ministre (vesirer, *wazīr*), som kaliffen udnævner til sine nære medhjælpere for at assistere ham i at løfte Kalifatets byrder og påtage sig dets ansvar. Kalifatets mange byrder, særligt i takt med at Kalifatet bliver større og ekspanderer, vil overbebyrde kaliffen, hvis han skulle løfte dem alene, hvorfor han får brug for nogen, der kan assistere ham i at løfte Kalifatets byrder og påtage dets ansvar.

Det er ikke korrekt ubetinget at benævne disse assistenter som ministre, så der ikke forveksles mellem betydningen af minister i Islam (vesir) og betydningen af minister i de nuværende menneskeopfundne systemer, der er funderet på det sekulære, kapitalistisk-demokratiske grundlag, eller i andre nutidige systemer.

Den delegerede vesir, eller den delegerede assistent, er den, som kaliffen udnævner for, sammen med ham, at løfte ansvaret for styret og autoriteten. Kaliffen delegerer så foranstaltningen af anliggenderne til vesiren efter egen mening og gennemførelsen af disse efter egen *ijtihad* i overensstemmelse med sharialovene. Kaliffen beskikker så vesiren med generel beføjelse og mandat.

Imam Al-Hakim og imam Al-Tirmidhi autoriserede via Abu Said Al-Khudari, som sagde: Allahs Sendebud ﷺ sagde:

وَزِيرَايَ مِنَ السَّمَاءِ جِبْرِيلُ وَمِيكَائِيلُ وَمِنَ الْأَرْضِ أَبُو بَكْرٍ وَعُمَرُ

”Mine to *wazīr* fra himlen er Jibril og Mikail og fra jorden er det Abu Bakr og Omar.”

Ordet *wazīr* i *hadith*-beretningen betyder medhjælper og assistent, hvilket er den sproglige betydning, som den bærede Koran også har anvendt. Allah ﷻ sagde:

”Og skænk mig en *wazir* fra min familie.” [OQM. Ta Ha 20: 29]

Det vil sige en medhjælper og en assistent. Ordet *wazir* i *hadith*-beretningen er ubetinget og omfatter enhver assistance og hjælp inden for ethvert anliggende, herunder at assistere kaliffen med Kalifatets ansvar og opgaver.

Hadith-beretningen berettet af Abu Said handler ikke specifikt om assistance inden for styret, fordi Jibril og Mikail, Allahs Sendebuds ﷺ assistenter fra himlen, har ingen relation til assistancen af Profeten ﷺ inden for styrets ansvar og opgaver. ’Mine to *wazir*’ i *hadith*-beretningen kan derfor kun udlægges i den sproglige betydning, og som er mine to medhjælpere. Af *hadith*-beretningen forstås det, at der godt må være flere assistenter.

Skønt det ikke var udpræget, at Abu Bakr og Omar løftede styrets byrder sammen med Allahs Sendebud ﷺ, så gjorde han ﷺ dem alligevel til sine vesirer med beføjelsen til at assistere ham i alt, uden nogen form for konkretisering, herunder styrets anliggender og opgaver. Da Abu Bakr overtog Kalifatet, udnævnte han Omar Bin Al-Khattab som sin assistent, og Omars assistance var fremtrædende.

Da Omar overtog Kalifatet, var Othman og Ali hans assistenter, men det var ikke fremtrædende, at de assisterede Omar i styrets anliggender. Deres stilling lignede mere Abu Bakrs og Omars stilling i forhold til Sendebuddet ﷺ.

Under kaliffen Othman var Ali og Marwan Bin Al-Hakam Othmans assistenter. Ali holdt sig dog på afstand, fordi han var utilfreds med nogle foretagender, men det var fremtrædende, at Marwan Bin Al-Hakam var beskæftiget med at assistere Othman i styrets opgaver.

Er den delegerede assistent en oprigtig vesir, vil han være til stor gavn for kaliffen, hvor han påminder ham om alt godt og hjælper ham hermed. Det blev berettet via Aishah, må Allah være tilfreds med hende, som sagde: Allahs Sendebud ﷺ sagde:

إِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِالْأَمِيرِ خَيْرًا جَعَلَ لَهُ وَزِيرَ صِدْقٍ إِنْ نَسِيَ ذِكْرَهُ وَإِنْ ذَكَرَ أَعَانَهُ
وَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهِ غَيْرَ ذَلِكَ جَعَلَ لَهُ وَزِيرَ سُوءٍ إِنْ نَسِيَ لَمْ يُذَكِّرْهُ وَإِنْ ذَكَرَ لَمْ يُعِنِّهِ

”Hvis Allah ønsker det godt for emiren, vil Han skænke ham en sandfærdig vesir. Hvis emiren glemmer, vil vesiren påminde ham, og hvis emiren husker, vil vesiren hjælpe ham. Og hvis Allah ønsker andet for emiren, vil Han skænke ham en dårlig vesir. Hvis emiren glemmer, så vil vesiren ikke påminde ham, og hvis emiren husker, vil vesiren ikke hjælpe ham.” Berettet af imam Ahmad. Imam Al-Nawawi sagde om beretningen: Dens beretningskæde er god. Imam Bazzar berettede den med en beretningskæde, om hvilken imam Al-Haythami sagde: Dens beretningsmænd har *sahih*-status.

Studiet af assistentens hverv i Sendebuddets ﷺ tid og i de retsindige kaliffers tid viser, at assistenten kan beskikkes bestemte opgaver med generel beføjelse herover eller alle slags opgaver med generel beføjelse over disse. Assistenten kan ligeledes blive udnævnt over et bestemt område med generel beføjelse herover eller over flere områder med fulde beføjelser herover. Imam Al-Bukhari og imam Muslim berettede via Abu Hurayrah, som sagde:

بَعَثَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عُمَرَ عَلَى الصَّدَقَةِ

”Allahs Sendebud ﷺ udsendte Omar med ansvar for (at indsamle) almisser.”

Ibn Khuzaymah og Ibn Hibban autoriserede følgende beretning:

أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - جَاءَ رَجَعَ مِنْ عُمْرَةِ الْجِعْرَانَةِ بَعَثَ أَبَا بَكْرٍ عَلَى الْحَجِّ

”Da Allahs Sendebud vendte tilbage fra Jiranah-’umrah, udsendte han Abu Bakr med ansvar for hajj.”

Abu Bakr og Omar, må Allah være tilfreds med dem, som var Allahs Sendebuds ﷺ vesirer, blev altså i Sendebuddets ﷺ tid beskikket generel myndighed inden for specifikke opgaver, og ikke alle opgaver, til trods for at de var assistenter (vesirer) beskikket med generel myndighed og mandat,

ligesom delegationsministeriet fordrer. Det samme gjorde sig gældende for Ali og Othman i Omars tid som kalif.

Omars assistance til Abu Bakr var så fremtrædende med hensyn til de fulde beføjelser og som stedfortræder, at nogle *sahabah* sagde til Abu Bakr: "Vi ved ikke, om det er Omar eller dig, der er kaliffen." Alligevel overdrog Abu Bakr Omar dommerembedet i perioder ifølge en beretning, autoriseret af imam Al-Bayhaqi, med en stærk beretningskæde i henhold til imam Al-Hafiz.

På denne baggrund kan det uddrages af Sendebuddets ﷺ og de efterfølgende retsindige kaliffers levnedsløb, at assistenten beskikkes med generel myndighed og mandat. Det er dog tilladt at tildele assistenten et specielt område eller en speciel opgave, ligesom Profeten ﷺ gjorde med Abu Bakr og Omar, og som Abu Bakr gjorde med Omar. En assistent kan eksempelvis beskikkes myndigheden til at følge op på de nordlige provinser, mens en anden betros de sydlige provinser. Det er også tilladt at bytte rundt på assistenternes poster og at sætte en assistent på en opgave og en anden assistent på en anden opgave, alt efter hvad assistancen til kaliffen kræver. Assistenten behøver ingen ny beskikkelse her, men kan flyttes til en anden opgave, fordi han oprindeligt er beskikket med fulde beføjelser og som stedfortræder. Alle disse opgaver hører derfor ind under hans beskikkelse som assistent.

Her adskiller assistenten sig fra guvernøren, da guvernøren er beskikket med generel myndighed over et område, hvorfor han ikke uden videre kan overflyttes til et andet område, men behøver en ny beskikkelse. Dette skyldes, at det nye område ikke er inkluderet i den første beskikkelse. Assistenten er derimod beskikket med generel myndighed og mandat, hvorfor han godt må overflyttes fra et område til andet uden behov for en ny beskikkelse, da han oprindeligt er beskikket med generel myndighed og mandat inden for alle opgaver.

Det står følgelig klart, at kaliffen beskikker sin assistent som sin stedfortræder inden for alle områder af staten med generel myndighed inden for alle opgaver. Kaliffen må samtidig godt beskikke assistenten en bestemt opgave, eksempelvis en assistent til de østlige provinser og en anden til de vestlige provinser osv., hvilket kan blive nødvendigt, når der er mere end én vesir, så deres opgaver ikke kommer i konflikt med hinanden.

Kaliffen vil få brug for mere end én vesir, særligt ved statens ekspansion. At lade vesirernes hverv gælde alle statens områder vil skabe problemer i vesirernes varetagelse af deres hverv på grund af sandsynligheden for overlap, så længe vesirerne hver især har generel myndighed og mandat. Vi adopterer derfor følgende:

Beskikkelsen: Assistenten beskikkes med generel myndighed og mandat over alle statens områder.

Hvervet: Assistenten beskikkes et hverv over et bestemt område af staten, dvs. at provinserne deles mellem assistenterne, hvor en vesir bliver kaliffens assistent i øst, en anden vesir bliver kaliffens assistent i vest, og yderligere en vesir som kaliffens assistent over de nordlige provinser, og så fremdeles.

Overflytningen: Assistenten overflyttes fra et sted til et andet, og fra en opgave til en anden, uden behov for en ny beskikkelse, men i kraft af assistentens første beskikkelse, fordi den oprindelige beskikkelse som assistent omfatter enhver opgave.

Den delegerede assistents kvalifikationskrav

De kvalifikationskrav, der gør sig gældende for kaliffen, gør sig også gældende for den delegerede assistent. Den delegerede assistent skal altså være mand, fri, muslim, moden, forstandig, retskaffen samt kompetent, og blandt de kvalificerede, til de opgaver, han bemyndiges.

Beviserne for disse kvalifikationskrav er de samme som for kaliffens kvalifikationskrav, fordi assistentens hverv hører til styret. Assistenten skal derfor være mand som følge af Profetens ﷺ udtalelse:

لَنْ يُفْلِحَ قَوْمٌ وَلَوْ أَمَرَهُمْ امْرَأَةٌ

”Et folk, der indsætter en kvinde som deres regent, vil aldrig få succes.” Berettet af imam Al-Bukhari via Abu Bakrah.

Assistenten skal også være fri, fordi slaven ingen råderet har over sig selv og dermed heller ingen råderet over andre.

Assistenten skal også være moden grundet Sendebuddets ﷺ udtalelse:

رُفِعَ الْقَلَمُ عَنْ ثَلَاثَةٍ: عَنِ النَّائِمِ حَتَّى يَسْتَيْقِظَ، وَعَنِ الصَّبِيِّ حَتَّى يَبْلُغَ، وَعَنِ الْمَعْتُوهِ حَتَّى يَبْرَأَ

”Pennen er løftet fra tre: Fra den sovende, indtil han vågner, og fra barnet, indtil det bliver modent, og fra den sindsforvirrede, indtil denne bliver rask.” Berettet af imam Abu Dawud.

Assistenten skal også være forstandig grundet den samme *hadith*:

وَعَنِ الْمَعْتُوهِ حَتَّى يَبْرَأَ

”Og fra den sindsforvirrede, indtil denne bliver rask.”

I en anden beretning hedder det:

وَعَنِ الْمَجْنُونِ الْمَغْلُوبِ عَلَى عَقْلِهِ حَتَّى يَفْقَ

”Og fra den sindssyge, der er mentalt magtesløs, indtil denne kommer sig.”

Assistenten skal også være retskaffen, fordi Allah har stillet det som en betingelse i vidneudsagn. Allah ﷻ sagde:

﴿وَأَشْهَدُوا ذَوِي عَدْلٍ مِنْكُمْ﴾

”Lad to retskafne mænd blandt jer være vidner.” [OQM. Al-Talaq 65: 2]

Så med desto større ret stilles det også som betingelse for kaliffens assistent. Det er ligeledes en betingelse, at assistenten er blandt de kvalificerede til at varetage styrets opgaver, så han evner at assistere kaliffen med at påtage Kalifatets byrder og det ansvar, der følger med styret og autoriteten.

Den delegerede assistents hverv

Den delegerede assistents hverv er at fremlægge for kaliffen de foranstaltninger, han har bestemt sig for, og derefter orientere kaliffen om de trufne

foranstaltninger og de udførte opgaver i embeds medfør og i relation til sin beskikkelse, så han med sine beføjelser ikke bliver som kaliffen. Den delegerede assistents opgave er derfor at orientere om og gennemføre sine foranstaltninger, så længe kaliffen ikke holder ham tilbage fra gennemførelsen.

Beviset på dette er også assistentens realitet som kaliffens stedfortræder inden for de områder, han beskikkes til. En stedfortræder udfører en opgave på vegne af den, som befuldmægtiger ham, og dermed bliver assistenten ikke uafhængig af kaliffen, men skal orientere kaliffen om hver eneste opgave, akkurat som Omar gjorde i forhold til Abu Bakr, da Omar var Abu Baks vesir. Omar plejede at orientere Abu Bakr om sine synspunkter og handlede så efter standpunktet.

Assistentens orientering af kaliffen betyder ikke, at assistenten skal søge kaliffens tilladelse til hver eneste detalje, da dette modstrider assistentens realitet. Orienteringen af kaliffen betyder derimod at drøfte sagen med ham, såsom en provins' behov for udnævnelsen af en kompetent guvernør, eller afskaffelsen af fødevaremanglen på markedet som folk klager over eller samtlige andre statslige anliggender. Orienteringen kan også bestå i blot at fremlægge disse spørgsmål for kaliffen, så han kan orienteres herom og får indsigt heri. Denne orientering vil dermed være tilstrækkelig til, at assistenten kan udføre alle detaljer, der er omtalt heri, uden behov for afgivelsen af tilladelse til handling. Men i fald der bliver udstedt en ordre om ikke at gennemføre den fremlæggelse, der er blevet orienteret om, så må assistenten ikke gennemføre det. Orienteringen er blot en fremlæggelse eller drøftelse af en sag, og ikke til for at indhente tilladelse for at kunne gennemføre den. Assistenten har lov til at gennemføre den fremlæggelse, han har orienteret om, så længe kaliffen ikke holder ham tilbage fra at gennemføre den.

Det er en pligt for kaliffen at gennemgå den delegerede assistents foretagender og hans foranstaltning af anliggenderne, så han kan godkende det, som er rigtigt, og korrigere fejl. Dette skyldes, at foranstaltningen af ummaens anliggender er befuldmægtiget kaliffen og baseret på hans *ijtihad* grundet *hadith*-beretningen om ansvaret for borgerne, hvor Profeten ﷺ siger:

الإمام راعٍ وهو مسئولٌ عن رعيته

”Imamen er en hyrde, og han er ansvarlig for sine borgere.”

Kaliffen er befuldmægtiget foranstaltningen af anliggender, og han er ansvarlig for borgerne. Den delegerede assistent er ikke ansvarlig for borgerne, men kun for sine foretagender. Ansvar for borgerne tilkommer kaliffen alene, og derfor er det en pligt for ham at gennemgå assistentens foretagender og foranstaltninger, så han kan løfte sit ansvar for borgerne. Den delegerede assistent kan også komme til at fejle, og derfor er det nødvendigt, at kaliffen korrigerer hans fejl. Kaliffen skal derfor kontrollere alle den delegerede assistents foretagender. Så som følge af disse to forhold: At løfte ansvaret for borgerne og at korrigere fejl fra den delegerede assistent, så er det en pligt for kaliffen at gennemgå alle assistentens foretagender.

Foranstalter den delegerede assistent et anliggende, som bliver godkendt af kaliffen, så skal assistenten gennemføre det i overensstemmelse med kaliffens godkendelse uden at lægge til eller trække fra. Hvis kaliffen senere hen modsætter sig assistenten med en tilbagekaldelse af hans trufne beslutninger, så skal det overvejes. Drejer det sig om en lov, som assistenten har gennemført på rette vis, eller midler, han har allokeret det rette sted hen, så er det den delegerede assistents synspunkt, der gør sig gældende, fordi det oprindeligt er kaliffens synspunkt, og kaliffen må ikke rette op på det, han gennemførte af love og allokerede af midler.

Ifald assistenten traf andre foranstaltninger, såsom beskikkelsen af en guvernør eller udrustningen af en hær, så må kaliffen godt modsætte sig den delegerede assistent. Her gælder kaliffens synspunkt, og assistentens foretagende annulleres, fordi kaliffen har retten til at korrigere sin egen handling, og derfor har han også retten til at korrigere sin assistents handling.

Dette er en beskrivelse af proceduren for, hvordan den delegerede assistent udfører sine foretagender, og proceduren for hvordan kaliffen gennemgår disse. Dette er udledt af de foretagender, hvor kaliffen må og ikke må

ombestemme sig, fordi den delegerede assistents foretagende betragtes som kaliffens foretagende.

Forklaringen på dette er, at det er tilladt for den delegerede assistent, inden for det givne mandat, at regere selv og at beskikke magthaverne, på samme måde som det er tilladt for kaliffen, fordi styrets betingelser gør sig gældende for ham. Det er desuden tilladt for ham at dømme i sager om statsuret og at udpege en stedfortræder inden for denne opgave, fordi betingelserne for statsuret gør sig gældende for ham. Det er også tilladt for assistenten at påtage sig jihad-anliggendet selv og at beskikke andre til at påtage sig dette, fordi krigsførelsens betingelser gør sig gældende for ham. Det er ydermere tilladt for ham at påbegynde gennemførelsen af de anliggender, han foranstalter og at udpege en stedfortræder til at gennemføre disse, fordi betingelserne for at kunne indtage synspunkter og træffe foranstaltninger gør sig gældende for ham.

Dette betyder imidlertid ikke, at assistentens gennemførte foretagender ikke må annulleres af kaliffen, siden kaliffen er blevet orienteret herom. Det betyder derimod, at assistenten har samme beføjelser som kaliffen inden for de beskikkede opgaver, men på kaliffens vegne, og ikke uafhængigt af ham. Kaliffen må dermed godt modsætte sig assistenten ved at afvise assistentens gennemførte trufne foranstaltninger og at annullere hans gennemførte foretagender, men dog inden for grænsen af de foretagender, hvor det er tilladt for kaliffen selv at ombestemme sig.

Har assistenten allerede gennemført en lov på rette vis eller allokeret midler det rette sted hen, hvorefter kaliffen, efter gennemførelsen, modsætter sig assistenten heri, så har kaliffens indsigelse ingen værdi. Assistentens foretagende gennemføres derimod og kaliffens synspunkt og indsigelse afvises, fordi det oprindeligt var kaliffens standpunkt. I sådanne situationer må kaliffen ikke ombestemme sig eller annullere gennemførte foretagender, og dermed må han ikke annullere assistentens foretagender i sådanne tilfælde.

Har assistenten beskikket en guvernør, en statsansat, en hærfører eller en anden beskikkelse, eller har han udarbejdet en økonomisk politik, en militærplan, en industriplan eller lignende, så er det derimod tilladt for kaliffen at annullere dette. Dette skyldes, at skønt det betragtes som kaliffens

eget synspunkt, så hører det ind under de områder, hvor kaliffen godt må ombestemme sig, hvis han selv havde stået for foretagendet, og dermed er det tilladt for kaliffen at annullere sin stedfortræders foretagende på dette felt. Så i dette tilfælde er det tilladt for kaliffen at annullere assistentens foretagender.

Princippet her er: Alle de handlinger, kaliffen må korrigere hos sig selv, må han korrigere hos sin assistent, og alle de handlinger, kaliffen ikke må korrigere hos sig selv, må han ikke korrigere hos sin assistent.

Den delegerede assistent tilknyttes ikke nogen specifik styrelse under Forvaltningsinstitutionen som eksempelvis Kulturdepartementet, fordi de, som beskæftiger sig med forvaltningsanliggender, er hyrede medarbejdere og ikke magthavere. Den delegerede assistent er en magthaver, og ikke en hyret medarbejder, da hans opgave består i at varetage anliggender og ikke at udføre opgaver, til hvilke der hyres medarbejdere for udførelsen af.

Den delegerede assistent må derfor ikke beskæftige sig med forvaltningsanliggender. Dette betyder ikke, at han er forbudt at udføre nogen forvaltningsopgaver, men det betyder, at han ikke specifikt tilknyttes forvaltningsopgaver, men at han har generel myndighed.

Udnævnelsen og afsættelsen af assistenterne

Assistenten udnævnes og afsættes ved befaling fra kaliffen. Ved kaliffens død, ophører assistenternes myndighed, og de fortsætter ikke med deres arbejde, med undtagelse af perioden under den provisoriske emir. Derefter behøver de en ny beskikkelse fra den nye kalif for at fortsætte deres hverv. De behøver ingen beslutning om afsættelse, fordi deres myndighed ophører per status ved døden af den kalif, som tog dem til sine assistenter.

3. De eksekutive vesirer

Den eksekutive vesir udnævnes af kaliffen til kaliffens assistent inden for implementering, opfølgning og videreformidling. Han fungerer som et mellemed mellem kaliffen og statsinstitutionerne, statsborgerne og udlandet: Han videreformidler fra og til kaliffen. Han er således en medhjælper til implementeringen af tingene og har ikke nogen myndighed eller beskikkelse i relation hertil, da hans hverv hører under forvaltningen og ikke styret. Den eksekutive vesirs departement er en institution, der har til formål at implementere kaliffens bestemmelser til de indenlandske og udenlandske parter samt at formidle tilbage til kaliffen fra disse parter. Den eksekutive vesirs departement udgør dermed et mellemed mellem kaliffen og andre: at formidle fra og til kaliffen.

Den eksekutive vesir blev kaldt '*katib*' (skriver) i Allahs Sendebuds ﷺ og de retsindige kaliffers tid. Derefter blev han kaldt for brev- eller korrespondancekontorchef, hvorefter benævnelsen direktivskriveren eller chefen for direktivkontoret fandt sig til rette. Derefter blev han af retslærde kaldt for 'eksekutiv vesir'.

Kaliffen er en magthaver, der regerer, implementerer og varetager folks anliggender. At styre, implementere og varetage kræver forvaltning, hvilket nødvendiggør etableringen af en særlig institution, der sammen med kaliffen forvalter de anliggender, som kaliffen har brug for til at løfte Kalifatets ansvarsområder. Derfor er det nødvendigt med en eksekutiv assistent, som kaliffen udnævner til at påtage sig forvaltningsopgaver og ikke opgaver forbundet med styret. Assistentens opgave er derfor at assistere kaliffen i forvaltningen, ikke styret. Assistenten må ikke udføre opgaver, der er forbundet med styret, ligesom den delegerede assistent, og derfor udpeger han ikke nogen guvernør eller underguvernør og varetager heller ikke folks anliggender. Hans opgave er udelukkende af forvaltningsmæssig karakter til udførelsen af styrets og forvaltningens opgaver, som udstedes af kaliffen eller den delegerede assistent. Derfor blev han benævnt eksekutiv assistent. Retslærde plejede at kalde ham eksekutiv vesir, dvs. eksekutiv assistent, på grundlag af at ordet *wazīr* (vesir) sprogligt anvendes om en medhjælper. De retslærde sagde: Denne vesir er et mellemed mellem kaliffen på den ene side og statsborgerne og guvernørerne på den anden side, hvor han videre-

formidler kaliffens befaling, implementerer hans dekreter, gennemfører hans afgørelser, underretter om udnævnelsen af guvernører og udrustningen af hæren og hjemmeværnet, og fremlægger tilbagemeldingerne fra disse og alvorligt nyt for kaliffen, så han kan handle i disse sager efter det, han bliver befaleet. Han fungerer som en medhjælper til implementeringen af tingene, men har ingen myndighed eller beskikkelse i den forbindelse. Han er nærmest som statsledernes stabschef i nutiden.

Eftersom den eksekutive assistent, ligesom den delegerede assistent, er i direkte kontakt med kaliffen og tilhører kaliffens inderkreds, hvor hans arbejde er tæt knyttet til magthaveren (kaliffen), nødvendiggør rapportering til og samvær med kaliffen på isolerede møder når som helst om natten eller dagen, hvilket ikke harmonerer med en kvindes omstændigheder ifølge sharialovene, så skal den eksekutive assistent være mand. Den eksekutive assistent må heller ikke være *kafir*, men det er derimod en pligt, at han er muslim, da han tilhører kaliffens inderkreds, og dette skyldes Allahs ﷻ ord:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا بَطَانَةً مِنْ دُونِكُمْ لَا يَأْلُونَكُمْ خَبَالًا
وَدُّوا مَا عَنِتُّمْ قَدْ بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِي صُدُورُهُمْ أَكْبَرُ﴾

“O I, som har *iman*! Tag jer ikke fortrolige venner uden for jeres egen kreds! De vil uafsladeligt korrumpere jer! De ønsker kun jeres ødelæggelse. Hadet er tydeligt kommet til udtryk gennem deres mund, men hvad deres hjerte skjuler, er endnu værre.” [OQM. Aal-'Imran 3: 118]

Forbuddet mod, at kaliffen udvælger sin inderkreds blandt ikke-muslimer, står eksplicit udtrykt i dette koranvers. Den eksekutive assistent må derfor ikke være *kafir*, men han skal derimod være muslim, fordi han er i direkte kontakt med kaliffen og adskiller sig ikke fra ham, ligesom den delegerede assistent. Der må godt være mere end én eksekutiv assistent alt efter behov og det arbejde, hvori han fungerer som mellemed mellem kaliffen og andre.

Den eksekutive assistent fungerer som mellemed mellem kaliffen og andre inden for fire forhold:

1. Internationale forhold - som kaliffen enten selv står direkte i spidsen for eller udnævner et udenrigsdepartement som ansvarlig for.

2. Militæret eller soldaterne.
3. Statsinstitutionerne foruden militæret.
4. Forholdet til statsborgerne.

Dette er realiteten af de opgaver, som den eksekutive assistent varetager. Så længe han fungerer som mellemed mellem kaliffen og andre, så udgør han en formidlingsinstitution fra og til kaliffen. Skønt han udgør en formidlingsinstitution, så følger han op på de af statsinstitutionens opgaver, der nødvendiggør opfølgning.

Kaliffen er den reelle magthaver, og han står selv for regeringsførelsen, implementeringen og varetagelsen af folks anliggender. Derfor er han konstant i kontakt med styrets institution, de internationale forhold og ummaen. Han udsteder love, træffer beslutninger, udfører varetagelsesopgaver og ser på styreinstitutionens arbejdsgang, hindringer og behov. Kaliffen bliver desuden informeret om ummaens krav, klager og anliggender, som modtages, og han følger med i de internationale forhold.

I lyset af realiteten af disse opgaver, så fungerer den eksekutive assistent som mellemed inden for disse opgaver, hvor han videreformidler fra og til kaliffen. Da kaliffens dekreter til institutionerne og institutionernes meddelelser til kaliffen kræver opfølgning for at blive implementeret, så er den eksekutive assistent pålagt at foretage denne opfølgning, så implementeringen fuldføres. Derfor følger han op på kaliffen og følger op på institutionerne. Den eksekutive assistent stopper ikke med opfølgningen, medmindre kaliffen beder ham om det. I så fald skal han efterleve kaliffens ordre og stoppe opfølgningen, fordi kaliffen er magthaveren, og hans befaling er den gældende.

Hæren og de internationale forhold hører til anliggender, der er domineret af fortrolighed og hører til kaliffens sær opgaver. Derfor forfølger den eksekutive assistent hverken disse eller følger op på implementeringen af dem, medmindre kaliffen beder ham om at forfølge nogle af dem, og i så fald følger han kun det, kaliffen beder ham om, og intet andet.

Forholdet til statsborgerne i forbindelse med varetagelsen af dem, opfyldelsen af deres krav og fjernelsen af uretfærdigheden mod dem er et anliggende, der tilkommer kaliffen og den af kaliffen udnævnte stedfortræder

hertil. Ovennævnte er ikke den eksekutive assistents anliggende, hvorfor han kun må følge op på det, kaliffen beder ham om at følge op på, da hans opgave i denne forbindelse blot er videreformidling og ikke opfølgning. Alt dette gør sig gældende alt efter realiteten af de opgaver, som kaliffen udfører, og følgelig de opgaver, som den eksekutive assistent udfører.

Følgende er eksempler på den eksekutive assistents opgaver i Sendebuddets ﷺ og de retsindige kaliffers tid (hvor den eksekutive assistent er den, som omtales som *katib* på daværende tid):

1. Internationale forhold: Eksempler på dette er:

- Hedaybiyah-aftalen, som blev berettet af imam Al-Bukhari via Miswar og Marwan, og som bl.a. siger:

فَدَعَا النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْكَاتِبَ...

“Så kaldte Profeten ﷺ på skriveren (*katib*) ...”. Abu Yusuf berettede også *hadith*-beretningen i værket ‘Al-Kharaj’ (Jordskatten), hvori han sagde: “Og Muhammad Bin Ishaq og Al-Kulabi fortalte mig om en beretning, hvor de føjede mere til beretningen end hverandre, og som lyder: Og han sagde:

اُكْتُبُوا...

”**Skriv** ...”, uden at nævne skriverens navn. Ibn Kathir berettede denne beretning og sagde: ”Ibn Ishaq og Al-Zuhari sagde ...

ثُمَّ دَعَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ عَلِيَّ بْنَ أَبِي طَالِبٍ ؓ فَقَالَ : اُكْتُبْ...

“Derefter kaldte Allahs Sendebud ﷺ på Ali Bin Abu Talib ؓ og sagde: **Skriv** ...”. Beretningen er ligeledes berettet af Abu ‘Ubayd i hans værk ‘*Al-Amwal*’ (Finanser) via Ibn Abbas. I beretningen står der: “... Så sagde han til Ali:

اَكْتُبْ يَا عَلِيٌّ...

“Skriv, Ali ...”. *Hadith*-beretningen blev også berettet af imam Al-Hakim via Ibn Abbas, og han karakteriserede den som *sahih* (autentisk), hvilket imam Al-Dhahabi udtrykte enighed i. I *hadith*-beretningen står der:

اَكْتُبْ يَا عَلِيٌّ...

“... **Skriv, Ali ...**”. Selve aftalens ordlyd er velkendt, hvorfor der ikke er behov for at nævne den her.

- Profetens ﷺ skrivelse til Heraklius, som blev berettet af *al-jama'a* (samling af beretningslærde), med undtagelse af imam Ibn Majah. Beretningens ordlyd hos imam Al-Bukhari via Ibn Abbas via Abu Sufyan lyder:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ مِنْ مُحَمَّدٍ عَبْدِ اللَّهِ وَرَسُولِهِ، إِلَى هِرَقْلَ عَظِيمِ الرُّومِ،
سَلَامٌ عَلَى مَنْ اتَّبَعَ الْهُدَى، أَمَّا بَعْدُ: فَإِنِّي أَدْعُوكَ بِدَعَايَةِ الْإِسْلَامِ، أَسْلِمْتَ تَسْلَمَ،
يُؤْتِكَ اللَّهُ أَجْرَكَ مَرَّتَيْنِ، فَإِنْ تَوَلَّيْتَ فَإِنَّ عَلَيْكَ إِثْمَ الْأَرِيسِيِّينَ، وَ
﴿يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ
بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ﴾

“I Allahs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige. Fra Muhammad, Allahs tjener og Sendebud, til romernes overhoved, Heraklius. Fred være med den, der følger retledningen! Dernæst, så inviterer jeg dig med Islams kald: Bliv muslim, og du vil få fred, og Allah vil skænke dig din belønning to gange. Men hvis du afviser, så vil du blive pålagt arianernes (dvs. romernes) synd: 'O I Skriftens folk! Lad os enes om et ord, der er fælles for os og jer: At vi ikke tilbeder andre end Allah, at vi ikke sætter noget andet ved Hans side, og at ingen af os tager hverandre til herrer foruden Allah! – Hvis de så vender sig bort, så skal I sige: Vær I vidner til, at vi er muslimer'.”

- Heraklius' skrivelse til Allahs Sendebud ﷺ som svar på hans skrivelse: Abu Ubaid autoriserede i sit værk 'Al-Amwal' via Bakr Bin Abdullah Al-Muzani følgende: “... og han skrev til Allahs Sendebud ﷺ, at han var muslim, og

sendte ham nogle dinarer.” Da Allahs Sendebud ﷺ læste skrivelsen, sagde han:

كَذَبَ عَدُوُّ اللَّهِ ، نَيْسَ بِمُسْلِمٍ ، وَلَكِنَّهُ عَلَى النَّصْرَانِيَّةِ

“Allahs fjende lyver. Han er ikke muslim, men følger kristendommen.” Imam Al-Hafiz sagde i sit værk *’Al-Fath’*: (Berettet) via en *sahib* beretningskæde og *mursal* (mangler et beretningsled) via Bakr.

- Minbij-folkets skrivelse til Omar og Omars svar. Abu Yusuf sagde i sit værk *’Al-Kharaj’*: “Abdulmalik Bin Jurayj fortalte os, at Amr Bin Shuayb (fortalte ham), at Minbij-folket – et krigsførende folk bag havet – skrev til Omar Bin Al-Khattab ؓ: Lad os træde ind på din jord som forretningsmænd, og du kan pålægge os tiende (*’ushr*). Han sagde: Da rådførte Omar sig med Allahs Sendebuds ﷺ *sahabah* om dette, og de anbefalede ham det. Dermed blev det det første krigsførende folk, som blev pålagt tiende.

2. Hæren eller soldaterne. Følgende er skrivelser herom:

- Abu Bakrs skrivelse til Khalid, i hvilken han befalede ham at drage af sted til Levanten. Abu Yusuf sagde i bogen *’Al-Kharaj’*: ”Khalid ønskede at slå sig ned i Hira, men modtog så Abu Bakrs skrivelse med befaling om at drage af sted til Levanten med forstærkninger til Abu Ubaydah og muslimerne ...”.

- Kampenheden i Levanten bad Omar om forsyning og Omars skrivelse til dem. Imam Ahmad berettede gennem en beretningskæde, hvis beretningsmænd har *sahib*-status, og Abu Hatem Bin Hibban berettede gennem en *sahib*-beretningskæde via Sammak, som sagde: Jeg hørte Ayyad Al-Ashari sige: “Jeg var vidne til Yarmuk-slaget, hvor vi havde fem emirer: Abu Ubaydah Bin Al-Jarrah, Yazid Bin Abu Sufyan, Ibn Hasnah, Khalid Bin Al-Walid og Ayyad, og det var ikke denne Ayyad, som berettede til Sammak. Han sagde: Omar sagde: Hvis der forekommer kamp, så er Abu Ubaydah kommandør over jer. Han sagde: Vi skrev til ham, at døden har overrumplet os, og vi bad ham om forstærkninger. Da skrev han til os: Jeg har modtaget jeres skrivelse, i hvilken I beder mig om forstærkninger. Jeg henviser jer til Den, Hvis hjælp er mægtigere, og Hvis soldater er hurtigere fremme: Allah, Den Almægtige, Den Stærke. Så bed Ham om sejr, da Muhammad ﷺ på

Badr-dagen fik sejr med mindre udrustning end jeres. Når I får denne skrivelse fra mig, så kæmp mod dem, og I skal ikke kontakte mig igen. Han sagde: Så kæmpede vi mod dem, besejrede dem, forfulgte og dræbte dem over en afstand på 12 mil (fire *farasikh*).”

- Levantens kampenhed skrev til Omar Bin Al-Khattab: “Når vi møder fjenden og ser dem tildække - dvs. tildække deres våben med silke - fornemmer vi en frygt i vores hjerter. Da skrev han til dem: I skal også dække jeres våben til, ligesom de dækker deres våben til.” Berettet af Ibn Taymiyah i hans værk *’Al-Fatawah’*.

3. De øvrige statsinstitutioner foruden hæren: Eksempler på sådanne korrespondancer og skrivelser er:

- Hans ﷺ skrivelse til Muadh vedrørende *’ushr* (tiendedel): Yahya Bin Adam berettede via Al-Hakam i bogen *”Al-Kharaj”*, hvori han sagde: “Allahs Sendebud ﷺ skrev til Muadh i Yemen:

فِيمَا سَقَتِ السَّمَاءُ أَوْ سَقَى غَيَا الْعُشْرِ، وَمَا سَقَى بِالْعَرْبِ فَيَصِفُ الْعُشْرَ

”Tiende gælder for det, himlen har vandet, eller som er blevet vandet via vandløb, og en halv tiende gælder for det, som er vandet med beholdere.” Imam Shuabi berettede noget lignende.

- Profetens ﷺ skrivelse til Mundhir Bin Sawa vedrørende jizya. Abu Yusuf nævnte i *’Al-Kharaj’* via Abu Ubaydah, som sagde: “Allahs Sendebud ﷺ skrev til Mundhir Bin Sawa:

أَنَّ مَنْ صَلَّى صَلَاتَنَا، وَاسْتَقْبَلَ قِيْلَتَنَا، وَأَكَلَ ذَيْحَتَنَا، فَذَلِكَ الْمُسْلِمُ لَهُ ذِمَّةُ اللَّهِ وَذِمَّةُ رَسُولِهِ، فَمَنْ أَحَبَّ ذَلِكَ مِنَ الْمَجُوسِ فَهُوَ آمِنٌ. وَمَنْ أَبَى فَعَلَيْهِ الْجَزِيَّةُ

”Den, der beder vores bøn, vender sig mod vores bederetning og spiser af vores slagtede dyr, er muslimen, som har Allahs og Hans Sendebuds løfte. Den zarathustrier, der måtte ønske dette, vil være i sikkerhed, og den, der afviser, pålægges jizya.”

- Abu Bakrs skrivelse til Anas vedrørende almissepligten, da han udsendte ham til Bahrain: Imam Al-Bukhari berettede via Anas, “at Abu Bakr ﷺ skrev til ham om almissepligten, som Allah og Hans Sendebud ﷺ havde befaleet...”.

- Omars skrivelse til Amr Bin Al-Aas i Ramadhan-året (tørkeåret), og Amrs svar herpå: Ibn Khuzaymah berettede i sin '*Sahib*' (*hadith*-samling) og ligeledes imam Al-Hakim, som sagde: “Den er *sahib* ifølge imam Muslims betingelser”, og ligeledes imam Al-Bayhaqi i '*Al-Sunan*' (*hadith*-samling) og Ibn Saad i værket '*Al-Tabaqat*' via Zayd Bin Aslam om sin fader, som sagde: “Da Ramadhan-året indtraf og arabernes landområder blev ramt af tørke, skrev Omar Bin Al-Khattab til Amr Bin Al-Aas: Fra Allahs tjener, *mu'minin*s emir, til Amr Bin Al-Aas. Det bekymrer dig sandelig ikke, om du og dem omkring dig bliver velnærede, mens jeg og dem omkring mig bliver magre! Hjælp! Da skrev Amr til ham: Fred være med dig! Dernæst, så er jeg sandelig i din tjeneste! Karavaner er kommet til dig, med start hos dig og ende hos mig, skønt jeg håber på at finde en mulighed for at transportere via havet.”

- Skrivelsen fra Muhammad Bin Abu Bakr til Ali vedrørende de frafaldne og Alis skrivelse til ham. Ibn Abu Shibah autoriserede via Qabus Bin Al-Makhariq om sin far, som sagde: “Ali sendte Muhammad Bin Abu Bakr som emir over Egypten. Han skrev til Ali for at spørge ham om kættere, hvor nogle dyrkede solen og månen, nogle dyrkede noget andet, mens andre påstod, at de bekendte sig til Islam. Ali skrev tilbage til ham og befalede ham i forbindelse med kætterne at dræbe dem, der påstod, at de bekendte sig til Islam, og at lade de øvrige dyrke, hvad de ville.”

4. Skrivelser adresseret direkte til statsborgerne. Eksempler herpå er:

- Profetens ﷺ skrivelse til Najran-folket, hvilket imam Abu Dawud berettede gennem Sudi via Ibn Abbas. Al-Mundhiri sagde: Der er tvivl, om Sudi har hørt noget fra Ibn Abbas. Den blev også berettet af Abu Ubayd i '*Al-Ammal*' via Abu Al-Mulayh Al-Hudhali, hvor der til sidst står: **“Othman Bin Affan og Muayqib var vidner herpå, og han skrev.”** Den blev også berettet af Abu Yusuf i '*Al-Kharaf*', i hvilken han nævnte, at skriveren var Mughirah Bin Shubah. Abu Yusuf nævnte derefter Abu Bakrs skrivelse til dem, hvor skriveren var Mughirah. Derefter nævnte han Omars skrivelse, hvor skriveren var Muayqib. Dernæst nævnte han Othmans skrivelse til dem,

hvor skriveren var hans tjener Hamran. Derefter nævnte han Alis skrivelse, hvor skriveren var Abdullah Bin Abu Rafi.

• Profetens ﷺ skrivelse til Tamim Al-Dari. Abu Yusuf nævnte følgende i ”*Al-Kharaf*”:

قَامَ تَمِيمُ الدَّارِيُّ وَهُوَ تَمِيمٌ بْنُ أَوْسٍ رَجُلٌ مِنْ لَحْمٍ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّ لِي جِيرَةً مِنَ الرُّومِ يَفْلَسْطِينُ لَهُمْ قَرْيَةٌ يُقَالُ لَهَا: حَبْرَى وَأُخْرَى يُقَالُ لَهَا: عَيْنُونُ، إِنْ فَتَحَ اللَّهُ عَلَيْكَ الشَّامَ فَهِيَ لِي. فَقَالَ: هُمَا لَكَ. قَالَ: فَكُتِبَ لِي بِذَلِكَ. فَكُتِبَ لَهُ: ”بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ هَذَا كِتَابٌ مِنْ مُحَمَّدٍ رَسُولِ اللَّهِ، لَتَمِيمِ بْنِ أَوْسٍ الدَّارِيِّ أَنَّ لَهُ قَرْيَةَ حَبْرَى وَبَيْتَ عَيْنُونُ، قَرِيبَتَهَا كُلُّهَا سَهْلَهَا وَجَبَلَهَا وَمَاؤُهَا وَحَرَّتُهَا وَأَنْبَاطُهَا وَبَقَرُهَا، وَلِعَقِبِهِ مِنْ بَعْدِهِ، لَا يُحَاقُّهُ فِيهَا أَحَدٌ، وَلَا يَلْحَدُ عَلَيْهِمْ أَحَدٌ يَظْلِمُ فَمَنْ ظَلَمَ وَ أَحَدٌ مِنْهُمْ شَيْئًا، فَإِنَّ عَلَيْهِ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ.“ وَكُتِبَ عَلَيَّ

“Tamim Al-Dari, som er Tamim Bin Aus – en mand fra Lakhm-stammen – rejste sig og sagde: O Allahs Sendebud! Jeg er nabo til romerne i Palæstina. De har en landsby, som kaldes Habra, og en anden, som kaldes Aynun. Hvis Allah lader dig indtage Levanten, så forær mig dem. Profeten sagde: De begge er dine. Han sagde: Skriv det ned til mig. Profeten fik så skrevet følgende ned til ham: ’I Allahs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige. Dette er en skrivelse fra Muhammad, Allahs Sendebud, til Tamim Bin Aus Al-Dari. Habra-landsbyen og hele Beit Aynun-landsbyen, dens marker, bjerge, vand, høst, brønde, køer tilhører ham og hans efterkommere. Ingen må bestride hans ret til dette, og ingen må uden uret berøve dem det. Den, der så begår uret og tager det mindste fra dem, vil påkalde sig Allahs, englenes og alle menneskers forbandelse.’ Og Ali skrev.”

Da Abu Bakr overtog myndigheden, skrev han en skrivelse til dem med ordlyden: ”I Allahs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige. Dette er en skrivelse fra Abu Bakr, der er trofast mod Allahs Sendebud ﷺ, og som er gjort til efterfølger (kalif) på jorden, til Dari-folket. Ingen må ødelægge landsbyen Habra og Aynun, som er i deres besiddelse. Den, der hører og adlyder Allah, må ikke forvolde den mindste skade på de to (landsbyer), og lad søjlerne til de to porte opføre for dem og beskytte dem mod hængende mennesker.”

Kaliffen har lov til at udnævne skrivere i det omfang, han har brug for til sine skrivelser. Det kan endda blive obligatorisk, hvis pligten kun kan fuldføres i kraft af deres udnævnelse. *Sirah*-forfattere har nævnt, at Allahs Sendebud ﷺ havde omkring tyve skrivere. Imam Al-Bukhari berettede i sin '*Sahih*' *hadith*-samling, at Allahs Sendebud ﷺ befalede Zayd Bin Thabit at lære jødernes skriftsprog, så han kunne læse det op for Profeten ﷺ, når jøderne skrev til ham. Han lærte det så på femten dage. Ibn Ishaq berettede via 'Abdullah Bin Al-Zubayr:

أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ اسْتَكْتَبَ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ الْأَرْقَمِ بْنِ عَبْدِ يَغُوثٍ، وَكَانَ يُجِيبُ عَنْهُ الْمُلُوكَ...

“At Allahs Sendebud ﷺ bad Abdullah Bin Al-Arqam Bin Abd Yaghuth om at skrive, og han plejede at svare monarkerne for ham (Profeten)...”. Imam Al-Bayhaqi berettede via Abdullah Bin Omar ؓ, som sagde:

أَتَى النَّبِيَّ ﷺ كِتَابَ رَجُلٍ، فَقَالَ لِعَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْأَرْقَمِ: أَجِبْ عَنِّي، فَكَتَبَ جَوَابَهُ، ثُمَّ قَرَأَهُ عَلَيْهِ، فَقَالَ: أَصَبْتَ وَأَحْسَنْتَ، اللَّهُمَّ وَفِّقْهُ

“Profeten ﷺ modtog en skrivelse fra en mand. Så sagde han til Abdullah Bin Al-Arqam: Svar for mig. Han skrev så Profetens svar og læste det derefter op for ham. Profeten sagde så: Du har handlet korrekt og godt. O Allah! Giv ham succes.” Muhammad Bin Saad nævnte via Ali Bin Muhammad Al-Madaini gennem hans beretningskæder, at Muhammad Bin Maslamah var den, der skrev en skrivelse til Murrah-delegationen efter befaling fra Allahs Sendebud ﷺ. Ali Bin Abu Talib var traktatskriveren, når Profeten indgik traktater, og fredsaftaleskriveren, når Profeten indgik fredsaftaler. Muayqib Bin Abu Fatimah tog sig af hans segl. Imam Al-Bukhari autoriserede i '*Al-Tarikh*' via Muhammad Bin Bashar gennem sin bedstefader Muayqib, som sagde:

كَانَ خَاتَمُ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ مِنْ حَدِيدٍ مُلَوًى عَلَيْهِ فِصَّةٌ كَانَتْ بِيَدِي.
وَكَانَ الْمُعَيَّقِبُ عَلَى خَاتَمِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ.

“Allahs Sendebuds ﷺ stempel var af jern og belagt med sølv, og det lå hos mig. Muayqib var ansvarlig for Allahs Sendebuds ﷺ stempel.”

4. Guvernørerne

Guvernøren (*wali*) er den person, som kaliffen udnævner som magthaver og emir over en af Kalifatets provinser.

De lande, som staten regerer over, opdeles i enheder, hvor hver enhed kaldes en provins (*wilayah*). Hver provins opdeles i enheder, hvor hver enhed kaldes en region (*'imalah*). Enhver, der overtager en provins, kaldes for guvernør eller emir, og enhver, der overtager en region, kaldes for underguvernør (*'amel*) eller regionsguvernør (*bakem*).

En region opdeles i administrative enheder, hvor hver enhed kaldes en 'kommune'. Hver kommune opdeles i mindre administrative enheder, hvor hver enhed kaldes et "kvarter". Lederen af en kommune og ligeledes lederen af et kvarter kaldes begge en administrator, og deres hverv hører til forvaltningen.

Guvernørerne er dermed magthavere, da myndigheden (*wilayah*) her er styret. I (ordbogen) '*Al-Qamus Al-Mubit*' står der: "Overtog myndigheden af og over noget (*waliya*). *Wilayah* og *walayah* anvendes også og er verbalsubstantiv, og med vokaltegnet *kasra* betyder det planen, emiratet (lederskabet) og autoriteten."

Eftersom guvernørerne er magthavere, så gælder der de samme kvalifikationskrav for dem som for en magthaver, nemlig at være mand, fri, muslim, moden, forstandig, retskaffen og blandt de kvalificerede. Myndighed kræver beskikkelse fra kaliffen eller den, kaliffen giver mandat til denne beskikkelse. Guvernøren bliver derfor udelukkende udnævnt fra kaliffens side. Myndighed eller lederskab, dvs. guvernørerne eller emirerne, er oprindeligt funderet på Sendebuddets ﷺ praksis. Det er fastslået, at han ﷺ udnævnte guvernører over landområder og gav dem retten til at regere over områderne. Som guvernør udnævnte han ﷺ Muadh Bin Jabal over Janad (i Yemen), Ziyad Bin Labid over Hadhramaut (i Yemen) og Abu Musa Al-Ashari over Zabid og Aden (i Yemen).

Profeten ﷺ udvalgte sine guvernører blandt mennesker, der var egnet til at regere, med islamisk viden og kendt for deres guds frygt. Han ﷺ plejede også

at udvælge dem, der på bedste vis udførte de opgaver, der var blevet dem bemyndiget, og som indgyder *iman* og ærefrygt for staten i borgernes hjerter. Det blev berettet via Sulaiman Bin Buraydah gennem sin fader, som sagde: "Når Allahs Sendebud ﷺ udnævnte en emir for en hær eller en ekspedition, plejede han at formane ham om guds frygt over for Allah og om den gode behandling muslimerne, der var med ham." Berettet af imam Muslim. Guvernøren er emir over sin provins, hvorfor han falder ind under denne *badith*.

Afsættelsen af guvernøren sker, hvis kaliffen mener, at guvernøren skal afsættes, eller hvis majoriteten af befolkningen eller dens repræsentanter i guvernørens provins viser utilfredshed eller misfornøjelse med guvernøren. Vi adopterer derfor, at der af hver provinsbefolkning vælges et provinsråd til to formål: At assistere guvernøren ved at give ham indblik i realiteten af deres provins, da de er en del af provinsens befolkning og har et bedre kendskab til provinsen. Guvernøren kan dermed gøre brug af deres oplysninger som hjælp til at udføre sine opgaver på korrekt vis. Det andet formål er at spørge til rådets synspunkt i forbindelse med guvernørens styre, hvis der skulle være behov for det, for hvis et flertal i rådet klager over ham, så bliver han afsat af kaliffen. Sendebuddet ﷺ afsatte Alaa Bin Al-Hadrami, som var hans underguvernør i Bahrain, fordi delegationen fra Abdulqays-stammen klagede over ham. Det tilkommer ligeledes kaliffen at afsætte guvernøren uden grund, da Sendebuddet ﷺ afsatte Muadh Bin Jabal fra Yemen uden grund. Omar plejede at afsætte guvernører med og uden grund. Han afsatte Ziyad Bin Abu Sufyan uden at angive nogen grund. Han afsatte ligeledes Saad Bin Abu Waqqas, fordi folk klagede over ham. Omar sagde: "Jeg har ikke afsat ham på grund af manglende evner eller forræderi." Dette viser, at det tilkommer kaliffen at afsætte guvernøren, når han vil, og at kaliffen skal afsætte guvernøren, hvis befolkningen i guvernørens provins klager over ham.

Myndigheden (*wilayah*) i de første æraer var todelt: Myndigheden over bønnen (*wilayat al-salah*) og myndigheden over jordskatten (*wilayat al-kharaj*). Derfor ser man historiebøgerne anvende to udtryk i deres omtale af emirernes myndighed: Det første udtryk er *imarah* (ledelse) over *salah*. Det andet udtryk er *imarah* over *salah* og *kharaj*. Det vil sige, at emiren enten er emir over både *salah* og *kharaj*, emir over *salah* alene eller emir over *kharaj* alene. Betydningen af ordet *salah* i forbindelse med myndighed eller *imarah* er

ikke blot at lede folk som en imam i *salah* (bøn), men det betyder derimod en myndighed over folk i alle anliggender, undtagen finanserne. Ordet *salah* plejede at betyde styre, med undtagelse af indsamlingen af finanserne. Fik guvernøren myndighed over både *salah* og *kharaj*, var hans myndighed generel, men blev hans myndighed begrænset til *salah* eller til *kharaj*, så var hans myndighed specifik. I alt dette skal der refereres til kaliffens foranstaltninger i forbindelse med den specifikke myndighed. Det tilkommer kaliffen at tildele specifik myndighed over *kharaj*, ligesom det tilkommer ham at tildele specifik myndighed over retsvæsnets. Det tilkommer også kaliffen at tildele specifik myndighed over andet end finanserne, retsvæsnets og militæret. Kaliffen gør, hvad han ser som det bedste for forvaltningen af staten eller provinsen, da Sharia ikke har fastlagt specifikke opgaver for guvernøren eller gjort det obligatorisk for guvernøren at påtage sig alle styrets opgaver. Sharia har derimod fastlagt guvernørens eller emirens opgave til at være et anliggende af styre og autoritet. Sharia har også fastlagt, at guvernøren er stedfortræder for kaliffen og emir over et specifikt sted. Dette er blevet fastslået gennem Sendebuddets ﷺ praksis. Sharia har til gengæld overladt det til kaliffen at udnævne guvernøren med en generel myndighed eller at udnævne ham med en specifik myndighed inden for de opgaver, han vurderer. Dette er fremtrædende i Sendebuddets ﷺ praksis. Han ﷺ udnævnte med en generel myndighed, da han ﷺ udnævnte Amr Bin Hazm med en generel myndighed over Yemen. Han ﷺ udnævnte ligeledes med en specifik myndighed, da han udnævnte Ali Bin Abu Talib over retsvæsnets i Yemen.

Det blev nævnt i Ibn Hishams '*Al-Sirah*' (Profetens levnedsløb), at Allahs Sendebud ﷺ udnævnte Farwah Bin Musayk som underguvernør over stammerne Murad, Zabid og Mizhij, og sammen med ham udsendte han ﷺ Khalid Bin Said Bin Al-Aas over *sadaqah*. Det blev ligeledes nævnt, at han ﷺ udsendte Ziyad Bin Labid Al-Ansari som guvernør over Hadhramaut med myndighed over dets almisser. Han ﷺ udsendte også Ali Bin Abu Talib til Najran for at indsamle deres almisser og jizya, ligesom han ﷺ udsendte ham som dommer over Yemen, hvilket Al-Hakim nævnte. I værket '*Al-Isti'ab*' blev det nævnt, at han ﷺ udsendte Muadh Bin Jabal til Janad for at lære folk Koranen og Islams love og at dømme iblandt dem, samt at han ﷺ tildelte ham myndigheden til at indsamle almisserne fra underguvernørerne i Yemen.

Skønt det er tilladt for kaliffen at udnævne en guvernør med en generel myndighed og at udnævne en guvernør med en specifik myndighed, så blev det bekræftet under de abbasidiske kaliffers svækkelse, at den generelle myndighed gjorde guvernørernes uafhængighed mulig til sådan en grad, at kaliffen ikke længere havde nogen autoritet over dem bortset fra bøn til ham og møntprägning med hans navn. Tildelingen af den generelle myndighed forvoldte derfor skade på den islamiske stat.

Da det både er tilladt at udnævne guvernøren med en generel myndighed og at udnævne ham med en specifik myndighed, og fordi den generelle myndighed kan være til skade og fare for staten, så adopterer vi, at guvernøren udnævnes med en specifik myndighed inden for de områder, der ikke gør det muligt for guvernøren at blive uafhængig af kaliffen, i tilfælde af at hans gudsfrygt skulle svækkes. Ud fra induktion over virkeligheden tæller disse områder militæret, retsvæsenet og finanserne. Disse områder skal derfor være separate institutioner, der hører under kaliffen, ligesom enhver anden institution i Kalifatet, dvs. uafhængige af guvernøren.

En guvernør overflyttes ikke fra en provins til en anden, men afsættes og bemyndiges igen. Dette skyldes, at Sendebuddet ﷺ plejede at afsætte guvernørerne, men det blev ikke overleveret om ham, at han overflyttede en guvernør fra et sted til et andet. Det skyldes, at myndigheden er en af de kontrakter, som skal gennemføres med et eksplicit udtryk. I kontrakten om myndigheden over en provins eller et land specificeres stedet, som guvernøren skal regere over, og beføjelsen til at regere over det pågældende sted forbliver guvernørens, så længe kaliffen ikke afsætter ham. Afsætter kaliffen ham ikke fra stedet, forbliver han guvernør over stedet. Overflyttes guvernøren til et andet sted, vil han med denne overflytning hverken være afsat fra sit første sted eller være bemyndiget over det sted, til hvilket han blev overflyttet. Dette skyldes, at afskedigelsen af guvernøren fra det første sted kræver et eksplicit udtryk om afsættelse fra bemyndigelsen over stedet. Bemyndigelsen af ham til det sted, til hvilket han blev overflyttet, kræver ligeledes en ny bemyndigelseskontrakt, der er specifik for dette sted. Heraf udledes det, at guvernøren ikke bare overflyttes fra et sted til et andet, men afsættes fra stedet og bemyndiges med en ny myndighed over det nye sted.

Kaliffen skal føre tilsyn med guvernørernes arbejde

Kaliffen skal føre tilsyn med guvernørernes arbejde og føre streng overvågning af dem, enten direkte selv eller ved udnævnelsen af stedfortrædere til at afdække guvernørernes tilstand og at inspicere dem. Det tilkommer ligeledes assistenten at føre tilsyn med guvernørernes arbejde i de provinser, som han er assistent over, og at orientere kaliffen om deres tilstand, som han oplever, eller om hans trufne foranstaltninger over for dem ifølge den måde, der tidligere er blevet opklaret i forbindelse med den delegerede assistents virke. Kaliffen vil på denne måde få indsigt i guvernørernes tilstand og følge op på deres forhold. Kaliffen skal også samle dem, eller nogle af dem, fra tid til anden, samt lytte til borgernes klager over dem.

Det er blevet fastslået, at Profeten ﷺ plejede at afprøve guvernørerne, når han udnævnte dem til guvernører, ligesom han gjorde med Muadh og Abu Musa. Derudover plejede han ﷺ at vise dem, hvorledes de skulle bære sig ad, ligesom han gjorde med Amr Bin Hazm. Han ﷺ plejede også at gøre dem opmærksom på nogle vigtige ting, ligesom han gjorde med Aban Bin Said, da han udnævnte ham til guvernør over Bahrain, hvor han ﷺ sagde til ham:

اسْتَوْصُ بِعَبْدِ الْقَيْسِ خَيْرًا، وَأَكْرَمَ سَرَائِهِمْ

”Behandl Abdulqays(-stammen) godt og bær deres overhoveder.”

Det er ligeledes blevet fastslået, at han ﷺ plejede at stille guvernørerne til regnskab, afdække deres tilstand og lytte til de nyheder, han fik overbragt om dem. Han ﷺ plejede også at kræve guvernørerne til regnskab omkring udgifter og forbrug. Imam Al-Bukhari og Muslim berettede via Abu Hamid Al-Saidi:

أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ اسْتَعْمَلَ ابْنَ الْأُتَيْبَةِ عَلَى صَدَقَاتِ بَنِي سُلَيْمٍ، فَلَمَّا جَاءَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَحَاسِبَهُ قَالَ: هَذَا الَّذِي لَكُمْ وَهَذِهِ هَدِيَّةٌ أُهْدِيَتْ لِي. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: فَهَلَا جَلَسْتَ فِي بَيْتِ أَبِيكَ وَبَيْتِ أُمِّكَ حَتَّى تَأْتِيَكَ هَدِيَّتُكَ إِنْ كُنْتَ صَادِقًا...

”Profeten ﷺ bemyndigede Ibn Al-Utabiyyah over Salim-stammens almisser. Da han vendte tilbage til Allahs Sendebud ﷺ, og Profeten så førte regnskab med ham, sagde han: Dette er jeres, og dette er en

gave, som jeg har fået. Allahs Sendebud ﷺ sagde så: Hvis du er sandfærdig, så se om din gave vil være kommet til dig, hvis du havde været hjemme hos din fader og moder ... ”.

Omar var streng i sit tilsyn med guvernørerne, og han udnævnte Muhammad Bin Maslamah til at afdække guvernørernes tilstand og føre tilsyn med dem. Han plejede at samle guvernørerne under hajj-højtideligheden for at se på, hvad de har foretaget sig, og for at lytte til borgernes klager over dem, samt for at drøfte provinsernes anliggender med dem og at få kendskab til guvernørernes tilstande. Det blev berettet om Omar, at han en dag sagde til de tilstedeværende: “Hvis jeg udnævnte den bedste, jeg kender til, over jer, og så befalede ham til at handle retfærdigt, ville jeg så have udført min pligt? De sagde: Ja! Han sagde: Nej, ikke før jeg ser, om han har handlet efter min befaling eller ej!”

Han førte streng regnskab med sine guvernører og underguvernører. Han var så streng til at føre regnskab med dem, at han nogle gange afsatte på grund af mistanke, der ikke kunne afgøres af et bevis. Han kunne også afsætte på grund af en tvivl, der ikke engang nærmede sig en mistanke. Han blev en dag spurgt om dette, hvor han så svarede: “Det er en nem ting at udskifte en emir med en anden og derved forbedre et folks tilstand.” Til trods for hans strenghed over for dem, så plejede han imidlertid at give dem frie tøjler og bevare ærefrygten for dem i styret. Han plejede at høre på dem og lytte til deres argumenter, og hvis et argument overbeviste ham, lagde han ikke skjul på sin overbevisning om det og sin efterfølgende ros af sin underguvernør. Omar fik en dag meddelelse om, at hans underguvernør over Homs, Omayr Bin Saad, havde sagt på *minbaren* i Homs: ”Islam vil forblive stærk, så længe sultanen er streng. Sultanens strenghed er ikke drab med sværdet eller slag med pisken, men dom med sandheden og håndhævelse af retfærdigheden.” Da sagde Omar om ham: ”Jeg ville ønske, at jeg havde en mand som Omayr Bin Saad, som kunne assistere mig med muslimernes opgaver.”

Jihad

Jihad er Islams spydspids og er den grundlæggende metode, Islam har fastlagt til at bære den islamiske *da'wah* (kald) udenrigs. At bære den islamiske *da'wah* betragtes som den islamiske stats fundamentale opgave efter statens implementering af Islam indenrigs.

Jihad er kamp for Allahs sag for at ophøje Allahs ord. Kamp kræver et militær og den dertil nødvendige forberedelse og opbygning af ledere, stabschefer, officerer og soldater, og træning, forsyninger og forstærkninger. Militæret skal nødvendigvis have våben, og våben kræver industri. Industri er derfor en nødvendighed for militæret og for jihad. Dette forhold gør det derfor til en pligt, at alle statens fabrikker baseres på militærindustri.

Den stabile interne tilstand vil ligeledes forstærke hærens vilje til kamp. Hvis den interne tilstand derimod er usikker og ustabil, så vil militæret være beskæftiget med håndtering af denne tilstand, førend det kan rette sig mod jihad. Selv hvis hæren retter sig mod jihad, mens den interne sikkerhed i baglandet er urolig, så vil dette svække hærens evne til at fortsætte kampen.

At bære den islamiske *da'wah* er desuden det grundlæggende omdrejningspunkt for de udenlandske forhold med andre stater.

På grund af ovenstående, så kan disse fire departementer: militæret, den interne sikkerhed, industrien og udenrigsforholdet, godt samles til ét departement, som kaliffen udnævner en emir for, da disse departementer har relation til jihad.

Disse departementer kan imidlertid også være adskilte, hvor kaliffen udnævner en direktør for hvert departement og en emir og leder for militæret. Dette skyldes, at Allahs Sendebud ﷺ plejede at udnævne emirer for hærene til slagene, uden at disse emirer havde relation til industrien, som Sendebuddet ﷺ plejede at pålægge andre. Det samme gælder i forhold til den interne sikkerhed vedrørende politi, ordenspoliti og håndteringen af banditter og tyve ... Det samme gælder også for de internationale forhold. Sendebuddets ﷺ skrivelser til monarkerne og regenterne på sin tid viser dette.

Adskillelsen af disse departementer med hver deres ansvarshavende er blevet bekræftet gennem følgende beviser:

1. Militæret

• Sendebuddet ﷺ udsendte Zayd Bin Harithah som emir i Mutha-slaget og udnævnte emirerne efter ham, hvis han skulle blive martyr. Ibn Saad berettede, at Allahs Sendebud ﷺ sagde:

أَمِيرُ النَّاسِ زَيْدُ بْنُ حَارِثَةَ ، فَإِنْ قُتِلَ ، فَجَعَفَرُ بْنُ أَبِي طَالِبٍ ، فَإِنْ قُتِلَ فَعَبْدُ اللَّهِ بْنُ رَوَاحَةَ ، فَإِنْ قُتِلَ ، فَلْيَرْتَضِ الْمُسْلِمُونَ بَيْنَهُمْ رَجُلًا فَيَجْعَلُوهُ عَلَيْهِمْ ،

“Folks emir er Zayd Bin Harithah. Hvis han bliver dræbt, så er det Jafar Bin Abu Talib. Og hvis han (også) bliver dræbt, så er det Abdullah Bin Rawahah. Og hvis han (også) bliver dræbt, så lad muslimerne enes om en mand blandt dem og gøre ham til emir over dem.” Imam Al-Bukhari berettede via Abdullah Bin Omar ؓ, som sagde: “Allahs Sendebud ﷺ udpegede i Mutha-slaget Zayd Bin Harithah som emir...”. Imam Al-Bukhari nævnte også via Salamah Bin Al-Akwa: “Jeg drog ud på til kamp med Zayd, som han (Profeten) plejede at udpege som emir over os.” Imam Al-Bukhari og imam Muslim berettede via Abdullah Bin Omar ؓ, som sagde:

بَعَثَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بَعْثًا وَأَمَرَ عَلَيْهِمْ أُسَامَةَ بْنَ زَيْدٍ فَطَعَنَ بَعْضُ النَّاسِ فِي إِمَارَتِهِ فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْ تَطْعُنُوا فِي إِمَارَتِهِ فَقَدْ كُنْتُمْ تَطْعُنُونَ فِي إِمَارَةِ أَبِيهِ مِنْ قَبْلُ وَإِنَّمَا اللَّهُ إِنْ كَانَ لَخَلِيفًا لِلْإِمَارَةِ...

“Profeten ﷺ udsendte en militærekspedition og udpegede Usamah Bin Zayd som emir over dem. Nogle folk beklikkede så hans ledelse, hvorefter Profeten ﷺ så sagde: Hvis I beklikker hans ledelse, så plejede I også tidligere at beklikke hans faders ledelse. Ved Allah, han havde visse lederegenskaber ...”. *Sahabah* plejede at kalde Mutha-hæren for emirernes hær. Imam Muslim berettede via Buraydah, som sagde: “Når Allahs Sendebud udnævnte en emir for en hær eller en ekspedition, plejede han at formane ham ...”.

• Abu Bakr gav Khalid flaget (*linaa*) i krigen mod de frafaldne og ved Yarmuk-slaget. Khalefah berettede: “Abu Bakr rakte Khalid Bin Al-Walid flaget og udnævnte ham til leder over folk, og han udpegede Thabit Bin Qays Bin Shammas som emir over *ansar* (støtterne) specifikt, hvorimod Khalid fik tildelt ledelsen over dem alle.” Abu Bakr samlede Levantens hærenheder under Khalids ledelse i Yarmuk. Ibn Jarir sagde: “Abu Bakr sendte bud til Khalid, mens han var i Irak, om at tage til Levanten for at være emir over alle i området.” Omar gjorde det samme, da han samlede Levantens hærenheder under Abu Ubaydahs ledelse. Ibn Asaker sagde: “Abu Ubaydah var den første, der blev betegnet som emirernes emir i Levanten.”

2. Intern sikkerhed

Imam Al-Bukhari berettede via Anas:

إِنَّ قَيْسَ بْنَ سَعْدٍ كَانَ يَكُونُ بَيْنَ يَدَيِ النَّبِيِّ ﷺ بِمَنْزِلَةِ صَاحِبِ الشُّرْطَةِ مِنَ الْأَمِيرِ

“Qais Bin Saad fungerede i forhold til Profeten ﷺ ligesom politichefen i forhold til emiren.” Den omtalte person her er Qays Bin Saad Bin Ubadah Al-Ansari Al-Khazraji. Beretningen blev overleveret af imam Al-Tirmidhi:

كَانَ قَيْسُ بْنُ سَعْدٍ مِنَ النَّبِيِّ ﷺ بِمَنْزِلَةِ صَاحِبِ الشُّرْطَةِ مِنَ الْأَمِيرِ.
قَالَ الْأَنْصَارِيُّ : يَعْنِي مِمَّا يَلِي مِنْ أُمُورِهِ

“Qays Bin Saad fungerede i forhold til Profeten ﷺ ligesom politichefen i forhold til emiren. Al-Ansari sagde: Det vil sige (han tog sig af) hans opgaver.” Ibn Hibban forklarede denne *hadith* og sagde:

احتز المصطفى من المشركين في مجلسه إذا دخلوا

“Al-Mustafa (Profeten) tog sig i agt for polyteisterne, når de trådte ind.”

Ifølge imam Al-Bukharis beretning, sendte Allahs Sendebud ﷺ Ali Bin Abu Talib, som sagde: “Allahs Sendebud udsendte mig, Al-Zubayr og Abu Marthad, og vi var alle til hests. Profeten sagde: Drag af sted indtil I kommer

til Hajj-haven. Abu Awanah sagde: 'Hajj', og 'Khakh' ifølge en anden beretning. Dér er der en kvinde, som har en skrivelse fra Hatib Bin Abu Baltaah til polyteisterne. Bring skrivelsen til mig. Så drog vi af sted til hests, indtil vi fandt hende på hendes kamel på det sted, Allahs Sendebud ﷺ havde fortalt os om. Hatib havde skrevet til Mekka-folket om Allahs Sendebuds ﷺ fremrykning mod dem. Da spurgte vi (kvinden): Hvor er den skrivelse, du har? Hun sagde: Jeg har ingen skrivelse. Vi fik kamelen knælet ned, mens hun sad på den, og så gennemsøgte vi hendes bagage, men fandt intet. Mine to fæller sagde: Vi kan ikke se, at hun har nogen skrivelse. Da sagde jeg: Vi ved, at Allahs Sendebud ﷺ ikke lyver. Derefter svor Ali: Ved Den (Allah), man sværger ved! Du skal sandelig komme med skrivelsen, ellers vil jeg afklæde dig. Da bøjede hun sig ned til sin taske, hvor den lå gemt i et klædestykke. Hun tog skrivelsen ud, hvorefter de bragte den til Allahs Sendebud ﷺ ...”.

3. Industri

• Allahs Sendebud ﷺ befalede fremstillingen af en katapult og en rambuk. Imam Al-Bayhaqi nævnte i (sin *hadith*-samling) '*Al-Sunan*' via Abu Ubaydah , som sagde: “Derefter belejrede Allahs Sendebud ﷺ befolkningen i Taif og anvendte katapulten mod dem i sytten dage.” Abu Dawud berettede i (værket) '*Al-Marasil*' via Makhol: “At Profeten ﷺ anvendte katapulten mod befolkningen i Taif.” Al-Sanaani sagde i (værket) '*Subul Al-Salam*': ”Dens beretningsmænd er pålidelige.” Forfatteren af '*Al-Sirah Al-Halabiyyah*' sagde: “Han (Salman Al-Farisi) rådede ham (Profeten) til (at gøre brug af) den (katapulten) og sagde: Vi plejede i Persien at anvende katapulter mod fæstninger, og med hvilke vi ramte vores fjende. Det siges, at det var Salman , som selv fremstillede katapulten.” Ibn Al-Qayyim overleverede i (sit værk) '*Zad Al-Miad*' og Ibn Hisham i (sit værk) '*Al-Sirah*' via Ibn Ishaq: ”På Shadkhah-dagen ved Taifs fæstningsmur placerede en håndfuld af Allahs Sendebuds ﷺ *sahabah* sig under en rambuk og gik helt hen til Taifs fæstningsmur for at brænde den af. Thaqif-stammen slyngede så glødende jernklumper ned over dem, så de kom ud fra under rambukken. Thaqif-stammen skød derefter med pile mod dem og dræbte en række mænd blandt dem.”

Dermed var det Salman, der anbefalede katapulten, og det siges, at det også var ham, der selv fremstillede den, hvilket nødvendigvis må være efter ordre

fra Profeten ﷺ. Bemærk udtalelsen i 'Al-Sirah Al-Halabiyyah', hvor der står: "Han rådede ham til den", hvilket vil sige, at det var Salman Al-Farisi ؓ, der anbefalede Sendebuddet ﷺ katapulten. Af disse overleveringer forstås, at militærindustri er et af kaliffens ansvarsområder, og at kaliffen kan få hjælp af den, han ønsker, til opbygningen og organisering af militærindustrien. Militærindustrien behøver ikke en emir, men en direktør. Salman var ikke emir for militærindustrien, men direktør for fremstillingen af katapulten, og måske fremstillede han den selv. Opførelsen af militærindustrien er en pligt, da afskrækkelse er påkrævet i Allahs ﷻ tale:

﴿وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهِمُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ وَآخَرِينَ مِنْ دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ﴾

“Og forbered mod dem al den (krigs)magt og så mange stridsheste, som I formår, for dermed at sætte en skræk i livet på Allahs og jeres fjende og i andre foruden dem, som I ikke kender, men som Allah kender.” [OQM. Al-Anfal 8: 60]

Denne afskrækkelse vil ikke finde sted uden forberedelse, og forberedelsen nødvendiggør tilstedeværelsen af fabrikker. Dette koranvers er dermed en indikation på, at opførelsen af militærfabrikker er en pligt, og dette gennem *dalalat al-iltizam* (indikation på nødvendig betydning) eller på grundlag af princippet: 'Det, som er påkrævet for at fuldføre en pligt, er i sig selv en pligt.' Beviserne på jihad-pligten viser ligeledes gennem *dalalat al-iltizam*, at opførelsen af fabrikker er en pligt.

Fabrikkerne, som Allah har pålagt staten at etablere, er ikke begrænset til militærfabrikker. Der er andre fabrikker, som staten er pålagt at opføre, hvilket er nævnt i bogen 'Finanser i Kalifatet' på følgende vis:

“Fabrikker: Dette skyldes, at staten er pålagt at opføre to typer fabrikker på grund af pligten om statens varetagelse af folks anliggender:

Den første type: Fabrikker, som vedrører den offentlige ejendoms emner, såsom fabrikker til udvinding, rensning og smeltning af metaller, og fabrikker til udvinding og raffinering af olie. Sådanne fabrikker ejes som offentlig ejendom på grund af produktet, de fremstiller og knytter sig til. Da den

offentlige ejendoms emner ejes som offentlig ejendom af alle muslimer, så ejes de respektive fabrikker også som offentlig ejendom af alle muslimer, hvor staten på muslimernes vegne opfører disse fabrikker.

Den anden type: Fabrikker, som vedrører tungindustrien og våbenindustrien. Individer må godt eje sådanne fabrikker, da det hører under privat ejendom. Men sådanne fabrikker og industrier kræver enorme midler, som individer sjældent råder over, ligesom tungindustrielle våben i dag ikke længere er individuelle våben, der ejes af individer, ligesom det var tilfældet på Sendebuddets 𐤂 og de efterfølgende kaliffers tid. Disse tungindustrielle våben er derimod blevet til statseje, hvor staten sørger for at tilvejebringe disse våben, fordi pligten om varetagelse pålægger staten at gøre dette, særligt efter den store udvikling, som våbnene har gennemgået, og efter at våbenudstyr er blevet tungt og meget omkostningsfuldt. Staten har derfor pligt til at opføre fabrikker til fremstillingen af våben og fabrikker til tungindustriel produktion. Dette betyder dog ikke, at individer forbydes at opføre en sådan industri.”

At opføre disse fabrikker er statens pligt, det vil sige kaliffens pligt. Kaliffen kan enten udnævne en genereldirektør for disse fabrikker, og som er direkte knyttet til ham, eller en stedfortræder. Kaliffen vælger den mulighed, han ønsker.

4. Internationale forhold

Det blev tidligere nævnt, at en af opgaverne for den eksekutive vesir er at fungere som mellemskud mellem kaliffen og andre stater i forbindelse med de internationale forhold.

Den praksis, som var i Sendebuddets 𐤂 og de efterfølgende retsindige kaliffers tid, var, at Sendebuddet - og senere de efterfølgende retsindige kaliffer - selv forestod disse forhold direkte gennem sin skriver, dvs. den eksekutive vesir. Sendebuddet 𐤂 var den, der stod for korrespondancen om Hedaybiyah-fredsftalen og indgåelsen af fredstraktaten. Derudover er der overleveringen om Omar 𐤂, da kejserens budbringer kom, spurgte efter Omar og fandt ham sovende ved indgangen til Medina.

Ligesom det er tilladt for kaliffen selv at stå direkte for de internationale forhold via sin eksekutive vesir, så tilkommer det ham ligeledes at udnævne

en departementschef til at stå for de internationale forhold, ligesom for statens øvrige institutioner.

På dette grundlag, så kan disse fire departementer udgøre ét samlet departement, 'Departementet for Emiren for Jihad', da deres indhold er sammenhængende.

Departementerne kan, som tidligere opklaret, også være adskilte på grundlag af Sendebuddets ❸ praksis.

Områderne for disse departementer er meget brede, og i dag ses i særdeleshed en stor mangfoldighed af militære områder, interne problemer, staternes konspirationskunst, agenter, klasser af levebrødspolitikere og forskellige former for forbrydelser. De internationale forhold er også blevet indviklede, industriområdet er blevet stort, og de anvendte teknologiske midler er blevet komplekse og så videre. Vide beføjelser hos 'Emiren for Jihad' vil i øvrigt forvandle ham til et magtcenter i staten, hvilket kan være til skade for staten, hvis hans gudsfrygt svækkes. På ovenstående grundlag adopterer vi derfor, at disse departementer adskilles og knyttes til kaliffen som selvstændige statsinstitutioner, på følgende vis:

- Emiren for Jihad – Krigsdepartementet (Militæret)
- Departementet for Intern Sikkerhed
- Industridepartementet
- Udenrigsdepartementet

5. Emiren for Jihad – Krigsdepartementet (Militæret)

Krigsdepartementet er en af statens institutioner. Departementschefen betegnes 'Emiren for Jihad' og ikke 'Direktøren for Jihad'. Dette skyldes, at Sendebuddet ﷺ plejede at betegne hærens ledere som emirer. Ibn Saad berettede, at Allahs Sendebud ﷺ sagde:

أَمِيرُ النَّاسِ زَيْدُ بْنُ حَارِثَةَ ، فَإِنْ قُتِلَ ، فَجَعَفَرُ بْنُ أَبِي طَالِبٍ ، فَإِنْ قُتِلَ فَعَبْدُ اللَّهِ بْنُ رَوَاحَةَ ،
فَإِنْ قُتِلَ ، فَلْيَرْتَضِ الْمُسْلِمُونَ بَيْنَهُمْ رَجُلًا فَيَجْعَلُوهُ عَلَيْهِمْ

“Folks emir er Zayd Bin Harithah. Hvis han bliver dræbt, så er det Jafar Bin Abu Talib. Og hvis han (også) bliver dræbt, så er det Abdullah Bin Rawahah. Og hvis han (også) bliver dræbt, så lad muslimerne enes om en mand blandt dem og gøre ham til emir over dem.” Imam Al-Bukhari berettede via Abdullah Bin Omar ؓ, som sagde:

أَمَرَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي غَزْوَةِ مُوتَةَ زَيْدَ بْنَ حَارِثَةَ

“Allahs Sendebud ﷺ udpegede i Mutha-slaget Zayd Bin Harithah som emir...”.

Imam Al-Bukhari nævnte også via Salamah Bin Al-Akwa: “Jeg tog til et slag med Zayd, som han (Profeten) plejede at udpege som emir over os.” Imam Al-Bukhari og imam Muslim berettede via Abdullah Bin Omar ؓ, som sagde:

بَعَثَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بَعْثًا وَأَمَرَ عَلَيْهِمْ أُسَامَةَ بْنَ زَيْدٍ فَطَعَنَ بَعْضُ النَّاسِ فِي إِمَارَتِهِ فَقَالَ
النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْ تَطْعُنُوا فِي إِمَارَتِهِ فَقَدْ كُنْتُمْ تَطْعُنُونَ فِي إِمَارَةِ أَبِيهِ مِنْ قَبْلُ وَإِنَّمَا اللَّهُ إِنْ
كَانَ لَخَلِيقًا لِلْإِمَارَةِ...

“Profeten ﷺ udsendte en militærekspedition og udpegede Usamah Bin Zayd som emir over dem. Nogle folk beklikkede så hans ledelse, hvorefter Profeten ﷺ så sagde: Hvis I beklikker hans ledelse, så

plejede I også tidligere at beklikke hans faders ledelse. Ved Allah, han havde visselig lederegenskaber ...”.

Sahabah plejede at kalde Mutah-hæren for emirernes hær. Imam Muslim berettede via Buraydah, som sagde: “Når Allahs Sendebud udnævnte en emir for en hær eller en ekspedition, plejede han at formane ham ...”.

Krigsdepartementet tager sig af alle anliggender, som angår væbnede styrker, herunder hæren, udstyr, våben, missioner, materiel og lignende. Departementet tager sig også af militærakademier, militærudsendinge, alle nødvendige dele af den islamiske kultur og den almene kultur for hæren samt alt relateret til krig og krigsberedskab. Udsendelse af spioner mod krigsførende *kuffar* hører også under krigsdepartementets beføjelser. Til dette formål bliver der etableret en styrelse, som hører til krigsdepartementet. Beviserne på dette er velkendte fra Sendebuddets ﷺ levnedsløb.

Krigsdepartementet tager sig af alt dette og fører tilsyn hermed. Departementets betegnelse vedrører krig og kamp. Krig kræver en hær, og hæren kræver forberedelse og dannelse af lige fra ledere til stabschefer, officerer og soldater.

Dannelse af hæren kræver fysisk og teknisk forberedelse og træning, der indbefatter kampkunst med anvendelse af forskellige våben, og som følger med i takt med våbenudviklingen. Derfor er teknisk og militær uddannelse et af hærens påkrævede behov, og træning i kampkunst med anvendelse af forskellige våben er en af hærens nødvendigheder.

Allah ﷻ har bæret muslimerne med at gøre dem til bærere af budskabet Islam til hele verden, og Han har fastlagt for dem metoden til leveringen af Islam gennem *da'wah* og jihad, samt gjort jihad til en pligt for dem og gjort militærtræning obligatorisk.

Dermed er militærtræning som forberedelse til jihad en pligt for enhver muslimsk mand, der fylder femten år. Militærrekruttering er dog en kollektiv pligt (*fard kifayah*).

Beviserne for militærtræningen er Allahs ﷻ tale:

﴿وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ﴾

”Og kæmp mod dem, indtil der ikke længere er *kuftr*, og så al *deen* (lovgivning) tilkommer Allah.” [OQM. Al-Anfal 8: 39].

og Allahs Sendebuds ﷺ tale:

جَاهِدُوا الْمُشْرِكِينَ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ وَالسِّتْرِكُمْ

”Før jihad mod polyteisterne med jeres ejendom, sjæle og tunger.”

Berettet af Abu Dawud via Anas. I dag er militærtræning nødvendig for kamp, så det kan lade sig gøre at føre kamp på den påkrævede shariamæssige måde, der fører til sejr over fjender og erobring af landområder. Da det forholder sig således, så er denne træning en pligt ligesom jihad i kraft af sharia-princippet: ’Det, som er påkrævet for at fuldføre en pligt, er i sig selv en pligt’, fordi anmodningen om kamp er generel og dermed omfatter dette:

﴿وَقَاتِلُوهُمْ﴾

”Og bekæmp mod dem.” [OQM. Al-Anfal 8: 39]

Dette er en ordre til kamp og en ordre til det, som gør kamp mulig. Desuden siger Allah ﷻ:

﴿وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ﴾

“Og forbered mod dem al den (krigs)magt, I formår.” [OQM. Al-Anfal 8: 60]

Træningen og den høje militærekspertise er en del af magtforberedelsen, fordi den skal opfyldes for at have formåen til kamp. Dermed er de en del af magtforberedelsen ligesom materiel, missioner og lignende.

Med hensyn til militærrekrutteringen, som består i at gøre folk til soldater i hæren og konstant under våben og i beredskab, så er det at frembringe jihad-tropper, der reelt udfører jihad og det, jihad påkræver. Dette er en pligt, fordi gennemførelsen af jihad er en kontinuerlig, permanent pligt, uanset om

fjenden angriber os eller ej. Heraf er militærrekruttering en pligt, der er indeholdt i loven om jihad.

Hvad angår fastsættelsen af alderen til femten år, så skyldes det *badith*-beretningen, som imam Al-Bukhari autoriserede via Nafi, som sagde:

حَدَّثَنِي ابْنُ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَرَضَهُ يَوْمَ أُحُدٍ وَهُوَ ابْنُ أَرْبَعٍ عَشْرَةَ سَنَةً فَلَمْ يُجْزَنِي ثُمَّ عَرَضَنِي يَوْمَ الْخَنْدَقِ وَأَنَا ابْنُ خَمْسٍ عَشْرَةَ سَنَةً فَأَجَازَنِي

”Ibn Omar ؓ fortalte mig, at Allahs Sendebud ﷺ kontrollerede ham på dagen for slaget ved Uhud, da han var fjorten år gammel. (Ibn Omar sagde:) Men han godkendte mig ikke. Derefter kontrollerede han mig på dagen for slaget ved Khandaq, da jeg var femten år gammel, og så godkendte han mig.” Nafi sagde: Jeg kom til Omar Bin Abdulaziz, mens han var kalif, og fortalte ham om denne *badith*-beretning, hvor så han sagde: Sandelig! Dette er en grænse mellem den lille og den voksne. Han skrev så til sine underguvernører, at de skulle honorere den, der fylder femten år,” det vil sige, at de skal sætte dem på lønningslisten for soldater.

Vi adopterer dette: At den, der fylder femten år, pålægges militærtræning.

Militærets afdelinger

Hæren består af to afdelinger: En reserve, som er alle våbenføre muslimske mænd, og en permanent del i militærtjeneste, til hvem der afsættes lønninger i statsbudgettet ligesom de øvrige ansatte.

Begrundelsen for dette er jihad-pligten, da jihad er en pligt for enhver muslim, og det er en pligt for muslimen at træne sig til jihad. Så alle muslimer udgør en reservehær, fordi jihad er en pligt for dem. Beviset for, at man gør en del af dem til en permanent del i militærtjeneste, er princippet: ’Det, som er påkrævet for at fuldføre en pligt, er i sig selv en pligt’. Dette skyldes, at den permanente gennemførelse af jihad-pligten og beskyttelsen af Islams domæne og muslimernes værdighed mod *kuffar*, ikke kan fuldføres uden tilstedeværelsen af en permanent hær. Derfor er det en pligt for kaliffen at skabe en permanent hær.

Med hensyn til afsættelsen af lønninger til disse soldater ligesom for de øvrige ansatte, så er dette indlysende med hensyn til de ikke-muslimske soldater. Dette skyldes, at en ikke-muslim ikke påkræves jihad, men ifald han udfører det, så accepteres det, og da er det tilladt, at han gives penge, på grund af beretningen fra imam Al-Tirmidhi via Al-Zuhri:

أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَسْهَمَ لِقَوْمٍ مِنَ الْيَهُودِ قَاتِلُوا مَعَهُ

”At Profeten ﷺ kvoterede til et jødisk folk, der kæmpede med ham”, og ligeledes på grund af Ibn Hishams beretning:

أَنَّ صَفْوَانَ ابْنَ أُمَيَّةَ خَرَجَ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى حُنَيْنٍ، وَهُوَ عَلَى شِرْكِهِ، فَأَعْطَاهُ مَعَ الْمُؤَلَّفَةِ قُلُوبُهُمْ مِنْ غَنَائِمِ حُنَيْنٍ

”At Safwan Bin Umayyah drog af sted sammen med Profeten ﷺ til Hunayn, mens han var polyteist. Profeten gav ham så af Hunayn(-slagets) krigsbytte sammen med de folk, hvis hjerter skal knyttes.”

På dette grundlag er det tilladt at optage en ikke-muslim i den islamiske hær og at give ham penge for hans tilstedeværelse i hæren. Derudover viser definitionen på ansættelse (*ijarah*), som er en kontrakt om gavn mod noget til gengæld, at ansættelsen for enhver gavn, som arbejdsgiveren kan få fra den hyrede, er tilladt. Dette omfatter ansættelsen af en person til militærtjeneste og til kamp, fordi det er en gavn. Dermed er det generelle bevis på ansættelse til enhver gavn et bevis på tilladelsen til at ansætte en ikke-muslim til militærtjeneste og til kamp.

Dette er med hensyn til ikke-muslimen. Med hensyn til muslimen, så er det tilladt ud fra følgende: Skønt jihad er en tilbedelse (*'ibadah*), så er det tilladt at ansætte muslimen til militærtjeneste og til kamp grundet det generelle bevis på ansættelse. Det skyldes også, at det er tilladt at ansætte en person til at foretage en tilbedelse (*'ibadah*) – ifald dens gavn overgår udøveren – grundet Profetens ﷺ tale:

إِنَّ أَحَقَّ مَا أَحَدْتُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا كِتَابُ اللَّهِ

”Allahs Bog er det mest berettigede at tage løn for.” Berettet af imam Al-Bukhari via Ibn Abbas. Undervisning i Allahs Bog (Koranen) er en tilbedelse (*'ibadah*). Ligesom det er tilladt at hyre muslimer til koran-undervisning, til *imamah* (ledelse i bøn) og til *adhan* (kald til bøn), som alle er andagter (*'ibadat*), så er det også tilladt at hyre en muslim til jihad og til militærtjeneste, da de alle er tilbedelseshandlinger, hvis gavn overgår udøveren. Derudover er bevist på tilladelsen til at ansætte muslimer til jihad, selv for den jihad personligt er pålagt, blevet eksplicit anført i *hadith*-beretningen, som Abu Dawud berettede via Abdullah Bin Amr, hvor Allahs Sendebud ﷺ sagde:

لِلْغَازِي أَجْرُهُ ، وَلِلْجَاعِلِ أَجْرُهُ وَأَجْرُ الْغَازِي

”Den kæmpende får sin løn, og kampfinancieren (*ja'il*) får sin løn og den kæmpendes løn.” Den kæmpende er den, der selv kæmper, og financieren er den, på hvis vegne en anden kæmper mod løn. I (ordbogen) *'Al-Qamus Al-Muhit'* står der: **”*Ji'alah* (at fastlægge) er tre-rods; det er det, man fastlægger for ens arbejde; de fastlagde tingen, lagde den indbyrdes, samt det, som du fastlægger til den kæmpende, hvis han kæmper på dine vegne mod gengæld (*ju'*).”**

Hadith-beretningen opklarer tilladelsen til, at en mand betaler ”løn” til en anden for at kæmpe på sine vegne, det vil sige, at vedkommende hyres til at kæmpe. Imam Al-Bayhaqi berettede via Jubayr Bin Nufayr, som sagde: ”Allahs Sendebud ﷺ sagde:

مَثَلُ الَّذِينَ يَغْرُونَ مِنْ أُمَّتِي وَيَأْخُذُونَ الْجُعَلَ ، يَغْنِي يَنْقُضُونَ عَلَى عَدُوِّهِمْ ،
مَثَلُ أُمِّ مُوسَى تُرْضِعُ وَلَدَهَا ، وَتَأْخُذُ أَجْرَهَا

”Eksemplet med de fra min umma, som kæmper og tager imod gengæld (*ju'*) og styrker sig mod deres fjende, er som Musas moder: Hun ammede sit barn og tog imod sin belønning.” Belønningen i denne sammenhæng betyder lønnen. Derfor fastlægges lønninger til soldaterne ligesom de ansatte.

De muslimske soldater får deres belønning hos Allah for deres jihad, selv hvis de får løn. Dette skyldes den førnævnte *hadith*-beretning fra imam Al-Bukhari, som viser, at det er tilladt at tage imod løn for at undervise i Allahs Bog, hvilket er tilbedelse, det vil sige, at der heri er en belønning hos Allah, alt efter intentionen hos underviseren i Allahs Bog.

Den islamiske hær gøres til én hær, der består af flere arméer. Hver af disse arméer gives et nummer, hvor man eksempelvis siger: 1. armé, 3. armé; eller de navngives efter en given provins, eller en given region, hvor man eksempelvis siger: Levantens armé, Egyptens armé, Sanaas armé.

Den islamiske hær placeres i specielle lejre, hvor der i hver lejr anbringes en soldatergruppe, enten en armé eller en del heraf eller flere arméer. Disse lejre placeres i de forskellige provinser; nogle i militærbaser, mens andre gøres til mobile lejre, der flyttes konstant, og som udgør en kampstyrke. Hver af disse lejre navngives med en speciel betegnelse, som Habbaniyyah-lejren eksempelvis, og hver lejr får sin egen fane.

Disse tilrettelæggelser er enten tilladte, såsom navngivningen af arméerne efter provinsernes navne eller efter bestemte numre, og som overlades til kaliffens mening og vurdering, eller er et spørgsmål, som hører under princippet: 'Det, som er påkrævet for at fuldføre en pligt, er i sig selv en pligt'. Det kunne eksempelvis være nødvendigt for at beskytte territorier at tilrettelægge hæren ved grænserne, placere hæren i lejre på de strategiske steder for at beskytte territorierne o. lign.

Omar Bin Al-Khattab delte hærlejrene op efter provinser. Han placerede et militærkorps i Palæstina og en kampenhed i Mosul. Han plejede også at placere en kampenhed i statens centrum og havde en armé under sig på en befæstet beliggenhed, som var beredt til kamp ved det første signal.

Kaliffen er militærchefen

Kaliffen er chefen for militæret. Han udnævner stabschefen, og han udnævner en emir for hver brigade og en leder for hver division. Med hensyn til de resterende i hærens rangorden, så bliver de udnævnt af hærens ledere og brigadernes emirer. Udnævnelsen af en person i staben sker ifølge rangen af hans militæruddannelse, og han bliver udnævnt af stabschefen.

Dette skyldes, at Kalifatet er en generel ledelse for alle muslimerne i verden med henblik på at implementere sharialovene og at bære *da'wah* til verden. Den primære metode til leveringen af *da'wah* til verden er jihad. Derfor er det uundgåeligt, at kaliffen selv står for jihad, fordi kalif-kontrakten er møntet hans person, hvorfor det ikke er tilladt, at andre står for det. Myndighed over jihads anliggender er derfor specifik for kaliffen, og det er ikke tilladt for andre at forestå det, skønt enhver muslim udfører jihad. At føre jihad er forskelligt fra at varetage jihad. Udførelsen af jihad er en pligt for enhver muslim, men varetagelsen af jihad hører udelukkende til kaliffen, og ikke andre. Kaliffens udpegelse af en stedfortræder, der på hans vegne udfører, hvad der er en pligt for ham selv at udføre, er tilladt under hans indblik og tilsyn. Dog er det ikke tilladt i ubetinget, uafhængig form uden hans indblik og tilsyn. Kaliffens indblik her er ikke i stil med assistentens orientering. Kaliffens indblik her er, at hans stedfortræders foranstaltning foregår under hans egen myndighed og tilsyn. Det er tilladt for kaliffen at overdrage hærledelsen til, hvem han vil, under denne betingelse, dvs. under kaliffens øjne og med hans tilsyn. Det er ikke tilladt at overtage hærledelsen nominelt uden kaliffens tilsyn og opsyn. Dette skyldes, at kalif-kontrakten er indgået om hans person, hvorfor det er obligatorisk, at han tager sig af jihad-anliggender. Det som siges i de uislamiske systemer om, at statspræsidenten er den øverste hærleder, hvormed han formelt gøres til en leder, mens han udnævner en leder, der leder hæren uafhængigt, er derfor ugyldigt i Islam og underkendes af Sharia. Sharia forpligter, at hærens reelle leder er kaliffen. Hvad angår de øvrige anliggender foruden ledelsen, såsom de tekniske og administrative spørgsmål m.m., så må kaliffen godt udnævne folk, der handler på hans vegne, og det kræves ikke, at disse reelt underlægges hans opsyn, ligesom ledelsen gør det.

Desuden plejede Sendebuddet ﷺ selv at forestå hærens reelle ledelse, og han plejede at forestå kampføringen. Han plejede også at udnævne ledere for hærens divisioner, som drog af sted til kamp, når han ikke selv var med, nemlig ved ekspeditionerne, hvor han plejede at udpege en leder for hver ekspedition. Nogle gange plejede han at forbeholde sig udpegelsen af lederens stedfortræder, ifald han blev dræbt, som det skete ved Muthah-slaget. Imam Al-Bukhari berettede via Abdullah Bin Amr ؓ, som sagde:

أَمَرَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي غَزْوَةِ مُؤْتَةَ زَيْدَ بْنَ حَارِثَةَ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِنَّ قِتْلَ زَيْدٍ فَجَعْفَرٌ فَإِنْ قُتِلَ جَعْفَرٌ فَعَبْدُ اللَّهِ بْنُ رَوَاحَةَ

”Allahs Sendebud ﷺ udpegede Zaid Bin Harithah som emir i Mutahslaget. Allahs Sendebud sagde så ﷺ: Ifald Zayd bliver dræbt, så er det Jafar, og ifald Jafar bliver dræbt, så er det Abdullah Bin Rawahah.”

Kaliffen er dermed den, der udnævner hærlederen, og han er den, der udnævner hærens brigadeemirer og overrækker dem flaget (*limaa*), udnævner divisionslederne, da hæren som plejede at blive udsendt til Levanten, såsom Mutah-hæren og Usamahs hær, var en brigade. Beviset på dette er, at Sendebuddet overrakte Usamah flaget (*limaa*). De militære ekspeditioner, som plejede at føre krige på halvøen og vende tilbage, såsom Saad Bin Abu Waqqas' ekspedition, som Profeten udsendte i retning mod Mekka, var en form for division. Dette viser, at brigadeemirerne og divisionslederne udnævnes af kaliffen. Med hensyn til andre end hærenes emirer og ekspeditionsledere, så er det ikke blevet bekræftet om Sendebuddet, at han har udnævnt dem. Dette viser, at han plejede at overlade spørgsmålet om deres udnævnelse under slag til deres ledere. Hvad angår stabschefen, som er den ansvarlige for de tekniske anliggender, så bliver han ligesom hærlederen udnævnt af kaliffen. Han udfører sit arbejde uden kaliffens direkte tilsyn med ham, skønt han er under kaliffens befaling.

6. Departementet for Intern Sikkerhed

Den interne sikkerhed varetages af et departement, som betegnes Departementet for Intern Sikkerhed, og som ledes af chefen for den interne sikkerhed. Dette departement vil i hver provins have en underafdeling, som betegnes Kontoret for Intern Sikkerhed, og som ledes af ”politichefen” i den pågældende provins. Politichefen bliver eksekutivt set tilknyttet guvernøren, men administrativt set bliver han tilknyttet Departementet for Intern Sikkerhed, og dette organiseres gennem en speciel lov.

Departementet for Intern Sikkerhed er det departement, som tager sig af administreringen af alt, hvad der vedrører sikkerheden, og det tager sig af opretholdelsen af sikkerheden i landområderne gennem politiet. Departementet udgør det primære middel for opretholdelsen af sikkerheden, og det har dermed ret til at anvende politiet til enhver tid, og på den måde, det ønsker, og dets befaling er gældende omgående. Hvis departementet får behov for at hente hjælp hos hæren, så skal det rejse sagen til kaliffen, som kan befale hæren at assistere Departementet for Intern Sikkerhed, eller at forsyne det med militærstyrker for at assistere med opretholdelsen af sikkerheden, eller andet efter kaliffens mening. Det tilkommer kaliffen at afvise departementets ansøgning og at beordre det til at nøjes med politiet.

Politiet består af modne mænd med statsborgerskab. Det er tilladt, at kvinder træder ind i politiet for at opfylde kvindernes behov, som vedrører opgaver relateret til Departementet for Intern Sikkerhed. Der udstedes en speciel lov ifølge sharialovene til dette formål.

Politiet (*shurtah*) består af to afdelinger: Et militærpoliti, og et politi, der fungerer efter magthaverens befaling, og som har en speciel uniform og karakteristiske tegn med henblik på opretholdelse af sikkerheden.

Al-Azhari sagde: ”*Shurtah* i hver ting er det bedste af det, og heraf (ordet) *shurat*, fordi de er soldaternes elite. Det siges, at de er den første skare, der går forrest i hæren. Det siges, at de blev betegnet *shurat*, fordi de har tegn, som de kendes ved i påklædning og udseende.” Dette er Al-Asmais valg. I ’*Al-Qamus Al-Mubi*’ står der: ”Og i ental *shurtah* med (udtaletegnet) *damma* ... (flertal) *shurat*, som er den første bataljon, der går i kamp og gør sig klar til døden; og de er en skare af guvernørernes medhjælpere. Han er en *shurti* som

(i bøjningsform som) *turki* og *juhani*. De blev betegnet således, fordi de gjorde sig bemærket med tegn, som de kendtes ved.”

Med hensyn til militærpolitiet, så er det en division af hæren, som har et kendetegn, og som står over hæren for at kontrollere dens forhold. Dermed bliver det en del af hæren, tilknyttet emiren for jihad, dvs. tilknyttet Krigsdepartementet. Med hensyn til politiet, som fungerer efter magthaverens befaling, så er det tilknyttet Departementet for Intern Sikkerhed. Imam Al-Bukhari berettede via Anas: **”Qays Bin Saad fungerede i forhold til Profeten ﷺ ligesom politichefen i forhold til emiren.”** Den omtalte person her er Qays Bin Saad Bin Ubadah Al-Ansari Al-Khazraji. Beretningen blev overleveret af imam Al-Tirmidhi med ordlyden: **”Qays Bin Saad fungerede i forhold til Profeten ﷺ ligesom politichefen i forhold til emiren. Al-Ansari sagde: Det vil sige (han tog sig af) hans opgaver.”**

Det er tilladt for kaliffen at gøre hele politiet, som opretholder den interne sikkerhed, til en afdeling af hæren, dvs. tilknyttet Krigsdepartementet. Det er også tilladt, at han gør det til et uafhængigt departement, dvs. Departementet for Intern Sikkerhed.

Vi adopterer, at denne afdeling skal være uafhængig, dvs. politiet, der fungerer efter magthaverens befaling for opretholdelsen af sikkerheden, samt at denne afdeling bliver tilknyttet Departementet for Intern Sikkerhed, som er en uafhængig institution, der er direkte tilknyttet kaliffen, ligesom de øvrige statsinstitutioner. Dette skyldes den førnævnte *hadith*-beretning, berettet af Anas via Qays Bin Saad, samt det tidligere opklarede omkring uafhængigheden af de fire departementer, som har med jihad at gøre, hvor hvert af disse departementer bliver tilknyttet kaliffen og ikke én fælles institution.

Politiet er således tilknyttet Departementet for Intern Sikkerhed.

Opgaverne tilknyttet Departementet for Intern Sikkerhed

Funktionen for Departementet for Intern Sikkerhed er opretholdelsen af statens interne sikkerhed. En række aktiviteter kan være en trussel mod den interne sikkerhed:

Blandt disse hører frafald fra Islam og oprør, dvs. opstand mod staten, hvilket enten sker gennem undergravende og ødelæggende aktiviteter såsom strejker, besættelse af vitale centre i staten og ophold heri, samt overgreb på private ejendomme, offentlige ejendomme eller statslige ejendomme, eller væbnet opstand mod staten for at bekrige den.

Blandt trusselsaktiviteterne mod den interne sikkerhed er der ligeledes *hirabah* (krigsførelse eller destabiliserende aktiviteter), dvs. bandituvæsen og overfald på folk med henblik på at røve deres ejendom og dræbe dem.

Trusselsaktiviteterne mod den interne sikkerhed omfatter ligeledes overgreb på folks ejendom gennem tyveri, plyndring, røveri og bedrageri, og at begå overgreb på folks liv gennem vold, lemlæstelse eller drab, og på deres ære gennem smædekampagner, bagvaskelse og utugt.

Det hører til opgaverne for den interne sikkerhed at håndtere mistænkelige folk samt at værne mod deres fare og skade for ummaen og staten.

Disse er de mest fremtrædende aktiviteter, der truer den interne sikkerhed. Opgaven for Departementet for Intern Sikkerhed består i beskyttelsen af staten og folk mod alle disse aktiviteter. Det er derfor departementet, der henretter den, der frafalder og dømmes til døden, ifald vedkommende ikke vender tilbage efter anmodning om at angre. Hvis de frafaldne udgør en gruppe, skal der nødvendigvis ske en korrespondance med dem, og de skal opfordres til at vende tilbage til Islam. Hvis de angre, vender tilbage og overholder sharialovene, lader man dem være. Men hvis de insisterer på frafald, bliver de bekæmpet, og ifald de udgør en lille gruppe, som politiet alene kan bekæmpe, så bekæmper det gruppen. Men ifald de udgør stor gruppe, som politiet ikke formår at betvinge, så skal politiet bede kaliffen om at forsyne det med militærstyrker til at yde assistance. Og ifald militærstyrkerne ikke er tilstrækkelige, beder politiet kaliffen om at befale hæren til hjælp.

Det var med hensyn til apostaterne. Med hensyn til oprørerne, så forholder det sig således, at ifald deres aktiviteter er våbenløse og begrænset til undergravning og ødelæggelse gennem strejker, demonstrationer, besættelse af de vitale centre og overgreb på og ødelæggelse af privat, statslig og offentlig ejendom, så må Departementet for Intern Sikkerhed begrænse sig

til indsættelsen af politiet for at standse disse undergravende aktiviteter. Ifald departementet ikke formår at standse disse aktiviteter, beder det kaliffen om at forsyne det med militærstyrker, så det formår at standse de undergravende og ødelæggende aktiviteter, som udføres af disse oprører, som gør opstand mod staten.

Men hvis oprørerne rejser sig mod staten, bruger våben, slår sig ned et sted og udgør en styrke, som Departementet for Intern Sikkerhed ikke formår, gennem politiet alene, at bringe tilbage under statens autoritet og at eliminere deres ulydighed og oprør, så beder departementet kaliffen om at forsyne det med militærstyrker eller en hærstyrke, alt efter behov, med henblik på at modstå rebellerne. Inden departementet bekæmper dem, bør det etablere korrespondance med dem, se på, hvad de har at sige, samt opfordre dem til at vende tilbage til lydighed til staten, og at træde ind i fællesskabet og at holde inde med at bruge våben. Hvis de så imødekommer dette, angrer og overholder sharialovene, så bør departementet lade dem være. Men ifald de afviser at vende tilbage til statens lydighed og insisterer på oprør og kamp, bør departementet bekæmpe dem gennem disciplineringskamp, ikke gennem en udryddelses- og destruktionskamp, indtil de vender tilbage til lydighed, undlader oprør og nedlægger våben, præcis ligesom da imam Ali عليه السلام bekæmpede *khawarij*. Han plejede først at tale med dem. Undlod de opstand, lod han dem være. Men hvis de insisterede på oprør, bekæmpede han dem gennem en disciplineringskamp, indtil de vendte tilbage til lydighed, undlod oprør og nedlagde våben.

Med hensyn til banditter, der overfalder folk, blokerer vejene, røver ejendom og slår folk ihjel, så indsætter Departementet for Intern Sikkerhed mod dem for at forfølge dem, fælde straffen over dem gennem drab og 'kors'fæstelse, eller gennem drab alene, eller afhugning af deres hænder og modsatte ben, eller udvisning til et andet sted, alt efter det anførte i det bærede koranvers:

﴿ إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خِلَافٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ﴾

”Sandelig er straffen for dem, der bekriger Allah og Hans Sendebud og søger at stifte ufred på jorden, at de bliver dræbt eller korsfæstet,

eller at deres hænder og modsatte ben bliver afhugget, eller at de fordrives fra området.” [OQM. Al-Ma'idah 5:33]

Kampen mod dem er ikke lig kampen mod oprørerne, der er rebelske mod staten. Kampen mod oprørerne er en disciplineringskamp, hvorimod kampen mod banditter er en kamp med henblik på drab og korsfæstelse. De bekæmpes både, når de går til angreb, og når de trækker sig tilbage, og de behandles som anført i koranverset. Den, der dræber og tager ejendom, bliver dræbt og korsfæstet. Og den, der dræber uden at tage ejendom, bliver dræbt, men bliver ikke korsfæstet. Og den, der tager ejendom uden at dræbe, får hugget sin hånd og det modsatte ben af, men bliver ikke dræbt. Og den, der viser våben og skræmmer folk, men hverken dræber eller tager ejendom, bliver hverken dræbt eller korsfæstet og får hverken hugget hånd eller ben af. Vedkommende skal derimod fordrives fra sin jord til et fjernt territorium inden for staten.

Departementet for Intern Sikkerhed begrænser sig til anvendelsen af politiet i forbindelse med opretholdelsen af sikkerheden. Det anvender ikke andet end politiet, undtagen i tilfælde af at politiet ikke magter at etablere sikkerhed. Her anmoder politiet kaliffen om at forsyne det med militærstyrker eller en hærstyrke, alt efter behov.

Med hensyn til overgreb på ejendom gennem tyveri, bedrageri, røveri og plyndring, og overgreb på folks liv gennem vold, lemlæstelse og drab, og overgreb på ære gennem smædekampagner, bagvaskelse og utugt, så sørger Departementet for Intern Sikkerhed for at forhindre alt dette. Departementet forhindrer dette via sin årvågenhed, bevogtning samt patruljering, og dernæst gennem eksekvering af dommernes domme over dem, der begår overgreb på ejendom, liv eller ære. I alt dette er der ikke behov for andet end anvendelsen af politiet alene.

Politiet får overdraget myndigheden til at opretholde orden, føre tilsyn med den interne sikkerhed og at udføre alle eksekutive opgaver. Dette skyldes den fornævnte *hadith*-beretning fra Anas, hvor Profeten ﷺ lod Qays Bin Saad fungere under sin befaling med status som politichef. Dette viser, at politiet fungerer under magthavernes befaling, hvilket betyder, at politiet gør, hvad magthaverne har brug for som en udøvende styrke for at implementere Sharia, opretholde orden og værne om sikkerheden. Politiet gennemfører

ligeledes *'asas*, hvilket er nattepatruljen med henblik på at forfølge tyvene, opsøge ødelæggende mennesker og dem, hvis ondskab frygtes. Abdullah Bin Masud var emir over nattepatruljen under Abu Bakrs tid. Omar Bin Al-Khattab overtog selv nattepatruljen, hvor han plejede at tage sin tjener med, og nogle gange bad han Abdulrahman Bin Awf om at følge med ham. Det er derfor forkert, at forretningsejere skaffer nattevagter, der skal vogte deres hjem, eller at staten skaffer vagter betalt af forretningsejere, hvilket foregår i nogle muslimske lande. Det skyldes, at dette hører under nattepatruljen, som påhviler staten og er en af politiets funktioner, hvorfor det ikke må pålægges folk, og de må heller ikke pålægges udgifterne hertil.

Med hensyn til håndteringen af mistænkelige folk, som er dem, fra hvem man kan frygte skade og fare mod staten, fællesskabet og selv individer, så er det obligatorisk, at denne type af mistanke opspores af staten. Det er også en pligt for den, der får indblik i noget som helst herom, at indberette det. Beviserne på dette er beretningen fra imam Al-Bukhari og imam Muslim via Zayd Bin Arqam, som sagde: ”Jeg var til et slag, hvor jeg hørte Abdullah Bin Ubay sige: ’I skal ikke forsørge dem, der er hos Allahs Sendebud, så de går væk fra ham, og når vi vender tilbage til Medina, vil den ærefulde fordrive den ydmygede derfra’. Det fortalte jeg min onkel eller til Omar, som nævnte det for Profeten ﷺ, hvorefter han indkaldte mig, hvor jeg så fortalte ham det ...”. I imam Muslims beretning stod der: ”Jeg kom til Profeten ﷺ og fortalte ham det.” Ibn Ubay var kendt for at have jævnlige samvær med de krigsførende *kuffar*, og hans relationer med dem var ligeledes kendte, ligesom det var tilfældet med jøderne omkring Medina og Islams fjender. I denne forbindelse skal dette emne håndteres minutiøst, så det ikke forveksles med spionage mod statsborgerne, hvilket er forbudt grundet Allahs ﷻ tale:

﴿وَلَا تَجَسَّسُوا﴾

”Og spioner ikke.” [OQM. Al-Hujurat 49: 12]

Derfor skal man i denne sammenhæng begrænse sig til de mistænkelige folk alene.

De mistænkelige folk er dem, som har jævnlige samvær med de reelt eller principielt krigsførende *kuffar*. Dette skyldes, at spionage mod de krigsførende *kuffar* er tilladt ud fra krigspolitikken og forhindringen af skade

mod muslimerne på grund af sharia-beviserne, der omhandler dette, og som omfatter alle krigens folk. Dette skyldes, at hvis de er reelt krigsførende, så er det en indlysende pligt for staten, og hvis de er principielt krigsførende, så er det ligeledes tilladt, fordi krig mod dem er forventet til enhver tid.

Ethvert individ blandt statsborgerne, som jævnligt har samvær med de krigsførende *kuffar*, bliver underlagt mistanke på grund af kontakt til dem, mod hvem det er tilladt at spionere, dvs. de krigsførende *kuffar*.

Uddybning af dette følger:

1. Spionage mod de reelt krigsførende *kuffar* er en pligt for staten. Udover det førnævnte, så bekræftes dette yderligere af princippet: 'Det, som er påkrævet for at fuldføre en pligt, er i sig selv en pligt', da kendskabet til fjendens styrke, planer, mål, strategiske positioner og lignende er nødvendige spørgsmål at have kendskab til for at besejre fjenden. Dette varetages af Krigsdepartementet og omfatter ligeledes de statsborgere, der tager kontakt til de reelt krigsførende *kuffar*. Dette skyldes, at der principielt ikke bør være en regelmæssig kontakt mellem statsborgerne og de reelt krigsførende folk, da forholdet til dem er et krigsforhold.

2. Spionage mod de principielt krigsførende *kuffar* er tilladt og bliver en pligt for staten i tilfælde af skade, såsom at man frygter deres assistance eller tilslutning til de reelt krigsførende. De principielt krigsførende *kuffar* er to typer:

Den første type: De principielt krigsførende *kuffar*, som befinder sig i deres egne lande. Spionage mod disse varetages af Krigsdepartementet.

Den anden type: De principielt krigsførende *kuffar*, som kommer ind i vores lande, som ambassadører, pagt-parter (*mu'abidin*) og lignende. Overvågning af og spionage mod disse varetages af Departementet for Intern Sikkerhed.

Departementet for Intern Sikkerhed varetager overvågning af og spionage mod de statsborgere, der jævnligt besøger embedsmænd hos de principielt krigsførende *kuffar* eller deres repræsentanter i vores lande. Krigsdepartementet varetager overvågning af og spionage mod de statsborgere, der

jævnligt besøger embedsmænd hos de principielt krigsførende *kuffar* eller deres repræsentanter i deres lande, dog under to forudsætninger:

Den første forudsætning: At det viser sig, som følge af Krigsdepartementets og Departementet for Intern Sikkerheds overvågning af embedsmænd hos de principielt krigsførende *kuffar* eller deres repræsentanter, at disse statsborgeres jævnlige besøg hos disse *kuffar*, hvad enten det foregår indenrigs eller udenrigs, er usædvanlige og opsigtsvækkende.

Den anden forudsætning: At det, som viser sig for begge nævnte departementer, forelægges en tilsynsdommer, og at dommeren derudfra konkluderer, at disse jævnlige besøg indebærer en forventet skade mod Islam og muslimerne.

Hvis det forholder sig således, så er det tilladt for Departementet for Intern Sikkerhed at spionere mod denne kategori af statsborgere, der jævnligt besøger embedsmænd hos de principielt krigsførende *kuffar* og deres repræsentanter i vores lande. I så fald er det ligeledes tilladt for Krigsdepartementet at spionere mod de individer blandt de statsborgerne, der jævnligt besøger embedsmænd hos de principielt krigsførende *kuffar* og deres repræsentanter i deres lande. Beviserne på alt førnævnte er følgende:

1. Spionage mod muslimerne er haram grundet koranverset:

﴿وَلَا تَجَسَّسُوا﴾

”Og spioner ikke.” [OQM. Al-Hujurat 49: 12]

Dette er et generelt forbud mod spionage. Derfor forbliver forbuddet generelt, så længe der ikke er et bevis, der specificerer det. Dette bekræftes yderligere af *hadith*-beretningen autoriseret af imam Ahmad og imam Abu Dawud, gennem sidstnævntes beretningskæde, via Al-Miqdad og Abu Imamah, som begge sagde:

إن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: إن الأمير إذا ابتغى الريبة من الناس أفسدهم

”At Allahs Sendebud ﷺ sagde: **Hvis emiren opsøger mistanke hos folk, vil han fordærve dem.**” Derfor er spionage mod muslimer forbudt. Den samme lov gælder for *dhimmah*-folket (ikke-muslimer) blandt statens borgere. Dermed er spionage mod statsborgerne forbudt, uanset om de er muslimer eller ikke-muslimer.

2. Spionage er tilladt, og endda en pligt, mod de reelt krigsførende *kuffar*, som dem, vi er i kamp mod, samt mod de principielt krigsførende *kuffar*, som de, der kommer ind i vores lande som pagt-parter, asylansøgere (*musta'min*), ambassadører og lignende, eller de principielt krigsførende *kuffar* i deres lande. Spionage mod alle disse er tilladt, og endda en pligt mod de reelt krigsførende *kuffar* og mod de principielt krigsførende folk i tilfælde af en forventelig skade.

Beviserne på dette er evidente i Allahs Sendebuds ﷺ levnedsløb, herunder følgende:

- Følgende blev nævnt i Ibn Hishams '*Al-Sirah*' om Abdullah Bin Jahsh' ekspedition, hvor Sendebuddet ﷺ udarbejdede en skrivelse og befalede ham til først at se i den, når han havde gået i to dage. Da Abdullah Bin Jahsh havde gået i to dage, åbnede han skrivelsen og så i den, og der stod følgende:

إذا نظرت في كتابي هذا، فامض حتى تنزل نخلة بين مكة والطائف،
فترصد بها قريشاً، وتعلم لنا من أخبارهم

”Når du ser i denne skrivelse fra mig, så drag af sted, indtil du kommer til Nakhlah mellem Mekka og Taif, hvor du skal holde øje med Quraysh og underrette os om nyhederne om dem.”

- Følgende blev nævnt i Ibn Hishams '*Al-Sirah*' omkring Badr-slagets begivenheder: Ibn Ishaq sagde:

ركب رسول الله صلى الله عليه وسلم هو وأبو بكر رضي الله عنه حتى وقف على شيخ من العرب، فسأله عن قريش وعن محمد وأصحابه وما بلغه عنهم، فقال الشيخ لا أخبركما حتى تخبراني ممن أنتم؟ فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم إذا أخبرتنا أخبرناك. قال أذاك بذاك؟ قال: نعم. قال

الشيخ: ... وبلغني أن قريشاً خرجوا يوم كذا وكذا، فإن كان الذي أخبرني صدقي، فهم اليوم بمكان كذا وكذا للمكان الذي فيه قريش، فلما فرغ من خبره قال: ممّن أنتم؟ فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم نحن من ماء، ثم انصرف عنه، قال يقول الشيخ: من ماء، أم من ماء العراق؟ ثم رجع رسول الله صلى الله عليه وسلم إلى أصحابه، فلما أمسى بعث علي بن أبي طالب والزبير بن العوام وسعد بن أبي وقاص في نفر من أصحابه، رضوان الله عليهم، إلى ماء بد يلتمسون الخبر عليه، أي عيوناً على قريش.

”Allahs Sendebud ﷺ drog af sted på kamel sammen med Abu Bakr ؓ, indtil han stod over for en ældre arabisk mand. Han spurgte ham om Quraysh, Muhammad, hans *sahabah* og hvilke oplysninger, han havde modtaget om dem. Den ældre mand sagde: Jeg fortæller jer intet, førend I fortæller mig, hvor I er fra? Da sagde Allahs Sendebud ﷺ: Hvis du fortæller, vil vi fortælle dig det! Så sagde han: Er det noget for noget? Han sagde: Ja. Den ældre mand sagde: ... og jeg har fået at vide, at Quraysh har draget ud den dag, så hvis den, der har fortalt mig det, har været sandfærdig over for mig, så er de i dag på det og det sted, vedrørende stedet, hvor Quraysh befandt sig. Da han var færdig med sin meddelelse, sagde han: Hvor er I fra? Allahs Sendebud ﷺ sagde: Vi er fra *maa'*! Og derefter gik han fra ham. Han (beretningsmanden) sagde: Den ældre mand sagde så: Er det fra *maa'* (dvs. vand) eller fra (provinsen) Maa' i Irak?

Derefter vendte Allahs Sendebud ﷺ tilbage til sine *sahabah*. Da det blev aften, udsendte han Ali Bin Abu Talib, Al-Zubayr Bin Al-Awwam, Saad Bin Abu Waqqas sammen med flere af sine *sahabah* ؓ til vandløbet ved Badr for at opsøge nyheder for ham, dvs. som spioner mod Quraysh.”

- Ibn Ishaq berettede ligeledes følgende, som Ibn Hisham berettede under titlen: Ibn Amr og Adiy Bin Abu Al-Zughba opsøgte nyheder gennem spionage. Han fortalte så: Adiy hørte og opsnappede dette (dvs. de to tjenestepigers samtale ved vandløbet om nyhederne om Quraysh). Derefter satte de sig på deres kameler og drog af sted, indtil de kom til Allahs Sendebud ﷺ og fortalte ham, hvad de havde hørt.

Skønt disse beviser gjaldt for Quraysh, som var reelt krigsførende, så gælder loven ligeledes for de principielt krigsførende grundet den forventede krig mod dem. Forskellen ligger kun i, at det er en pligt i tilfælde af, at de er reelt krigsførende. Dette skyldes, at krigspolitikken for at besejre fjenden nødvendiggør dette. Dermed er det tilladt over for de principielt krigsførende folk på grund af den forventede krig mod dem. Ifald der frygtes skade, dvs. det forventes, at de assisterer eller tilslutter sig de reelt krigsførende folk, så bliver det ligeledes obligatorisk for staten at spionere mod dem.

Spionage mod de krigsførende *kuffar* er således tilladt for muslimerne og en pligt for staten at sikre. Beviset på dette er Allahs Sendebuds ﷺ befaling om at udføre dette, hvilket er opklaret i førnævnte beviser. Dette hører også ind under princippet: ”Det, som er påkrævet for at fuldføre en pligt, er i sig selv en pligt.”

Hvis nogle individer blandt statsborgerne, muslimer såvel som *dhimmah*-folk, i vores lande eller deres lande, aflægger jævnlige besøg hos de reelt eller principielt krigsførende *kuffar*, så er disse individer mistænkelige folk, som det er tilladt at spionere mod og at indsamle oplysninger om. Dette skyldes, at de jævnligt besøger dem, det er tilladt at spionere mod, og fordi der frygtes skade mod staten fra deres side, ifald de spionerer for *kuffar*.

Men de førnævnte to betingelser skal opfyldes, førend det bliver tilladt at spionere mod disse individer blandt statsborgerne.

Krigsdepartementet tager sig af spionage mod de statsborgere, der jævnligt besøger de reelt krigsførende folk, og ligeledes mod de statsborgere, der i *kuffars* lande jævnligt besøger embedsmænd hos de principielt krigsførende *kuffar* og deres repræsentanter. På samme måde tager Departementet for Intern Sikkerhed sig af spionage mod individerne blandt de statsborgere, som jævnligt besøger embedsmænd hos de principielt krigsførende *kuffar* og deres repræsentanter i vores lande.

7. Udenrigsdepartementet

Udenrigsdepartementet tager sig af alle udenrigsanliggender, som angår Kalifatets forhold med fremmede stater, uanset hvad disse anliggender og forhold måtte være. Dette gælder både det politiske aspekt, herunder aftaler, fredsslutninger, våbenhviler, forhandlinger, udveksling af ambassadører, udsendelse af budbringere og repræsentanter samt etablering af ambassader og konsulater. Dette gælder ligeledes de økonomiske, landbrugsmæssige og handelsmæssige aspekter, samt postal, trådet og trådløs kommunikation og lignende. Udenrigsdepartementet varetager alle disse spørgsmål, fordi de vedrører statens forhold til andre stater.

Sendebuddet 𐤎 plejede at etablere udenrigsforhold med andre stater og entiteter som opklaret i kapitlet om den eksekutive vesir. Han 𐤎 sendte Othman Bin Affan 𐤎 til forhandling med Quraysh, ligesom han 𐤎 selv også indledte forhandling med Quraysh' udsendinge. Han 𐤎 sendte ligeledes budbringere til konger og tog imod kongernes og fyrsternes budbringere, og han indgik aftaler og fredsslutninger. Kalifferne efter ham 𐤎 etablerede også politiske forhold med andre stater og entiteter. Kalifferne plejede også at overdrage myndigheden til andre for at varetage dette område på deres vegne, med udgangspunkt i princippet om, at en person har ret til at befuldmægtige en anden til det, personen selv udfører, og at udpege en stedfortræder, der udfører det for ham.

På grund af kompleksiteten i, udvidelsen af og mangfoldigheden af de internationale politiske forhold, så adopterer vi, at kaliffen etablerer en stedfortrædende statsinstitution, som specielt tager sig af de internationale forhold. Kaliffen følger op på denne institution, ligesom han følger op på alle andre styre- og forvaltningsinstitutioner i staten. Dette sker enten direkte eller via den eksekutive vesir i henhold til sharialovene på dette felt.

8. Industridepartementet

Industridepartementet er det departement, der tager sig af alle anliggender, som vedrører industrien, uanset om det er tungindustri, såsom fremstillingen af motorer, maskiner, chassis'er til køretøjer, materialer eller elektronik, eller om det er letindustri. Dette gælder både de fabrikker, der hører til den offentlige ejendom, og de fabrikker, der hører til den private ejendom, men som har relation til krigsindustrien. Alle slags fabrikker skal opføres på grundlag af krigspolitikken, fordi jihad og kamp har brug for hæren, og for at hæren kan føre kamp, behøver den nødvendigvis våben. For at våben kan være fuldstændig til rådighed for hæren på allerhøjeste niveau, kræver det en våbenindustri i staten, og især krigsindustri, da denne har en stærk forbindelse til jihad.

For at staten selv kan styre tøjlerne for eget anliggende, fjernet fra andres påvirkning på den, må staten selv sørge for at fremstille og udvikle egne våben, så staten konstant er herre i eget hus og har de mest moderne og stærkeste våben, uanset hvor avancerede og udviklede våbnene måtte blive. Dermed vil alle våben, staten måtte få brug for, være til rådighed for staten med henblik på at afskrække enhver åbenlys og enhver potentiel fjende for staten, ligesom Allah ﷻ sagde:

﴿وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ وَآخَرِينَ مِنْ دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ﴾

“Og forbered mod dem al den (krigs)magt og så mange stridsheste, som I formår, for dermed at sætte en skræk i livet på Allahs og jeres fjende og i andre foruden dem, som I ikke kender, men som Allah kender.” [OQM. Al-Anfal 8: 60]

Statens egen vilje vil dermed ligge i statens hænder, da den fremstiller og udvikler de våben, den har brug for, og fortsætter en våbenudvikling, der gør det muligt for staten at tilegne sig de mest avancerede og stærkeste våben. Med dette vil staten reelt formå at sætte en skræk i livet på åbenlyse og potentielle fjender. Det er derfor *wajib* for staten at fremstille egne våben. Det er ikke tilladt for staten at være afhængig af våbenkøb fra andre stater,

fordi det vil give de andre stater kontrol over staten, dens vilje, våben, krig og kamp.

I nutidens verden er det en åbenbar kendsgerning, at de våbensælgende stater ikke sælger alle slags våben til andre stater, især ikke de avancerede af slagsen. Desuden sælger de kun våben under bestemte betingelser, der omfatter anvendelsesmåden. Endvidere sælger de kun en bestemt våbenmængde, alt efter egen vurdering, og ikke efter den våbenkøbende stats anmodning, hvilket giver den våbensælgende stat dominans over og indflydelse på den våbenkøbende stat. Den våbensælgende stat får dermed mulighed for at gennemtvinge sin vilje over for den våbenkøbende stat, især hvis den våbenkøbende stat er i krig. I dette tilfælde vil den få brug for flere våben, reservedele og ammunition, hvilket vil gøre den mere afhængig af og genstand for større underkastelse til kravene fra den våbeneksporterende stat. Dette vil netop give den våbeneksporterende stat mulighed for at styre staten og dens vilje, især hvis staten er i krig eller har stærkt behov for våben og reservedele. Staten vil dermed pantsætte sig selv, sin vilje, sin krigsførelse og sin entitet hos den stat, der eksporterer våben til denne.

På grund af alt dette skal staten selv sørge for at fremstille sine egne våben, al krigsmaskineri og reservedele, som staten måtte have brug for. Dette kan ikke lade sig gøre, medmindre staten indfører tungindustri og i første omgang går i gang med at opføre de fabrikker, der producerer tungindustrier, både de industrier der er relateret til krig, og de industrier der ikke er. Staten skal nødvendigvis råde over fabrikker, der producerer atomvåben og rumfartøjer, og producere missiler, satellitter, fly, kampvogne, kanoner, krigsskibe, alle slags panserkøretøjer, tunge og lette våben. Staten skal ligeledes råde over fabrikker, der producerer maskiner, motorer, materialer og elektronik. Det samme gør sig gældende for de fabrikker, som har relation til den offentlige ejendom, og de fabrikker, som producerer letindustri og har relation til krigsindustrien. Beredskabspligten, der er pålagt muslimerne, nødvendiggør alt det nævnte. Allah ﷻ sagde:

﴿وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ﴾

“Og forbered mod dem al den (krigs)magt, som I formår.” [OQM. Al-Anfal 8: 60]

Da den islamiske stat er en stat, der bærer den islamiske *da'wah* gennem metoden for *da'wah* og jihad, så vil den være i konstant beredskab til at føre jihad. Dette kræver, at industrien i staten, såvel let- som tungindustrien, er opført på grundlag af krigspolitikken, så det ved behov bliver let for staten, når den måtte ønske det, at omstille industrien til fabrikker, der producerer krigsindustri af enhver slags. Det er derfor *majib* at bygge hele industrien i Kalifatet på grundlag af krigspolitikken, og at samtlige fabrikker opføres på grundlag af denne politik - både de fabrikker, der producerer tungindustri, og de fabrikker, der producerer letindustri – for at lette omstillingen af fabriksproduktionen til krigsproduktion, når som helst staten får brug for det.

9. Retsvæsn

At dømme (*Qadaa*) er forkyndelsen af sharialoven på en forpligtende måde. Retsvæsn har til opgave at afgøre konflikter iblandt folk, at hindre hvad der skader fællesskabets rettigheder samt at ophæve stridigheder, der hænder mellem folk og enhver, der sidder i styrets institutioner, hvad end de er magthavere eller ansatte, en kalif eller underordnede.

Qadaa's oprindelse og lovlighed er i kraft af Bogen (Koranen) og Sunna. Med hensyn til Bogen, så er der Allahs ﷻ tale:

﴿وَأَنِ احْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ﴾

”Regér blandt dem efter (alt) det, som Allah har sendt ned.” [OQM. Al-Ma'idah 5: 49]

Allahs ﷻ tale:

﴿وَإِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ﴾

“Og hvis de blev inviteret til Allah og Hans Sendebud, for at han regerer blandt dem.” [OQM. Al-Nur 24: 48]

Med hensyn til Sunna, så har Sendebuddet ﷺ selv overtaget dommersædet og dømte mellem folk.

Desuden har Allahs Sendebud ﷺ beskikket dommere. Han beskikkede Ali رضي الله عنه dommersædet i Yemen og formanede ham om at være opmærksom på retsproceduren, hvor han sagde til ham:

إذا تقاضى إليك رجلان، فلا تقض للأول حتى تسمع كلام الآخر، فسوف تدري كيف تقضي

“Hvis to mænd søger din dom, så døm ikke til fordel for den første, førend du hører den andens tale, så vil du vide, hvorledes du skal

dømme”. Berettet af imam Al-Tirmidhi og imam Ahmad. Ordlyden i imam Ahmads beretning lyder:

إذا جلس إليك الخصمان، فلا تكلم حتى تسمع من الآخر كما سمعت من الأول

“Hvis de to stridparter sidder foran dig, så tal ikke, førend du hører fra den anden som du hørte fra den første”. Han ﷺ udnævnte også Muadh Bin Jabal som dommer over Al-Janad. Hver af ovennævnte beretninger er et bevis på rettens lovlighed.

Definitionen på *qadaa'* omfatter at dømme mellem folk, som omtalt tidligere, og omfatter også tilsynsret (*hisbah*), som er: **“Forkyndelsen af sharialoven på en forpligtende måde inden for det, der skader fællesskabets ret”**, ligesom det, der blev omtalt i *hadith*-beretningen vedrørende madskålen. Det blev berettet i (*hadith*-samlingen) '*Sahih Muslim*' via Abu Hurayrah:

أن رسول الله صلى الله عليه وسلم مرّ على صُبْرَةِ طَعَامٍ، فأدخل يده فيها فنالت أصابعه بللاً، فقال: ما هذا يا صاحب الطعام؟ فقال: أصابته السماء يا رسول الله، فقال: أفلا جعلته فوق الطعام كي يراه الناس، من غشّ فليس مني.

“At Allahs Sendebud ﷺ gik forbi en madskål, hvori han førte sin hånd ind, så blev hans fingre våde. Da sagde han: Hvad er det, o du madejeren? Han sagde: Den blev ramt af himlen(s regn), o Allahs Sendebud. Da sagde han: Du skal lægge det våde mad øverst, så folk kan se det; den, der snyder, har intet med mig at gøre.”

Definitionen omfatter ligeledes behandling af sager vedrørende statsuret (*madhalim*), fordi de hører under retten, idet de er klager mod magthaveren. Statsuret er: **”Forkyndelsen af sharialoven på en forpligtende måde inden for det, der hænder mellem folk og kaliffen eller nogen af hans assistenter, guvernører samt ansatte, og inden for det, der hænder mellem muslimerne af uenighed om betydningen af en af sharia-teksterne, ifølge hvilken der ønskes at dømme og afgøre.”** Statsuret er blevet nævnt i Sendebuddets *hadith*-beretning i forbindelse med prisfastsættelse, idet han sagde:

... وإني لأرجو أن ألقى الله، ولا يطلبني أحد بمَظْلَمَةٍ ظلمتها إياه في دم ولا مال.

”... Og jeg håber sandelig på at møde Allah, hvor ingen indkalder mig for en uret, gennem hvilken jeg forurettede vedkommende i forbindelse med blod eller ejendom.” Berettet af imam Ahmad via Anas. Dette tyder på, at sagen mod en magthaver, guvernør eller ansat rejstes til statsuretsdommeren i forbindelse med en påstand om en uret. Statsuretsdommeren meddeler sharialoven på en forpligtende måde. På grundlag heraf er definitionen omfattende for de tre retsområder, der er nævnt i Sendebuddets ﷺ *hadith*-beretninger og handling. Disse områder er henholdsvis afgørelsen af konflikter mellem folk, forhindring af det, der skader fællesskabets rettighed samt ophævelsen af stridigheder, der hænder mellem statsborgerne og magthaverne, eller mellem statsborgerne og de ansatte i forbindelse med deres opgaver.

Typen af dommere

Der er tre typer af dommere: Den første er den almindelige dommer (*qadi*), som tager sig af afgørelsen af konflikter mellem folk inden for transaktioner og straffe. Den anden er tilsynsdommeren (*muhtasib*), som tager sig af afgørelser inden for overtrædelser, som skader fællesskabets rettighed. Den tredje er statsuretsdommeren (*madhalim*-dommeren), som tager sig af ophævelsen af stridigheder, der hænder mellem folk og staten.

Dette var en opklaring af rettens typer. Med hensyn til beviset på retten, som er afgørelsen af konflikter mellem folk, så er det Sendebuddets ﷺ handling og hans udnævnelse af Muadh Bin Jabal over en region i Yemen. Med hensyn til retten, som er afgørelsen af overtrædelser, der skader fællesskabets rettighed, og betegnes som tilsynsretten, så er det bekræftet gennem Sendebuddets ﷺ handling. Han ﷺ sagde:

ليس مِنّا مَنْ غش

”Den, der snyder, er ikke fra os”, som udgør en del af en *hadith*, berettet af imam Ahmad via Abu Hurayrah. Således plejede han ﷺ at kontrollere og irrettesætte ved snyderi. Han plejede ligeledes at befale forretningsmænd på markedet at være sandfærdige under handel at give almisser. Imam Ahmad berettede via Qays Bin Abu Gharzah Al-Kinani, som sagde: ”Vi plejede at

handle med fragtgods i Medina, hvor vi blev betegnet som varemæglere; han tilføjede: Så kom Allahs Sendebud ﷺ hen til os og navngav os med en bedre betegnelse end den, vi betegnede os med, hvor han sagde:

يا معشر التجار، إن هذا البيع يحضره اللغو والحلف، فشوبوه بالصدقة

”O I forretningsfolk! Denne handel præges af nonsens og eder, så rens den med almisser.”

Imam Ahmad berettede via Abu Al-Minhal:

أن زيد بن أرقم والبراء بن عازب كانا شريكين، فاشتريا فضة بنقد ونسيئة، فبلغ ذلك النبي صلى الله عليه وسلم فأمرهما أن ما كان بنقد فأجيزوه، وما كان نسيئة فردوه

”At Zayd Bin Arqam og Al-Bara Bin Azib var partnere, hvor de købte sølv kontant og på kredit. Dette blev meddelt Profeten ﷺ, så befalede han dem at det, som foregik kontant, var i orden, men det, der var på kredit, skulle afvises.”

Således forbød Sendebuddet ﷺ dem kredittens rente. Alt dette er tilsynsdommerens juridiske kompetenceområde. At kalde retsvæsnen, der løser de sager, der skader fællesskabets rettigheder, for tilsynsretten (*hishbah*), er en term for et bestemt hverv i den islamiske stat, hvilket er tilsynsførelse med forretningsmænd og professionsfolk for at forhindre dem i at snyde i deres handel, deres arbejde eller deres produkter, samt for at håndhæve deres anvendelse af skålmål og vægtmål, eller andet, der kan skade fællesskabet.

Lige netop dette arbejde er blevet opklaret, befalet og afgjort af Sendebuddet ﷺ, som klart står i *hadith*-beretningen, berettet af Al-Bara Bin Azib, hvor Profeten forbød begge parter at handle på kredit. Sendebuddet ﷺ udpegede også Said Bin Al-Aas som tilsynsdommer på Mekka-markedet efter erobringen af byen, hvilket blev nævnt i værket '*Al-Tabaqaat*' af Ibn Saad og i værket '*Al-Isti'ab*' af Ibn Abdulbar. Derfor er tilsynsretten bevist ud fra Sunna. Omar Bin Al-Khattab havde også udpeget Al-Shifa, en kvinde fra hans klan, som hed Um Sulayman Bin Abu Hathmah, som markedsdommer (inspektør), dvs. en tilsynsdommer. Han udnævnte også Abdullah Bin Utbah som dommer på Medina-markedet, hvilket imam Malik nævnte i værket '*Al-*

Muwatta' og imam Shafii nævnte i værket '*Al-Musnad*'. Omar bestred også selv tilsynsretten, hvor han plejede at gå rundt på markederne ligesom Sendebuddet ﷺ plejede at gøre. Kaliffen fortsatte med at bestride tilsynsopgaven indtil kaliffen Al-Mahdi etablerede en særlig institution til tilsynsretten, hvormed den blev en del af retsvæsnets institutioner. I kaliffen Al-Rashids tid plejede tilsynsdommere at gå rundt på markederne og kontrollere skålmål og vægtmål med henblik på at opdage snyd, og de førte tilsyn med forretningsmændenes transaktioner.

Hvad angår beviset for det retsområde, som kaldes statsuret, så er det Allahs ﷻ tale:

﴿ فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ ﴾

”Hvis I så strides om noget, så henvis det til Allah og Sendebuddet.”

[OQM. Al-Nisaa' 4: 59].

Dette blev åbenbaret lige efter Allahs ﷻ tale:

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِيَ الْأَمْرِ مِنْكُمْ ﴾

”O I, som har *iman*! Adlyd Allah og adlyd Sendebuddet og dem af jer, der har myndighed.” [OQM. Al-Nisaa' 4: 59]

Striden mellem statsborgerne og magthaverne skal henvises til Allah og Hans Sendebud, dvs. til Allahs dom. Dette nødvendiggør tilstedeværelsen af en dommer, der dømmer i denne strid, og det er statsuretsdommeren, fordi definitionen af statsuretsretten omfatter behandling af det, som hænder mellem folk og kaliffen.

Beviset for statsuretsretten er også Sendebuddets ﷺ handling og tale. Men Sendebuddet ﷺ udpegede ikke en bestemt dommer alene til statsuretsager over hele staten, og således fulgte de retsindige kaliffer efter ham, for de plejede selv at påtage sig statsuretsager, ligesom det var tilfældet med Ali Bin Abu Talib. Han afsatte dog ikke et bestemt tidspunkt eller en særlig procedure for statsuretsager. Han behandlede simpelthen uretten, som den opstod, så det var blot en af hans almindelige arbejdsopgaver. Denne praksis

fortsatte indtil Abdulmalik Bin Marwans tid. Han var den første kalif, der afsatte en bestemt tid og fastlagde en speciel procedure for statsretten, hvor han plejede at afsætte en bestemt dag for dette, og selv gennemgå statsuretssager. Ifald en sag blev uklar for ham, henviste han den til sin dommer for at dømme i sagen. Derefter begyndte kaliffen at udpege stedfortrædere for at behandle folks sager om statsuret, og en særlig institution blev derefter etableret for statsuret, og den blev kaldt **'Retfærdighedens Hus'** (*Dar Al-'Adl*).

Udpegelsen af en bestemt dommer til statsuret er tilladt, fordi i alt, hvad der hører til kaliffen af beføjelser, må han godt udpege en stedfortræder, der på hans vegne udfører det. Det er også tilladt at afsætte en bestemt tid og fastlægge en bestemt procedure, fordi alt dette hører under det tilladte (*mubah*).

Dommernes kvalifikationskrav

Det er en betingelse for den, der bestrider et retsembede, at vedkommende er: muslim, fri, moden, forstandig, retskaffen, retslærd (*faqih*) og har indsigt i hvorledes lovene skal nedfældes over realiteterne. Udover disse krav, så er det en forudsætning at den, der bestrider et statsurets-embede, er en mand og *ijtihad*-kyndig, ligesom den øverste retspræsident, fordi hans hverv er vedrør retsvæsenet og styret. Statsuretsdommeren fælder domme over magthaveren og implementerer Sharia over ham. Derfor skal han være en mand ud over de øvrige betingelser, der gælder for dommeren, hvoraf den ene er at være en retslærd. Desuden skal han være *ijtihad*-kyndig, fordi nogle statsuretssager, som han skal behandle, er sager, der omhandler spørgsmålet, om hvorvidt magthaveren har regeret med andet end det, Allah har nedsendt, såsom at han regerede med en lov, der ikke har noget sharia-bevis, eller at det bevis, han anvendte ikke stemmer overens med den givne realitet. En sådan statsuretssag vil kun en *ijtihad*-kyndig dommer kunne afgøre, og ifald dommeren ikke er *ijtihad*-kyndig, så vil hans afgørelse bunde i uvidenhed, hvilket er forbudt og ikke tilladt. Derfor forudsættes det at statsuretsdommeren er *ijtihad*-kyndig, udover de gældende betingelser for magthaverne og de øvrige dommere.

Beskikkelsen af dommere

Det er tilladt at beskikke dommeren, tilsynsdommeren og statsuretsdommeren med en generel beskikkelse inden for retsområdet til at dømme i alle

sager i hele staten. Det er også tilladt at beskikke dem med en specifik beskikkelse inden for et sted eller bestemte typer af sager. Dette ville være i overensstemmelse med Allahs Sendebuds ﷺ handling, da han beskikkede Ali Bin Abu Talib retsvæsnet i Yemen, og han beskikkede Muadh Bin Jabal retsvæsnet i en region i Yemen, og han beskikkede også Amr Bin Al-Aas til at dømme i en specifik sag.

Dommernes udkomme

Al-Hafidh nævnte i værket '*Al-Fath*': Udkommet er det, som kaliffen allokere fra statskassen til den, der varetager muslimernes interesser. Retsvæsnet er et af de anliggender, til hvilket det er tilladt at tage forsyning fra statskassen, da det er et hverv, hvor staten hyrer folk til varetagelse af muslimernes interesser. For ethvert hverv, der vedrører muslimernes interesser, og som staten hyrer folk til at udføre i overensstemmelse med Sharia, så har den ansatte ret til løn for det, uanset om dette arbejde er en tilbedelsesandagt (*'ibadah*) eller andet. Beviset for dette er, at Allah ﷻ tildelte en andel til dem, der indsamler almisser, idet Han ﷻ siger:

﴿وَالْعَامِلِينَ عَلَيْهَا﴾

”Og til dem, der arbejder dermed.” [OQM. Al-Taubah 9: 60]

Abu Dawud berettede nedenstående beretning, som også blev berettet af Ibn Khuzaymah i hans *Sahih* og Al-Bayhaqi og Al-Hakim, som sagde, at beretningen er autentisk ifølge de to imamers (Bukhari og Muslim) betingelser, hvilket Al-Dhahabi var enig med ham i. I beretningen via Baridah står der, at Allahs Sendebud ﷺ sagde:

أَيُّمَا عَامِلٍ اسْتَعْمَلَنَاهُ وَفَرَضْنَا لَهُ رِزْقًا فَمَا أَصَابَ بَعْدَ رِزْقِهِ فَهُوَ غُلُولٌ

”Når vi har udpeget en underguvernør og sørget for forsyning (løn) til ham, vil det, han besidder udover sin forsyning, være bedrageri.”

Al-Mawardi sagde i værket '*Al-Hawi*': ”Det er tilladt at tage forsyning til retshverv fra statskassen, fordi Allah ﷻ har tildelt indsamlerne af almisser en andel af det. Omar udpegede også Shurayh som dommer og fastsatte udkomme til ham på hundrede dirham månedligt. Da Ali bestred kalif-

embedet, forøgede han hans udkomme til fem hundrede dirham hver måned. Desuden tog Zayd Bin Thabit løn for et retshverv.” Imam Al-Bukhari berettede en kommentar, hvori han sagde: ”Shurayh plejede at tage løn for retshvervet”. Al-Hafidh kommenterede det ved at sige: ”Med hensyn til overleveringen om Shurayh, så fortalte Said Bin Mansur os, at Sufyan informerede os via Mujahid fra Al-Shabi, som sagde: Masruq plejede ikke at tage løn for retshverv, mens Shurayh plejede at gøre det.” Al-Hafidh nævnte i værket *'Al-Fath'*: ”Ibn Al-Mundhir nævner, at Zayd Bin Thabit fik løn for sit retshverv.” Ibn Saad beretter om Nafi, som sagde: ”Omar Bin Al-Khattab udnævnte Zayd Bin Thabit som dommer og fastlagde et udkomme til ham.” Derudover har *sahabah* og deres efterfølgere indgået enstemmighed om, at det er tilladt at tage løn for retshvervet. Al-Hafidh nævnte i *'Al-Fath'*: ”Abu Ali Al-Karabisi sagde: Der er intet forkert i at dommeren tager løn for retshvervet ifølge alle lærde, herunder *sahabah* og deres efterfølgere. Dette er retslærdes holdning i de forskellige provinser, og der er ikke nogen kendt uenighed om dette. Masruq brød sig dog ikke om det, men jeg kender ikke til at nogen af dem forbød det.” Ibn Qudamah nævnte i værket *'Al-Mughni'*: ”Omar skrev til Muadh Bin Jabal og Abu Ubaydah, da han sendte dem til Levanten: Led efter nogle gode mænd blandt folk hos jer, og udpeg dem i retsvæsnen, berig dem, forsyn dem, og give dem tilstrækkelige midler af Allahs ejendom.”

Domstolenes sammensætning

Det er ikke tilladt for en domstol at have mere end én dommer, der besidder beføjelsen til at dømme i retsspørgsmål. Det er dog tilladt at han har en eller flere dommere til stede, men de må ikke have beføjelse til at dømme, men har beføjelse til rådgivning og meningstilkendegivelse, og deres mening er uforpligtende for ham.

Dette skyldes, at Allahs Sendebud ﷺ aldrig udpegede to dommere til den samme sag. Han ﷺ plejede at udpege én dommer for hver sag. Desuden er domsfældelsen (*qadaa'*) forkyndelsen af sharialoven på en forpligtende måde, og sharialoven for muslimens vedkommende kan ikke være mangfoldig, for det er Allahs dom, og Allahs dom er én. Det er korrekt, at forståelsen af sharialoven kan være mangfoldig, men når muslimen skal handle, så forbliver loven én og kan ikke være mangfoldig. Når dommeren forkynder sharialoven i en given sag på en forpligtende måde, skal denne forkyndelse være én, da den i virkeligheden skal føre til handling efter Allahs dom, og Allahs dom i

en handling kan ikke være flere, selv hvis forståelsen af denne dom kan være flere. Af denne grund må dommere ikke være flere i forhold til den samme sag, dvs. i den samme domstol. Det er imidlertid tilladt at have to separate domstole på det samme sted i det samme land, som behandler alle sager, fordi retshvervet er uddelegeret fra kaliffens side, så det er ligesom med fuldmagten, dvs. det er tilladt at det gives til flere. Ligeledes er det tilladt at have adskillige dommere i samme område. Hvis de stridende parter forlanger to forskellige dommere i samme område, så har sagsøgerens krav forrang, og sagen behandles af den dommer, han kræver, fordi han søger sin ret, hvilket vejer tungere end den, retten søges fra.

Det er ikke tilladt for dommeren at dømme uden for et retsmøde; og beviset og eden kan kun tages i betragtning i et retsmøde. Dette skyldes beretningen fra Abdullah Bin Al-Zubayr, som sagde:

قضى رسول الله صلى الله عليه وسلم أن الخصمين يقعدان بين يدي الحاكم

“Allahs Sendebud afgjorde, at de to stridende parter skal sidde foran dommeren.” Denne *hadith*-beretning er berettet af Abu Dawud, og den opklarer tilstanden, hvori den retslige proces foregår, og det er en tilstand, som der er speciel lovgivning for. Det vil sige, der skal være en specifik situation, hvori den retslige proces skal finde sted, som er, at de to stridende parter sidder foran en dommer, og dette vil være retsmødet, hvilket er en forudsætning for gyldigheden af den retslige proces. Med andre ord, så skal der være et bestemt møde, hvor den retslige proces finder sted, for at den kan betragtes som en retslig proces. Og til dette møde skal de to stridende parter komme for en dommer. Dette understøttes af *hadith*-beretningen fra Ali ؑ, da Allahs Sendebud ﷺ sagde til ham:

إذا جلس إليك الخصمان فلا تكلم حتى تسمع من الآخر كما سمعت من الأول

“Når to stridende parter kommer foran dig, så udtal dig ikke før du hører fra den anden part som du hørte fra den første.” Han opklarer ligeledes en specifik tilstand ved at sige:

إذا جلس إليك الخصمان

”Når to stridende parter kommer foran dig”. Dermed er retsmødet en forudsætning for gyldigheden af den retslige proces, og det er ligeledes en forudsætning for, at eden bliver anderkendt, fordi Allahs Sendebud ﷺ sagde:

اليمين على المدعى عليه

“Eden skal aflægges af den sagsøgte”, hvilket blev berettet af imam Al-Bukhari via Ibn Abbas. Den sagsøgte vil kun betegnes som sagsøgt i et retsmøde. Det samme er gældende for beviset, dvs. at det ikke bliver taget i betragtning uden for et retsmøde, fordi Allahs Sendebud ﷺ sagde:

... لكن البينة على المدعي و اليمين على من أنكر

”... bevisbyrden er pålagt sagsøgeren, og eden er pålagt den, der benægter.” Berettet af imam Al-Bayhaqi. Og vedkommende kan ikke betegnes som sagsøger uden for et retsmøde.

Det er tilladt at have forskellige niveauer af domstole i henhold til typen af sager. Således er det tilladt, at nogle dommere bliver specialiseret inden for specifikke sager til en vis grad, og de øvrige sager henvises i så fald til andre domstole.

Dette er fordi, retsvæsnen er uddelegeret af kaliffen, og det er nøjagtig som med fuldmagt, der er ingen forskel mellem de to. Faktisk er retshvervet en form for fuldmagt, som kan være generel, og også kan være specifik. Derfor er det tilladt at have en dommer udpeget inden for specifikke sager, dvs. han forbydes at behandle andre sager. Det er også tilladt at udpege en anden dommer til behandling af de øvrige sager, som den specifikke dommer ikke behandler, eller selv de sager, som den specifikke dommer behandler, og endda selv i det samme område. Så det er tilladt at have flere niveauer af domstole, og dette gjorde sig gældende for muslimerne i de første tider. Al-Mawardi skrev i sin bog *’Al-Ahkam Al-Sultaniyyah’*:

”Abu Abdullah Al-Zubayri sagde: For en stund plejede emirerne her i Basra at udpege en dommer i den centrale moske (Al-Masjid Al-Jami’), de kaldte ham moskeens dommer. Han plejede at dømme i stridigheder, der involverede summer, der ikke overskred tyve dinarer og to hundrede dirham, og han plejede at pålægge forsørgelse. Han overskred hverken sit sted eller sin grænse.” Allahs Sendebud ﷺ delegerede andre på sin vegne i retsvæsnet til behandling af én sag, ligesom det skete, da han udpegede Amr Bin Al-Aas. Han udpegede også andre på sin vegne i alle sager inden for en bestemt provins, som det skete, da han udpegede Ali Bin Abu Talib til retshvervet i Yemen, hvilket indikerer, at det er tilladt at have et specifikt og et generelt retsvæsen.

Der findes ingen appeldomstole eller kassationsdomstole. Retsvæsnet er et og samme, hvad angår afgørelsen af en given sag. Hvis dommeren afsiger en dom, så bliver hans dom gældende og kan ikke omstødes af en anden dommer. Sharia-princippet lyder: **’Ijtihad omstødes ikke af sin lige’**, og derfor har ingen *ijtihad*-kyndig nogen autoritet over en anden *ijtihad*-kyndig, og dermed må der ikke være nogen domstole, der omstøder andre domstoles domme.

Der er dog visse sager, hvor dommerens dom omstødes. Dette gælder ifald en dommer undlader at dømme ifølge den islamiske Sharias love, men dømmer efter kufr-love; eller at han afsiger en dom, der modstrider en definitiv sharia-tekst i Bogen, Sunna eller *Ijmaa’ Al-Sahabah*; eller at han afsiger en dom, der strider mod den virkelige realitet, såsom hvis han dømmer en person for overlagt mord, hvorefter den rigtige morder kom frem. Dette er fordi Allahs Sendebud ﷺ sagde:

من أحدث في أمرنا هذا ما ليس منه فهو رد

”Den, der opfinder noget i vores sag (*deen*), der ikke hører til den, så er det afvist.” Berettet af imam Al-Bukhari og imam Muslim via Aishah. Det er også blevet berettet af Jabir Bin Abdullah:

أن رجلاً زنى بامرأة فأمر به النبي ﷺ فجلد. ثم أخبر أنه محصن فأمره به فرجم

“En mand begik hor med en kvinde, så Profeten ﷺ gav ordre for hans vedkommende, hvorved han blev pisket. Senere blev Profeten informeret om, at manden var gift, så han gav ordre for hans vedkommende, hvormed han blev stenet.” Malik Bin Anas berettede også: “Jeg fik meddelt at en kvinde blev bragt foran Othman ؓ, fordi hun havde født efter seks måneders ægteskab, og han beordrede at hun skulle stenes. Ali ؓ sagde til ham: Hun må ikke stenes, fordi Allah ﷻ siger:

﴿وَحَمْلُهُ وَفِصَالُهُ ثَلَاثُونَ شَهْرًا﴾

“Og dets svangerskab og afvænning er på tredive måneder.” [OQM. Al-Ahqaf 46: 15]

og Han ﷻ siger:

﴿وَالْوَالِدَاتُ يُرْضِعْنَ أَوْلَادَهُنَّ حَوْلَيْنِ كَامِلَيْنِ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يُنِمَّ الرِّضَاعَةَ﴾

“Mødre skal amme deres børn i to hele år; for den, der ønsker at amme tiden ud.” [OQM. Al-Baqarah 2: 233]

Således kan graviditeten vare i seks måneder, så hun burde ikke blive stenet. Efterfølgende beordrede Othman ؓ, at hun skulle gå fri.” Abdulrazzaq berettede om imam Al-Thawri, som sagde: “Hvis en dommer dømmer i strid mod Allahs Bog, Allahs Sendebuds Sunna eller noget, om hvilket der er enstemmighed, så vil en anden dommer omstøde dommen.”

Den, der har beføjelse til at omstøde disse domme er statsuretsdommeren.

Tilsynsdommeren

Tilsynsdommeren er den dommer, der behandler alle sager om offentlige rettigheder, hvor der ikke findes en anklager. Forudsætningen herfor er, at disse sager ikke hører under *hudud* (fastlagte straffe) og *jinayat* (fastlagte skadeserstatningsstraffe).

Dette er definitionen på tilsynsdommeren, hvilket er udledt fra *hadith*-beretningen om bunken med fødevarer. Allahs Sendebud ﷺ opdagede fugt i bunken af fødevarer, hvorfor han befalede, at de fugtige fødevarer skulle

placeres øverst, så folk kunne se det. Dette var en offentlig rettighed, som Allahs Sendebud ﷺ tog sig af, og han dømte, at den våde mad skulle placeres øverst for at undgå snyd. Dette omfatter alle rettigheder af denne type, men inkluderer ikke *hudud* eller *jinayat*, for de hører ikke til denne art, og fordi de oprindeligt omhandler stridigheder mellem folk.

Tilsynsdommerens beføjelser

Tilsynsdommeren besidder retten til at dømme i en overtrædelse, så snart han kender til den, og når som helst, uden behov for et retsmøde. Han skal have et antal af politifolk under sin kommando til at udføre hans ordrer, og hans domme eksekveres omgående.

Der er intet behov for et retsmøde, for at tilsynsdommeren behandler en anklage. Han dømmer på en overtrædelse blot ved at sikre sig, at den har fundet sted. Og han har lov til at dømme til enhver tid og på ethvert sted, om end det er på markedet, i hjemmet, mens man rider eller kører i bil, om dagen eller om natten. Dette skyldes, at beviset, hvori kravet om et retsmøde for sagsbehandling er blevet nævnt, ikke gælder for tilsynsdommeren. Dette er fordi *hadith*-beretningen, hvori forudsætningen om et retsmøde, er blevet nævnt lyder:

إن الخصمين يقعدان بين يدي الحاكم

”De to stridende parter skal sidde foran dommeren.” Og den anden beretning lyder:

إذا جلس إليك الخصمان

”Hvis to stridende parter kommer foran dig.” Dette gør sig ikke gældende for tilsynsdommeren, da der ikke findes nogen sagsøger eller en sagsøgt, men derimod er der en offentlig rettighed, der er udsat for overgreb, eller en overtrædelse af Sharia. Desuden er det således, at da Allahs Sendebud ﷺ behandlede sagen om bunken af fødevarer, behandlede han sagen, mens han gik forbi på markedet, hvor fødevarerbunken var udstillet til salg. Han ﷺ indkaldte ikke sælgeren til sig, men blot han så overtrædelsen, behandlede han den på stedet, hvilket viser, at tilsynssager ikke kræver et retsmøde.

Tilsynsdommeren har ret til at vælge stedfortrædere, der handler på hans vegne. De skal opfylde de samme krav, som gælder for tilsynsdommeren, og han kan fordele dem over forskellige steder. Disse stedfortrædere har beføjelserne til at udføre tilsynsopgaverne i det område eller egn, de får specificeret, inden for de sager, de er blevet delegeret til.

Dette er betinget af, at udnævnelsen af tilsynsdommeren inkluderer en beføjelse til at udnævne sine stedfortrædere. Ifald han ikke er blevet givet en sådan ret, dvs. retten til at udnævne sine stedfortrædere, så besidder han ikke beføjelse til en sådan udnævnelse.

Statsuretsdommeren

Statsuretsdommeren er en dommer, der udpeges til at fjerne enhver uretfærdighed, der hænder fra staten imod en hvilken som helst person, der opholder under statens autoritet, om end denne person er en af statens borgere eller andre, og om end denne uretfærdighed blev udført af kaliffen eller hans underordnede blandt magthavere eller tjenestemænd.

Dette er definitionen på statsuretsdommeren. Udgangspunktet for statsuretsdommeren er beretningen om Profeten ﷺ, hvori der står, at han beskrev magthaverens befalinger, udstedt på uretmæssigt grundlag, når han regerer statsborgerne, som en uretfærdighed. Anas berettede:

غلا السعر على عهد رسول الله صلى الله عليه وسلم فقالوا: يا رسول الله، لو سَعَرْتَ، فقال:

إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْخَالِقُ الْقَابِضُ الْبَاسِطُ الرَّازِقُ الْمَسْعُورُ وَإِنِّي لَأَرْجُو أَنْ أَلْقَى اللَّهَ

وَلَا يَطْلُبُنِي أَحَدٌ بِمُظْلَمَةٍ ظَلَمْتُهَا إِيَّاهُ فِي دَمٍ وَلَا مَالٍ

“Priserne steg i Allahs Sendebud ﷺ tid, så de sagde til ham: “O Allahs Sendebud, Vil du ikke nok fastsætte priserne.” Han sagde: **”Sandelig, Allah er Skaberen, Modtageren, Udvideren, Forsyneren, og Prissætteren. Sandelig, jeg håber, at jeg vil møde Allah uden at der er nogen, der opkræver mig for nogen som helst uretfærdighed, jeg har udøvet mod vedkommende, være det i blod eller ejendom.”** Berettet af imam Ahmad. Han ﷺ gjorde prisfastsættelse til en uretfærdighed, fordi hvis han havde gjort det, så ville han have gjort noget, som han ikke havde ret til. Ligeledes gjorde han ﷺ behandling af sagerne relateret til de offentlige rettigheder, som staten

organisierer for folk, til en del af statsretten. Hvis et forvaltningssystem fastlægges til varetagelse af en af folks interesser, hvor en statsborger mener, at systemet er uretfærdigt for ham, så undersøges hans sag af statsuretsdomstolen. Dette er fordi sagen er en klage over et forvaltningssystem til varetagelsen af en af folks interesser, fastlagt af staten. Det kunne være afgrødevanding med offentligt vand (skiftevis) reguleret af staten.

Beviset for dette er klagen, der blev fremsat af en mand fra *ansar* (Profetens støtter) imod statens regulering af afgrødevanding, hvor der vandes i rækkefølge, dvs. først hos den, hvis jord vandet først løber igennem. Manden fra *ansar* ville have, at Zubayr lod vandet løbe til ham før Zubayr vandede sin jord (idet vandet først passerede Zubayrs jord). Zubayr nægtede dog, og sagen blev rejst til Allahs Sendebud ﷺ. Han dømte imellem dem, at Zubayr skulle vande let og sende vandet videre til sin nabo fra *ansar* (dvs. uden at lade Zubayr få sin fulde tur, som en hjælp til manden fra *ansar*). Manden fra *ansar* accepterede det ikke. Han ville have, at vandet skulle nå hans jord, før Zubayr vandede sin jord. Så sagde han til Allahs Sendebud ﷺ, at hans dom var sådan, fordi Zubayr var hans fætter (hvilket er en alvorlig udtalelse over for Allahs Sendebuds ﷺ vedkommende, men Sendebuddet tilgav ham tilsyneladende for hans udtalelse, fordi manden havde deltaget i Badr-slaget, som det blev berettet af imam Al-Bukhari).

Da dømte Allahs Sendebud ﷺ, at Zubayr skulle tage sin fulde ret i vanding, hvilket var, at han vandede sin jord indtil vandet nåede bunden af væggen eller træets rødder, hvilket blev tolket af retslærde ved, at vandet skal dække jorden så højt at det kunne dække et menneskes ben. Hele *hadith*-beretningen er berettet af imam Muslim gennem Urwah Bin Zubayr, hvori der står:

أن عبد الله بن الزبير حدثه أن رجلا من الأنصار خاصم الزبير عند رسول الله صلى الله عليه وسلم في شراح الحرة التي يسقون بها النخل، فقال الأنصاري: سرح الماء يمر، فأبى عليهم، فاختصموا عند رسول الله صلى الله عليه وسلم، فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم للزبير: ”اسق يا زبير ثم أرسل الماء إلى جارك“، فغضب الأنصاري فقال: يا رسول الله أن كان ابن عمك. فتلون وجهه نبي الله صلى الله عليه وسلم، ثم قال: ”يا زبير اسق، ثم احبس الماء حتى يرجع إلى الجدر“

”At Abdullah Bin Zubayr fortalte ham, at en mand fra *ansar* stridtes med Zubayr om Shiraj Al-Harrah (flod i Medinas omegn), med hvilken de

vandede palmetræerne, og de gik til Allahs Sendebud ﷺ. Manden fra *ansar* havde sagt (til Zubayr): Lad vandet passere, men han nægtede. De tog striden til Allahs Sendebud ﷺ. Allahs Sendebud ﷺ sagde til Zubayr: **”Vand du først, o Zubayr, og lad så vandet passere til din nabo.”** Manden fra *Ansar* blev vred og sagde: ”O Allahs Sendebud, skyldes det, at han er din fætter?”. Allahs Sendebuds ﷺ ansigt ændrede farve og han sagde så: **”O Zubayr! Vand du og tilbagehold vandet, til det når rødderne.”** Zubayr sagde: ”Ved Allah, jeg tror, at dette vers blev åbenbaret i forbindelse med denne sag:

﴿فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا﴾

”Men nej, ved din Herre! De vil ikke have *iman*, før de gør dig (o Muhammad) til dommer i (alt), hvad de strides om, og så ikke finder nogen uvilje i deres indre.” [OQM. Al-Nisaa’ 4: 65]

(Shiraj Al-Harrah er floden. Al-Harrah er en kendt beliggenhed i Medina, og floden blev tilføjet til Al-Harrah, fordi den lå deri. Abu Ubayd sagde, at der var to floder i Medina, der flyder med regnvandet, hvorfor folk konkurrerede om dem. Allahs Sendebud ﷺ afgjorde, at den øverste skulle vande først, og så den næstøverste, dvs. at jordejeren ved starten af floden skulle vande først, og derefter lade vandet passere til den næste, og så fremdeles).

Således bliver enhver uretfærdighed, der finder sted mod en hvilken som helst person, om end det sker fra magthaveren eller skyldes statens organisering eller ordrer, betragtet som en uretfærdighed, som det forstås ud fra de to *hadith*-beretninger. Sagen bliver rejst til kaliffen for at kan dømme i denne uretfærdighed. Den kan derfor også rejses til den, kaliffen udpeger som stedfortræder blandt statsuretsdommerne.

Udnævnelsen og afsættelsen af statsurets-dommerne

Statsurets-dommeren udnævnes af kaliffen eller af den øverste retspræsident. Dette skyldes, at statsureten er en del af retsvæsnen, idet den er forkyndelsen af sharialoven på en forpligtende måde. Alle typer af dommere skal udnævnes af kaliffen. Det er bekræftet, at det var Allahs Sendebuds ﷺ, som plejede at udnævne dommere, hvilket blev opklaret tidligere. Dermed er det kaliffen, der udnævner statsuretsdommeren. Dog kan retspræsidenten udnævne statsuretsdommeren, hvis kaliffen har bemyndiget ham til det i

kraft af hans udnævnelse. Det er tilladt, at den centrale statsuret i statens centrum bliver afgrænset til behandling af uretfærdigheder, der udøves af kaliffen, hans assistenter og retspræsidenten, mens statsuretsdomstolens underafdelinger behandler uretfærdigheder, der udøves af guvernører, underguvernører og statens øvrige tjenestemænd. Kaliffen kan give den centrale statsuretsdomstol beføjelse til at udnævne og afsætte statsuretsdommerne i provinsernes underafdelinger, som er tilknyttet den centrale statsuretsdomstol.

Det er kaliffen, der udnævner eller afsætter medlemmerne af den centrale statsuretsdomstol i statens centrum. Hvad angår afsættelsen af den øverste dommer i den centrale statsuretsdomstol, dvs. statsuretsdommeren, som behandler sager om afsættelse af kaliffen, så er det principielt kaliffen, der har lov til at afsætte ham, som han har lov til at udnævne ham, som med de øvrige dommere. Der er dog et tilfælde, hvor kaliffens beføjelse til at afsættelse statsuretsdommeren højst sandsynligt fører til haram, hvis kaliffen bevarer denne beføjelse. I dette tilfælde gælder princippet: 'Midlet til haram er haram', idet en stærk sandsynlighed er tilstrækkelig i dette princip.

Dette tilfælde er, når en sag rejses mod kaliffen eller hans assistenter eller hans øverste retspræsident (i tilfælde af, at kaliffen har givet denne beføjelse til at udnævne og afsætte statsuretsdommeren). Dette er fordi bevarelsen af beføjelsen til at afsætte statsuretsdommeren hos kaliffen i dette tilfælde vil påvirke dommerens dom, og som følge heraf vil det begrænse dommerens habilitet til at afsætte kaliffen eller fx hans assistenter. Således vil denne beføjelse til afsættelse være et middel til haram, dvs. denne beføjelse hos kaliffen er i dette tilfælde haram.

Hvad angår andre tilfælde, så forbliver loven som den oprindeligt er, dvs. beføjelsen til at afsætte statsuretsdommeren er kaliffens, såvel som udnævnelsen.

Statsuretsdomstolens beføjelser

Statsurets-domstolen besidder beføjelse til behandling af enhver uretfærdighed, om end den angår personer i statens institutioner, eller vedrører kaliffens overtrædelse af sharialovene, eller betydningen af en lovgivningstekst i forfatningen, kanonen eller de øvrige sharialove inden for kaliffens adoptering. Det kan også være en sag vedrørende statsborgernes

klager over forvaltningslove, der er relateret til statsborgernes interesser, eller vedrører pålægning af skatter m.m.

Retslig behandling af en statsuret kræver ikke noget retsmøde. En statsuret, der er relateret til personer i statens institutioner, eller vedrører kaliffens overtrædelse af sharialovene, eller betydningen af en lovgivningstekst, konstitutionen eller loven inden for kaliffens adoptering, eller vedrørende pålægning af skatter, eller i tilfælde af statens overgreb på statsborgerne og dens uretfærdige og undertrykkende behandling af dem, eller statens uretfærdige indsamling af penge eller nedsættelse af tjenestemænds og soldaternes lønninger, eller forsinkelse i udbetaling af deres lønninger. I sådanne og lignende sager om statsuret kræves der intet retsmøde, indkaldelse af den sagsøgte eller tilstedeværelse af en sagsøger. Statsuretsdomstole har ret til behandling af statsureten, selv hvis ingen har lagt sag an om dette.

Dette skyldes, at beviset, der kræver et retsmøde for behandling af en given sag, ikke gælder for statsuretsdomstolen, fordi der ikke er en sagsøger. Der er nemlig ikke behov for en sagsøger. Statsuretsdomstolen kan behandle en sag om statsuret, selv hvis der ikke er nogen, der har indgivet en klage. Det er heller ikke nødvendigt at den sagsøgte møder op. Dermed kan statsuretsdomstolen behandle sagen uden behov for at den sagsøgte er til stede under selve undersøgelsen af uretten. Derfor gælder beviset, der kræver et retsmøde ikke for statsuretsdomstolens sagsbehandling. Beretningen fra Abu Dawud og Ahmad via Abdullah Bin Zubayr sagde:

قضى رسول الله صلى الله عليه وسلم أن الخصمين يقعدان بين يدي الحاكم

“Allahs Sendebud har afgjort, at de to stridende parter skal sidde foran dommeren.” Og hans ﷺ tale til Ali ﷺ:

إذا جلس إليك الخصمان

”Hvis de to stridende parter sad foran dig.”

Statsuretsdomstolen har derfor ret til at behandle uretten blot den opstår, uden at være bundet til noget som helst, såsom tid, sted, et retsmøde eller andet. På grund af denne domstols status, og dens beføjelser, så plejede den

at være omgærdet af ærefrygt og pragt. I sultanernes tid i Egypten og Levanten var sultanens forsamling, hvor han plejede at se på uretfærdighederne, kendt som 'Retfærdighedens Hus'. Her plejede sultanen at have stedfortrædere til at handle på sine vegne, og dommere og retslærde plejede også at være til stede. Al-Maqrizi nævnte i sin bog '*Al-Suluk Ila Ma'rifat Duwal Al-Muluk*' (Vejen til kendskabet om kongernes stater), at Sultan Ayyoub, den retfærdige konge, havde stedfortrædere i Retfærdighedens Hus, hvor de stod for at fjerne uretfærdighederne, hvor de mødtes med vidnerne, dommerne og retslærde. Derfor er der intet forkert i, at statsretsdomstolen får opført et prægtigt hus, da dette er tilladt, især hvis det udtrykker retfærdighedens mægtighed.

Kontrakterne, transaktionerne og retsafgørelserne for Kalifatets oprettelse

De kontrakter, transaktioner og retsafgørelser, der er truffet og hvis eksekvering er blevet gennemført før etableringen af Kalifatet, betragtes som gyldige mellem parterne, så længe disse er afviklet før Kalifatet. Kalifatets retsvæsen vil ikke igangsætte dem på ny. Nye sagsøgninger vedrørende disse vil ikke blive godkendt efter oprettelsen af Kalifatet.

I forhold til ovenstående er der to tilfælde undtaget:

1. Tilfælde hvor sagen, der er afgjort og eksekveret, har en fortsat virkning, der modstrider Islam.
2. Tilfælde hvor sagen angår nogen, der har påført Islam og muslimerne skade.

Beviset for at kontrakterne, transaktionerne og retsafgørelserne, der blev truffet, og hvis eksekvering er gennemført før etableringen af Kalifatet, ikke omstødes og ikke at igangsættes på ny i andre end de to ovennævnte tilfælde, er, at Sendebuddet ﷺ ikke omstødte transaktionerne, kontrakterne og retsafgørelserne fra *jahiliyyah*-tiden, da deres land blev forvandlet til *Dar Al-Islam* (Islams domæne). Efter erobringen af Mekka vendte Sendebuddet ﷺ ikke tilbage til sit hus, hvorfra han udvandrede. Aqil Bin Abu Talib havde, ifølge Quraysh-stammens love, arvet husene tilhørende de af hans slægtninge, der tilsluttede sig Islam og emigrerede. Han havde bortskaffet og solgt dem, heriblandt Sendebuddets ﷺ hus. Dengang blev der sagt til Sendebuddet ﷺ: "I hvilket hus vil du bo?" Han ﷺ sagde:

وهل ترك لنا عقيل من ربا؟

”Har Aqil da efterladt os noget hus?” I en anden beretning sagde han:

وهل ترك لنا عقيل من منزل؟

”Har Aqil da efterladt noget hus til os?”

Aqil havde på det tidspunkt solgt Allahs Sendebuds ﷺ huse, men Sendebuddet ﷺ omstødte ikke salgskontrakterne. *Hadith*-beretningen er berettet af imam Al-Bukhari gennem Usamah Bin Zayd, som sagde:

”At han sagde på erobringens dag: O Allahs Sendebud! Hvor vil du bo i morgen? Profeten ﷺ sagde:

وهل ترك لنا عقيل من منزل؟

”Har Aqil da efterladt noget hus til os?”

Det blev også berettet, at da Abu Al-Aas Bin Al-Rabie tilsluttede sig Islam og emigrerede til Medina, havde hans kone Zaynab, datter af Allahs Sendebud ﷺ, allerede tilsluttet sig Islam og emigreret efter Badr, mens Abu al-Aas forblev som polyteist i Mekka. Allahs Sendebud ﷺ returnerede hans kone til ham uden at forny deres ægteskabskontrakt. Dette var en anerkendelse af ægteskabskontrakten, der blev indgået i *jahiliyyah*-tiden. Ibn Majah beretter gennem Ibn Abbas ؓ:

أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ رَدَّ ابْنَتَهُ عَلَى أَبِي الْعَاصِ بْنِ الرَّبِيعِ، بَعْدَ سَنَتَيْنِ، بِنِكَاحِهَا الْأَوَّلِ

”At Allahs Sendebud ﷺ sendte sin datter tilbage, dvs. Zaynab, til Abu Al-Aas Bin Al-Rabie efter to år, på basis af hendes første ægteskabskontrakt.” Og dette var efter, at Abu Al-Aas tilsluttede sig Islam.

Med hensyn til de retssager, der har en kontinuerlig virkning, der modstrider Islam, så fjernede Sendebuddet ﷺ folks tilbageværende renter, efter at de kom under den islamiske stat, og han tillod dem kun deres hovedsummer.

Det betyder, at, efter opståen af *Dar Al-Islam*, blev resten af de renter, som de var pålagt, underkendt. Abu Dawud berettede gennem Sulaiman Bin Amr, der berettede fra sin far, som sagde: ”Jeg hørte Allahs Sendebud ﷺ sige på afskedspilgrimsrejsen:

ألا إن كل ربا من ربا الجاهلية موضوع، لكم رؤوس أموالكم لا تظلمون ولا تظلمون

”Sandelig, enhver rente fra *jahiliyyah*-tiden er underkendt. I får kun jeres hovedsummer, hvor I hverken øver uret eller lider uret.”

På samme måde, så blev de, der var gift med mere end fire koner ifølge *jahiliyyah*-lovene, forpligtet til kun at beholde fire koner efter opståen af *Dar Al-Islam*. Imam Al-Tirmidhi berettede via Abdullah Bin Omar, at Ghaylan Bin Salamah Al-Thaqafi tilsluttede sig Islam, mens han havde ti koner i *jahiliyyah*, og de tog også imod Islam.

فأمره النبي ﷺ أن يتخير أربعاً منهن

”Da beordrede Profeten ﷺ ham til at vælge fire af dem.”

På denne måde skal virkningen af de kontrakter, der har en kontinuerlig virkning, som modstrider Islam, ophæves efter etableringen af Kalifatet. Og denne ophævelse er obligatorisk.

Hvis en muslimsk kvinde eksempelvis var gift med en kristen før sin tilslutning til Islam, så vil denne kontrakt blive annulleret efter etableringen af Kalifatet i overensstemmelse med sharialovene.

Hvad angår igangsættelsen af retssager, som angår dem, der skadede Islam og muslimerne, så er det fordi, da Sendebuddet ﷺ erobrede Mekka, erklærede han, at visse personers blod skulle udgydes, da de havde påført Islam og muslimerne skade i *jahiliyyah*. Han tillod udgydelsen af deres blod, selv hvis de klæbede sig fast til Kabaens gardiner. Dette på trods af hans ﷺ tale:

الإسلام يجب ما قبله

”Islam sletter det, der var før det”, som berettet af imam Ahmad og imam Al-Tabarani via Amr Bin Al-Aas. Det betyder, at den, der har forvoldt skade på Islam og muslimerne er undtaget fra denne *hadith*-beretning.

Eftersom Sendebuddet ﷺ tilgav nogle af dem senere, som Ikrimah Bin Abu Jahl, så er det tilladt for kaliffen at enten iværksætte en retssag mod dem eller tilgive dem. Det gælder for dem, der har tortureret muslimerne for at sige sandheden eller har bagvasket Islam. *Hadith*-beretningen:

الإسلام يجب ما قبله

”Islam sletter det, der var før det”, gælder ikke for dem, for de er undtaget herfra. En retssag imod dem kan iværksættes alt efter kaliffens mening.

I andre end disse to tilfælde, bliver de kontrakter, transaktioner og retsafgørelser, der har fundet sted før Kalifatet, hverken omstødt eller igangsat på ny, så længe de blev truffet og eksekveret før Kalifatets etablering.

En mand kan eksempelvis være dømt til to års fængsel for en anklage om at have brudt dørene ind til en skole, og han afsoner de to år før etableringen af Kalifatet, og han kommer ud af fængslet. Hvis han så efter kalifatets etablering ønsker at lægge sag an mod den, der fængslede ham under den anklage, fordi han mener, at han ikke fortjente fængsling, så vil hans sagsanlæg ikke blive godkendt, fordi den oprindelige sag fandt sted, og en dom blev afsagt og eksekveret før etableringen af Kalifatet. Han må tage sin sag op med Allah.

Men hvis en mand blev dømt til ti år, af hvilke to er afsonet, og Kalifatet bliver etableret, så kan kaliffen godt se på sagen. Kaliffen kan enten annullere den oprindelige straffedom og således lade manden komme ud af fængsel som uskyldig i forhold til det, han blev anklaget for, eller han kan vælge at være tilfreds med den afsonede straf, dvs. han betragter den udstedte dom som værende to år, og så kommer han ud af fængslet. Kaliffen kan også vælge at undersøge den resterende tid af den oprindelige dom ved at tage hensyn til de relevante sharialove med henblik på forbedring af statsborgernes forhold, især inden for de sager, der er relateret til folks rettigheder, og det, der kan genoprette folks relationer indbyrdes.

10. Forvaltningsinstitutionen (De almene interesser)

Forvaltningen af statens anliggender og de almene interesser varetages af afdelinger, styrelser og kontorer, hvis opgave er at fremme statens anliggender og tjene de almene interesser. Til hver afdeling udnævnes en generaldirektør, og der udnævnes en direktør til ledelsen af og med det direkte ansvar for hver styrelse og hvert kontor. Disse direktører vil stå til ansvar for deres arbejde over for den departementschef, som kommer til at stå for den overordnede forvaltningsledelse for deres afdelinger, styrelser eller kontorer, og disse direktører vil stå til ansvar over for guvernøren og underguvernøren med hensyn til efterlevelsen af de almene love og systemer.

Allahs Sendebud ﷺ plejede at forvalte de almene interesser og at udnævne skrivere til administrationen heraf. Sendebuddet ﷺ plejede således at forvalte de almene interesser i Medina, varetage folks anliggender, løse deres problemer, organisere deres forhold, sikre deres behov og vejlede dem til bedre forhold. Alt dette tilhører de administrative anliggender, der gør livet let for folk og uden problemer eller komplikationer:

Inden for uddannelse, så gjorde Allahs Sendebud ﷺ løskøbelsen af krigsfangerne blandt *kuffar* til undervisningen af ti muslimske børn, og prisen for løskøbelse falder ind under krigsbytte, der er muslimernes ejendom. Sikringen af uddannelse hører derfor til muslimernes interesseområder.

Inden for sygebehandling, så fik Allahs Sendebud ﷺ en læge som gave, hvorefter han gjorde ham til læge for muslimerne. At Allahs Sendebud ﷺ modtager en gave, og så hverken tager den eller gør brug af den, men giver den til muslimerne, er et bevis på, at sygebehandling hører til muslimernes interesseområder.

Inden for beskæftigelse, så anviste Allahs Sendebud ﷺ en mand til at købe et reb og så en økse og samle tømmer og dernæst sælge det til folk i stedet for at tigge, hvor nogle vil give og andre ikke. Løsningen af beskæftigelsesproblemet hører således også ind under muslimernes interesseområder. Imam Ahmad og imam Al-Tirmidhi har berettet følgende *hadith*, som sidstnævnte har tildelt *hasan*-status:

أن رجلا من الأنصار أتى النبي ﷺ فسأله فقال: أما في بيتك شيء؟ قال بلى... قال انتني بهما، فأتاه بهما، فأخذهما رسول الله ﷺ بيده فقال: من يشتري هذين؟... قال رجل: أنا آخذهما بدرهمين، فأعطاهما إياه و أخذ الدرهمين، فأعطاهما الأنصاري و قال: اشتر بأحدهما فانبذه إلى أهلك، واشتر بالآخر قدوما فانتني به، فأتاه به، فشد فيه رسول الله ﷺ عودا بيده ثم قال: اذهب و احتطب و بع، فلا أرينك خمسة عشر يوما، ففعل، فجاء وقد أصاب عشرة دراهم...

”En mand fra *ansar* (støtterne) kom til Profeten ﷺ og bad ham (om *sadaqah*): Profeten ﷺ sagde: Har du ikke noget i dit hjem? Manden sagde: Jo ... Profeten sagde: Bring det til mig. Manden bragte det så til Profeten. Allahs Sendebud ﷺ tog det så med sin hånd og sagde: Hvem vil købe disse to ting? ... En mand sagde: Jeg tager dem for to dirham. Profeten gav dem til ham og tog de to dirham. Profeten gav de to dirham til manden fra *ansar* og sagde: Køb ind til din familie for den ene dirham og køb en tværøkse(-klinge) med den anden dirham og bring den til mig. Manden kom så til Profeten med den. Allahs Sendebud ﷺ bandt så et skaft til tværøkse(-klingen) med sin hånd og sagde: Gå og saml brænde og sælg det, og lad mig ikke se dig i femten dage! Manden gjorde det så og kom tilbage med ti dirham ...”. Imam Al-Bukhari berettede, at Allahs Sendebud ﷺ sagde:

لأن يأخذ أحدكم أحبله، فيأتي بحزمة من حطب على ظهره فيبيعها، فيكف بها وجهه، خير له من أن يسأل الناس، أعطوه أو منعوه

”At tage sine reb, bringe et bundt brænde på ryggen og så sælge det og dermed ikke tabe ansigt er bedre end at tigge af folk, der måske giver og måske ikke.”

Inden for veje, så organiserede Allahs Sendebud ﷺ vejene på sin tid ved at gøre vejen til syv armlængder bred i tilfælde af strid. Imam Al-Bukhari berettede fra Abu Hurayrah:

قضى النبي ﷺ: إذا تشاجروا في الطريق الميتاء بسبعة أذرع

”Profeten ﷺ afgjorde, at I tilfælde af strid, skulle vejen være syv armlængder bred.” Og beretningen fra imam Muslim siger:

إذا اختلفتم في الطريق، جعل عرضه سبعة أذرع

”Hvis I strides om vejen, så gøres dens bredde til syv armlængder.”

Dette var administrativ organisering på daværende tid, og hvis der er behov for bredere end det, er det tilladt, hvilket også er holdningen inden for Shafiis skoleretning.

Allahs Sendebud ﷺ forbød også at ødelægge veje. Imam Al-Tabarani berettede i sit værk *’Al-Saghir’*:

من أخذ من طريق المسلمين شبرا طوقه الله يوم القيامة من سبع أرضين

”Den, der tager en håndsbredde af muslimernes vej, vil Allah omslutte med syv jorde (om halsen) på Opstandelsesdagen.”

Inden for landbrug, så havde Zubayr en uenighed med en mand fra *ansar* angående vanding fra et vandløb, der strømmede gennem deres jorde. Allahs Sendebud ﷺ sagde:

اسق يا زبير! ثم أرسل الماء إلى جارك

”Vand, o Zubayr, og lad så vandet løbe til din nabo.” Der er enighed om *hadith*-beretningen, og ordlyden tilhører imam Muslim.

Således plejede Allahs Sendebud ﷺ at varetage muslimernes anliggender og løse deres administrative problemer nemt og simpelt, og han plejede at gøre brug af nogle *sahabahs* hjælp til dette. De almene interesser er således en institution, der varetages af kaliffen eller en kompetent direktør, der får ansvaret, og som udnævnes af kaliffen. Vi adopterer sidstnævnte for at lette kaliffens byrde, især da de almene interesseområder er vokset og har

forgrenet sig. Så der vil være en institution for de almene interesser, der varetages af en kompetent direktør og styres gennem måder og midler, der letter borgernes tilværelse og forsyner dem med de nødvendige ydelser på en ukompliceret, enkel og let måde.

Denne institution udgøres af afdelinger, styrelser og kontorer. Afdelingen er den overordnede ledende forvaltningsinstans for ethvert offentligt anliggende, såsom statsborgerskab, transport, møntprägning, uddannelse, sundhed, landbrug, beskæftigelse, veje og andet. Denne afdeling vil forestå forvaltningen af egne anliggender og underordnede styrelser og kontorer. En styrelse vil forestå forvaltningen af egne anliggender og underordnede kontorer. Et kontor vil forestå forvaltningen af egne anliggender og underordnede underafdelinger og sektioner.

Formålet med opførelsen og etableringen af disse afdelinger, styrelser og kontorer er at fremme statens anliggender og varetage de almene interesseområder.

For at kunne garantere en velfungerende ledelse af disse afdelinger, styrelser og kontorer, skal der udnævnes ansvarshavende for disse. Så for hver afdeling udnævnes en generaldirektør, der får det direkte ansvar for afdelingens anliggender, og som fører tilsyn med samtlige styrelser og kontorer, der hører under afdelingen. Og for hver styrelse og hvert kontor udnævnes en direktør med direkte ansvar for styrelsen eller kontoret og de dertilhørende underafdelinger og sektioner.

Forvaltningsinstitutionen er en administrationsform og ikke et styre

Forvaltningsinstitutionen er en procedure og et middel til at udføre en opgave, og derfor er der ikke behov for et specifikt bevis for denne. Det generelle bevis er tilstrækkeligt som bevis og indikerer udgangspunktet. Det er forkert at sige, at disse procedurer er menneskets egne handlinger og derfor kun må foregå efter sharialovene. Dette skyldes, at sharia-beviset for disse handlingers oprindelse er generelt og dermed omfatter alle handlinger, der udgår fra dette udgangspunkt, medmindre der er et sharia-bevis for en handling, der udgår fra udgangspunktet, hvor det så er beviset, som skal følges. Eksempelvis siger Allah ﷻ:

﴿وَأْتُوا الزَّكَاةَ﴾

”Og betal zakat.” [OQM. Al-Muzzammil 73: 20]

Hvilket er et generelt bevis. Beviserne for de handlinger, der som udgår herfra, for størrelsen af *nisab* (sharia-defineret minimumsbeløb for pålægningen af zakat), indsamlerne af zakat og de emner, som zakat skal tages af. Alle disse handlinger udgår fra

﴿وَأْتُوا الزَّكَاةَ﴾

”Og betal zakat.” [OQM. Al-Muzzammil 73: 20],

Der findes ingen beviser om måden, hvorpå indsamlerne af zakat skal indsamle zakat; eksempelvis om de skal være til hests eller bens? Skal de ansætte andre til at hjælpe dem eller ej? Indsamler de zakat i forhold til optegnelser? Skal de etablere hovedkvarterer for indsamlingen? Skal de have varelagre, hvor de kan lagre alt, hvad de har indsamlet? Og skal disse lagre placeres under jorden eller bygges som kornhuse? Skal den kontante zakat indsamles i tasker eller kasser? Alle disse og lignende handlinger er faktisk handlinger, der hører under og har i deres oprindelse i beviset.

﴿وَأْتُوا الزَّكَاةَ﴾

”Og betal zakat.” [OQM. Al-Muzzammil 73: 20]

Disse handlinger er alle omfattet af det generelle bevis, da der ikke er noget specifikt bevis for dem, og dette gælder for alle procedurer. En procedure er altså en handling, der hører under en anden handling, dvs. den oprindelige handling, der har et generelt bevis. Derfor kræver proceduren ikke noget bevis, fordi beviset for den oprindelige handling tjener som et bevis for proceduren.

Derfor kan de administrative procedurer tages fra et hvilket som helst system, medmindre der er en specifik lovtekst, der forhindrer anvendelsen af en bestemt administrativ procedure. Ellers er det tilladt at gøre brug af de administrative procedurer, hvis de egner sig til at drive de administrative

institutioners arbejde og varetage de almene interesseområder. Dette skyldes, at den administrative procedure ikke er en lov, der kræver et sharia-bevis. Dette er årsagen til, at Omar ﷺ gjorde brug af protokol-systemet for at optegne navnene på soldaterne og borgerne for at kunne fordele midlerne til dem fra statens eller den offentlige ejendom i form af tilskud eller lønninger.

Abid Bin Yahya berettede fra Al-Harith Bin Nufayl, at Omar konsulterede muslimerne omkring optegnelsen af udgiftsposterne, og Ali Bin Abu Talib foreslog: "Fordel alle de midler, du indsamler hvert år, og behold ikke noget af det." Othman Bin Affan sagde: "Jeg ser, at der er mange midler, der bliver fordelt blandt folk, og hvis ikke de tælles for at kunne vide, hvem der har fået, og hvem der ikke har, så frygter jeg, at denne sag kan komme ud af kontrol." Hertil sagde Al-Walid Bin Hisham Bin Al-Mughirah: "Jeg var i Levanten, og jeg lagde mærke til, at kongerne dér brugte en fortegnelse og rekrutterede soldater. Så gør du det samme!" Omar tog hans råd til sig og tilkaldte Aqil Bin Abu Talib, Makhramah Bin Nawfal og Jubayr Ibn Matam, som alle var unge mænd fra Quraysh, og sagde: "Registrer folk efter deres status."

Da Islam nåede Irak, fortsatte optegnelsen og indsamlingen af finanserne som tidligere. Levantens fortegnelser var på latin, fordi området havde været en del af det romerske rige, og Iraks fortegnelser var på persisk, fordi det havde været en del af det persiske rige. I Abdulmalik Bin Marwans tid blev Levantens fortegnelser på arabisk, dvs. i år 81 e.H. Siden hen blev fortegnelser oprettet i forhold til nødvendighed og afhængigt af behovet for dem i varetagelsen af folks anliggender. Fortegnelser for registrering og uddeling af tilskud til hæren og andre optegnelser blev oprettet for at registrere gebyrer og fordringer på alle transaktioner. En anden fortegnelse blev oprettet for underguvernørerne og guvernørerne til at optegne enhver udnævnelse og afsættelse, og andre fortegnelser blev brugt til statskassen (*Bait Al-Mal*) til at optegne indtægter og udgifter osv. Indførslen af en fortegnelse var således efter behov, og proceduren herfor varierede fra tid til anden på grund af forskellen i procedurer og midler.

En chef for hver fortegnelse blev udnævnt sammen med andre ansatte, og i nogle tilfælde havde chefen retten til selv at ansætte folk, og i andre tilfælde blev de udnævnt for ham.

Oprettelsen af en afdeling, eller det som kaldes *diwan* (serviceorgan), vil således blive oprettet alt efter behov, og der benyttes de procedurer og midler, der kan være til hjælp med at varetage det givne behov. Det er tilladt at variere procedurerne fra tid til anden, og det er tilladt med forskellige procedurer fra provins til provins eller fra land til land.

Hvad angår tjenestemændenes ansvar, så er de hyrede ansatte og på samme tid borgere. I forhold til deres arbejde og ansvarsområde, så står de til ansvar over for deres chef i styrelsen, dvs. styrelsens direktør. Og som borgere står de til ansvar over for magthaverne – guvernørerne, kaliffens assistenter og kaliffen. Og de er bundet til sharialovene og de administrative systemer.

Forvaltningspolitikken for de almene interesser

Forvaltningspolitikken for de almene interesser er baseret på enkelthed i systemet, hurtighed i gennemførelsen af opgaverne og tilstrækkelige kompetencer hos dem, der varetager forvaltningen. Dette er taget fra naturen af det at realisere en interesse. Den person, som har en given interesse, ønsker en hurtig og effektiv gennemførelse. Sendebuddet ﷺ sagde:

إن الله كتب الإحسان على كل شيء. فإذا قتلتم فأحسنوا القتلة. وإذا ذبحتم فأحسنوا الذبح...

”Sandelig, Allah har påbudt udmærkelse i alt; så når I dræber, så gør det på en god måde, og når I slagter, så slagter på en god måde.” Berettet af imam Muslim via Shaddad Bin Aws. Derfor er udmærkelse i opfyldelsen af et gøremål beordret af Sharia. For at kunne opnå denne udmærkelse i opfyldelsen af interesserne, skal forvaltningen besidde tre kvaliteter. For det første: Enkelthed i systemet, fordi det gør det let og ubesværet, hvorimod komplikation i systemet vil lede til vanskeligheder. For det andet: Hurtigheden i gennemførelsen af transaktionerne, fordi det vil føre det let for interessenten. For det tredje: De ansattes tilstrækkelige evner og kompetencer. Dette er påkrævet for at fuldføre opgaven med udmærkelse, hvilket endda også er påkrævet for selve udførelsen af opgaven.

Ansættelsesretten i Forvaltningsinstitutionen

Enhver statsborger med tilstrækkelige kompetencer, mand såvel som kvinde, muslim såvel som ikke-muslim, er egnet til at blive udnævnt til direktør til

forvaltningen af en hvilken som helst departementsafdeling eller at blive ansat heri.

Dette er taget fra lovene angående ansættelse (*ijara*), fordi direktørerne og tjenestemændene i staten er ansatte i henhold til lovene om ansættelse. Det er derfor tilladt at ansætte enhver person, muslim såvel som ikke-muslim. Dette skyldes, at beviserne for ansættelse er generelle og ubetingede. Allah ﷻ siger:

﴿ فَإِنْ أَرْضَعْنَا لَكُمْ فَاتُوهُمْ أَجُورَهُمْ ﴾

”Og hvis de ammer for jer, så giv dem deres løn.” [OQM. Al-Talaq 65: 6]

Dette er et generelt bevis, som ikke er specifikt gældende for muslimen. Imam Al-Bukhari berettede via Abu Hurayrah, som berettede fra Allahs Sendebud ﷺ, som sagde:

قال الله: ثلاثة أنا خصمهم يوم القيامة... ورجل استأجر أجيرا فاستوفى منه ولم يعطه أجره

”Allah ﷻ sagde: Tre (persontyper) vil jeg være modstander af på Opstandelsesdagen ... og en mand, der ansatte en arbejder, modtog (arbejde) fra ham, og ikke gav ham hans løn.” Dette bevis er også ubetinget og gælder ikke kun for en muslimsk ansat. Allahs Sendebud ﷺ ansatte selv en mand fra Al-Dil-stammen, der var ikke-muslim, hvilket viser, at det er tilladt at ansætte en ikke-muslim, ligesom det er at ansætte en muslim. Det er også tilladt at ansætte en kvinde, ligesom det er tilladt at ansætte en mand, på grund af bevisernes generelle og ubetingede beskaffenhed. Derfor er det tilladt for en kvinde at være direktør for en statslig styrelse eller at være ansat i heri. Og det er tilladt for en ikke-muslim at være direktør for en statslig styrelse eller at være ansat heri, fordi de alle er ansat personale, og beviserne omkring ansættelse er generelle og ubetingede.

11. Statskassen

Bait Al-Mal (Statskassen) er et sammensat substantiv, som anvendes i betydningen: Det sted, hvor statens indtægter bevares, indtil de bruges; eller den myndighed, som er ansvarlig for at modtage og bruge finanserne, berettiget muslimerne.

Vi har, som tidligere opklaret, allerede adopteret, at guvernøren tildeles en specifik myndighed, foruden hæren, retsvæsnen og finanserne. Således vil der for hele militæret være et centralt departement (Emiren for Jihad). Ligeledes er der for retsområdet et centralt departement (Retsvæsnen), og på samme måde vil der for alle finanserne være et centralt departement (Statskassen). Statskassen er derfor en institution, der er adskilt fra de øvrige statsinstitutioner, og er underlagt kaliffen ligesom alle andre statsinstitutioner.

Der er derudover mange beviser for, at Statskassen plejede at være under Sendebuddets ﷺ eller kaliffens direkte ledelse eller under den, som udnævnes som leder for den. Allahs Sendebud ﷺ plejede nogle gange selv at administrere finanserne, og han havde en pengekasse. Han modtog og fordelte finanserne og brugte dem på rette vis. Nogle gange udnævnte han andre til at tage vare om disse sager. Det samme plejede de retsindige kaliffer efter ham at gøre, hvor de enten selv tog ansvaret for Statskassens anliggender eller delegerede det til andre på deres vegne.

Allahs Sendebud ﷺ plejede at placere finanserne i moskeen, som imam Al-Bukhari berettede via Anas, som sagde:

أُتِيَ النَّبِيَّ ﷺ بِمَالٍ مِنَ الْبَحْرَيْنِ، فَقَالَ: انْزُوهُ فِي الْمَسْجِدِ...

”Profeten ﷺ fik nogle finanser fra Bahrain. Han sagde: Spred det ud i moskeen.” Andre gange lagde han det i en af sine hustruers værelser, som det blev berettet af imam Al-Bukhari via Uqbah, som sagde:

صليت وراء النبي ﷺ بالمدينة العصر، فسلم ثم قام مسرعا، فتخطى رقاب الناس، إلى بعض حجر نسائه، ففزع الناس من سرعته، فخرج عليهم، فرأى أنهم عجبوا من سرعته، فقال: ذكرت شيئا من تبر عندنا، فكرهت أن يجبسني، فأمرت بقسمته.

”Jeg lavede *salah al-asr* (eftermiddagsbønnen) bag Profeten ﷺ i Medina. Han afsluttede sin *salah*, rejste sig derefter hurtigt og gik igennem folks rækker hen mod et af sine hustruers huse. Folk blev skræmt af hans fart. Han ﷺ kom så ud til dem og så, at de undrede sig over hans fart. Så sagde han: Jeg kom i tanke om nogle guldmønter i vores hjem og ønskede ikke, at det skulle distrahere mig. Jeg befalede så fordelingen af dem.” Finanserne kunne også blive opbevaret i hans depot (pengekasse), som imam Muslim berettede via Omar:

فقلت لها: أين رسول الله ﷺ؟ قالت: هو في خزانته في المشربة... فنظرت ببصري في خزانة رسول الله ﷺ. فإذا أنا بقبضة من شعير نحو الصاع. ومثلها قرطا في ناحية الغرفة. وإذا أفيق معلق. قال: فابتدرت عيناى. قال: ما ييكك؟ يا ابن الخطاب! قلت: يا نبي الله! وما لي لا أبكي وهذا الحصير قد أثر في جنبك. وهذه خزانتك لا أرى فيها إلا ما أرى...

”Så sagde jeg til hende: Hvor er Allahs Sendebud ﷺ? Hun sagde: Han er i sit depot i træburet. Så kiggede jeg ind i Allahs Sendebuds ﷺ depot og så et mindre kubikmål byg og en tilsvarende mængde blomster og blade fra akacietræet (til fremstillingen af saft) i den ene side af depotrummet. Jeg så ligeledes et uplejet skind hængende i depotrummet. Han (dvs. Omar) sagde: Mine øjne flød over med tårer. Han sagde: Hvad får dig til at græde, Ibn Al-Khattab? Jeg sagde: O Allahs Profet! Hvorfor skal jeg ikke græde, når denne måtte har mærket din side, og dette er dit depot, i hvilket jeg ikke ser andet, end hvad jeg ser.”

I de retsindige kaliffers tid blev finanserne opbevaret et sted, der blev kaldt *Bait Al-Mal* (Statskassen). Ibn Saad nævnte i værket '*Al-Tabaqat*' fra Sahl Bin Abu Hathmah og andre: ”Abu Bakr havde et ubevogtet hus til opbevaring af værdier i Sanh. Så blev der sagt til ham: Hvorfor får du ikke nogen til at bevogte det? Han sagde: ”Det har en lås.” Han plejede at give ud af finanserne i huset, indtil det var tomt. Da han flyttede til Medina, flyttede

han finanserne og opbevarede dem i sit hus.” Hinad berettede i *’Al-Zuhd’* via en god beretningskæde fra Anas, som sagde: ”En person kom til Omar og sagde: O *mu’minins* emir! Støt mig, for jeg vil gerne til jihad. Omar sagde til en mand: ”Tag hans hånd og tag ham over til statskassen, så han kan tage det, han vil.” Shafii har i værket *’Al-Um’* berettet en beretning, der blev autoriseret som *sahib* af Ibn Hajar, via Abdullah Bin Wadiah, som sagde: ”Salim, Abu Hudayfahs tjener, var tjener for en af vores kvinder kaldet Salma Bint Year. Hun befriede ham uforbeholdent i *jabilyyah*-tiden. Da han blev dræbt i Yamamah-slaget, blev hans arv bragt til Omar Bin Al-Khattab, som kaldte på Wadiah Bin Khidham og sagde: Dette er din tjeners arv, og du har større ret til det. Han sagde: O *mu’minins* emir! Allah har beriget os nok til ikke at drage fordel af ham. Vores kvinde befriede ham uforbeholdent, så vi vil ikke bringe skam over os selv gennem hans sag. Omar lagde hans arv og værdier i statskassen.” Imam Al-Bayhaqi og Imam Al-Darimi berettede en beretning, som Ibn Hazm autoriserede: ”Sufyan Bin Abdullah Bin Rabiah Al-Thaqafi fandt en lædertaske og bragte den til Omar Bin Al-Khattab. Han sagde: Oplys om fundet i et år. Hvis den genkendes, så giv den, ellers er den din. Ingen genkendte den. Han mødte så Omar året efter og nævnte det for ham. Omar sagde: Den er din, for Allahs Sendebud ﷺ beordrede os til at handle på denne måde. Han sagde: Jeg har ikke brug for den. Så Omar tog den og lagde den i statskassen.” Al-Darimi berettede via Abdullah Bin Amr, som sagde: ”En tjener døde i Othmans tid uden at have en herre. Han befalede så, at hans ejendele skulle lægges i statskassen.” Ibn Abdulbar berettede i værket *’Al-Istidbkar’* fra Anas Bin Sirin, ”at Ali plejede at fordele finanserne, indtil statskassen var tom. Der blev så gjort rent for ham, så han kunne sidde dér.”

Dette angik den første betydning af *Bait Al-Mal* (Statskassen), og som er stedet. Den anden betydning, som er den ansvarlige myndighed, nødvendiggøres af det faktum, at midlerne nogle gange ikke opbevares på et sted; det være sig jorde, olie- og gasanlæg, miner og almisserne, som tages fra de rige og fordeles til berettigede personer, og som ikke opbevares et sted. De plejede også at anvende *Bait Al-Mal* i betydningen som den ansvarlige myndighed, hvor betydningen ikke kan være stedet, som i beretningen fra imam Al-Bayhaqi i *’Al-Sunan’*, imam Ahmad i *’Al-Musnad’* og Abdulrazzaq i *’Al-Musnaf’* fra Lahiqli Bin Hamid: ”Ibn Masud fik ansvaret for retsvæsnet og statskassen.” Det betyder ikke, at Omar gjorde ham til statskassens vogter, men snarere den ansvarlige myndighed til indsamling og fordeling af

finanserne. Det er den samme betydning, som er berettet af Ibn Al-Mubarak i 'Al-Zuhd' fra Hassan, da emirerne af Basra kom med Abu Musa Al-Ashari og bad Omar om at tilskrive dem nogle fødevarer. Han sagde i sine afsluttende ord til dem: "O emirer! Jeg har fra statskassen tilskrevet jer to får og to stykker agerjord," og her menes den ansvarlige myndighed.

Kaliffen er den, der disponerer over statskassens indtægter og udgifter.

Allahs Sendebud ﷺ var den, der modtog Othmans donationer til Usrah-hæren i sit skød. Imam Ahmad og imam Al-Tirmidhi berettede en beretning, om hvilken sidstnævnte sagde *hasan* og *gharib*, og imam Al-Hakim berettede selvsamme beretning og autoriserede den som *sahih*, hvilket Al-Dhahabi var enig med ham om, via Abdulrahman Bin Samrah, som sagde:

جاء عثمان إلى النبي ﷺ بألف دينار حين جهز جيش العسرة ففرغها عثمان في حجر النبي ﷺ
قال فجعل النبي ﷺ يقلبها ويقول: ما ضر عثمان ما عمل بعد اليوم، قالها مرارا.

"Othman kom til Profeten ﷺ med et tusinde dinarer, da han udrustede Usrah-hæren, og lagde dem i Profetens ﷺ skød. Han (beretningsmanden) sagde: Profeten ﷺ begyndte at vende dem og sagde gentagne gange: Othmans handlinger efter i dag vil ikke komme ham til skade."

Profeten plejede nogle gange selv at stå for fordelingen. Imam Al-Bukhari berettede via Anas:

أتي النبي ﷺ بمال من البحرين، فقال: انشروه في المسجد... فلما قضى الصلاة جاء فجلس إليه،
فما كان يرى أحدا إلا أعطاه... فما قام رسول الله ﷺ وثم منها درهم

"Finanser fra Bahrain blev bragt til Profeten ﷺ. Han sagde: Spred dem ud i moskeen ... Da han var færdig med sin *salah*, sad han ved dem og gav til alle, som han så. Da Allahs Sendebud ﷺ så rejste sig, var der ikke en eneste dirham tilbage."

Abu Bakr tog sig også selv af fordelingen af finanserne, der kom fra Bahrain. Imam Al-Bukhari berettede fra Jabir, som sagde:

قال لي رسول الله ﷺ: لو قد جاء مال البحرين لقد أعطيتك هكذا وهكذا أي ثلاثا. فلما قبض رسول الله ﷺ و جاء مال البحرين أمر أبو بكر مناديا فنادى: من كان له عند رسول الله ﷺ دين أو عدة فليأتنا، فأتيته فقلت: إن رسول الله ﷺ قال لي كذا وكذا، فحثا لي ثلاثا...

”Allahs Sendebud ﷺ sagde til mig: Hvis Bahrains finanser kommer, vil jeg give dig det og det og det, dvs. tre gange. Da Allahs Sendebud ﷺ gik bort og finanserne fra Bahrain kom, beordrede Abu Bakr en udråber til at kalde ud: Enhver, der har nogen gæld eller noget udestående med Allahs Sendebud ﷺ, lad ham komme til os. Så jeg gik over til ham og sagde: Allahs Sendebud ﷺ har sagt til mig det og det. Så gav han mig tre gange.”

Det blev nævnt i førnævnte *hadith*-beretning af Sufyan Al-Thaqafi angående lædertasken, som han fandt. Han sagde: ”Omar tog den og lagde den i statskassen.”

Shafii berettede i ’*Al-Um*’: ”Mindst én af de lærde fortalte os, at da krigsbyttet fra Irak nåede Omar Bin Al-Khattab, sagde statskassens administrator: Jeg skal nok lægge det i Statskassen. Han sagde: Nej, ved Kabaens Herre! Det vil ikke blive lagt i noget hus, før jeg har fordelt det! Han beordrede så krigsbyttet lagt i moskeen, og lædermætter blev lagt oven på det, og mænd fra *muhajirun* (immigranterne) og *ansar* (støtterne) bevogtede det. Om morgenen gik Al-Abbas Bin Abdulmuttalib og Abdulrahman Bin Awf ud med ham. Han holdt den enes hånd, eller én af dem holdt hans hånd. Da de så ham, fjernede de lædermætterne fra værdierne. Så så han et syn, han aldrig før havde set. Han så guld, safirer, krysolitter og perler glitre. Så græd han. En af dem sagde til ham: Ved Allah! Dette er ikke en grådens dag, snarere en taknemmelighedens og glædens dag! Han sagde: Ved Allah! Jeg har en anden holdning, end du har. Når sådanne midler forøges blandt folk, så vil der opstå skadelige konflikter mellem dem. Så vendte han sig mod qiblaen, hævdede sine hænder og sagde: O min Herre! Jeg søger tilflugt hos Dig mod at blive forledt, fordi jeg hører Dig sige:

﴿سَسْتَدرِجُهُمْ مِنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ﴾

Vi forleder dem gradvist, uden at de ved hvorfra. [OQM. Al-A’raf 7:182]

Så sagde han: 'Hvor er Suraqah Bin Jasham?' Han blev bragt til ham med sine behårede og slanke hænder. Han gav ham Khosraus to armbånd. Han sagde: 'Tag dem på!' Det gjorde han så. Han sagde så: "Sig *Allahu akbar*". Han sagde: '*Allahu akbar*.' Han sagde: 'Sig, al taknemmelighed tilkommer Den, der har fravristet dem Khosrau søn af Hormuz og givet dem på til Suraqah Bin Jasham, en beduin fra Midlij-stammen.' Han begyndte at vende byttet med en pind og sagde: 'Sandelig den, der har afleveret dette, er troværdig!' En mand sagde til ham: "Lad mig fortælle dig noget! Du er Allahs betroede mand, og de videregiver til dig, hvad du videregiver til Allah. Så, hvis du svælger i rigdom, så vil de svælge!" Han sagde: "Du har ret!" Så fordelte han det."

Der er også fornævnte *hadith*-beretning af Abdullah Bin Amr, som er berettet af Al-Darimi: "En tjener døde i Othmans tid uden at have en herre. Han befalede så, at hans ejendele skulle lægges i statskassen."

Der er ligeledes *hadith*-beretningen fra Anas Bin Sirin i værket '*Al-Istidhkar*' om, "at Ali plejede at fordele finanserne, indtil statskassen var tom. Der blev så gjort rent for ham, så han kunne sidde dér."

Allahs Sendebud ﷺ plejede nogle gange at udpege en af sine *sahabah* til at fordele finanserne eller inden et spørgsmål relateret til finanserne. I *hadith*-beretningen fra Uqbah hos imam Al-Bukhari, sagde Allahs Sendebud ﷺ:

ذَكَرْتُ شَيْئًا مِنْ بَرِّ عِنْدِنَا فَكَرِهْتُ أَنْ يَحْبِسَنِي فَأَمَرْتُ بِقِسْمَتِهِ

"Jeg kom i tanke om nogle guldmonter i vores hjem og ønskede ikke, at det skulle distrahere mig. Jeg befalede så fordelingen af dem."

Der er ligeledes *hadith*-beretningen fra Ibn Shihab hos Ibn Shaybah med en beretningskæde, der blev erklæret *hasan* af Al-Hafidh Ibn Hajar Al-Asqalani, Al-Mundhiri og Al-Haythami:

أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ دَخَلَ خَزَانَةَ بِلَالٍ الْبَيْتِ يَضَعُ فِيهَا الصَّدَقَاتِ، فَوَجَدَ فِيهَا صَبْرَةً مِنْ تَمْرٍ، فَقَالَ: مَا هَذَا التَّمْرُ يَا بِلَالُ؟ قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَخَذْتُهَا لِنَوَائِلِكَ. قَالَ: أَقَامْتُ أَنْ تَصْبَحَ وَلَهَا فِي جَهَنَّمَ بَخَارٌ؟ أَنْفَقَ وَلَا تَحْشَ مِنْ ذِي الْعَرْشِ إِقْلَالًا أَوْ إِقْتَارًا

”Allah Sendebud ﷺ trådte ind i Bilals depot, hvori almisser blev lagt, og fandt en bunke dadler. Så sagde han: ’Hvad er disse dadler for noget, Bilal?’ Han ﷺ svarede: ’O Allahs Sendebud! Jeg har lagt dem til side, til hvis du skulle blive ramt af ulykker.” Han sagde: ”Føler du dig i sikkerhed fra at vågne op, og at de vil have en damp i Helvede? Giv ud og frygt ikke formindskelse eller knaphed fra Tronens Herre.”

Denne *hadith* fortæller også: ”At Abdulrahman Bin Awf ﷺ tog sig af kameler og får som almisse på Allahs Sendebuds ﷺ tid, og Bilal tog sig af frugter som almisse, og Mahmiyyah Bin Juz’ tog sig af *khums* (femtedelen).” Khalefah sagde: ”Bilal tog sig af hans forbrug.” Ibn Hibban berettede i sin *Sahih* via Abdullah Bin Luhay Al-Huzani, som sagde: ”Jeg mødte Bilal, som var Allahs Sendebuds muezzin. Jeg sagde: Hvilke udgifter havde Allahs Sendebud ﷺ? Han sagde: ”Han havde ikke nogen! Det var mig, der tog sig af det, lige fra Allah ﷻ sendte ham som profet og frem til hans ﷺ død. Hvis en muslim kom til ham, og han så, at han ikke var ordentligt klædt, så bad han mig skynde mig hen for at låne nogle penge og købe en kåbe til ham, og han gav ham også noget mad ...”. Og imam Muslim berettede fra Abu Rafi, der var Allahs Sendebuds ﷺ tjener, som sagde:

أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ اسْتَسْلَفَ مِنْ رَجُلٍ بَكَرًا فَقَدِمَتْ عَلَيْهِ إِبِلٌ مِنْ إِبِلِ الصَّدَقَةِ فَأَمَرَ أَبُو رَافِعٍ أَنْ يَقْضِيَ الرَّجُلُ بَكَرَهُ فَرَجَعَ إِلَيْهِ أَبُو رَافِعٍ فَقَالَ لَمْ أَجِدْ فِيهَا إِلَّا خِيَارًا رِبَاعِيَا فَقَالَ أَعْطَهُ إِيَّاهُ إِنْ خِيارَ النَّاسِ أَحْسَنَهُمْ قَضَاءً

”Allahs Sendebud lånte en ung kamel af en mand. Så kom der kameler som almisse. Så bad han Abu Rafi om at betale manden tilbage for sin kamel. Da Abu Rafi kom tilbage, sagde han: ’Jeg kunne ikke finde andet end en fire år gammel kamel.’ Så sagde han: ’Giv ham den! For de bedste folk er dem, der er bedst i deres tilbagebetaling’.”

Det er også blevet nævnt i en *hadith* fra Ibn Abbas ﷺ, og som der er enighed om: ”At da Allahs Sendebud ﷺ skulle til at sende Muadh ﷺ til Yemen, så sagde han:

فإن هم أطاعوا لذلك فأعلمهم أَنَّ اللَّهَ افترض عليهم صدقة تؤخذ من أغنيائهم فتردّ في فقرائهم فإن هم أطاعوا لذلك فإنّك وكرائم أموالهم واقع دعوة المظلوم فإنه ليس بينها وبين الله حجاب

”... hvis de adlyder dig i dette, så fortæl dem, at Allah har pålagt dem en almisser, som skal tages fra de rige iblandt dem og gives til de fattige iblandt dem. Hvis de adlyder dig i dette, så undgå at tage det bedste af deres ejendom, og tag dig i agt for den undertrykte bøn, for der er visse ikke noget slør imellem den og Allah.”

Det berettes også i de to *sahih*-samlinger (Bukhari og Muslim) fra Abu Hurayrah ؓ: ”At Allahs Sendebud ﷺ sendte Omar ؓ som ansvarlig for almisserne.”

De retsindige kaliffer fulgte hans ﷺ eksempel, og de plejede derfor at udpege folk til at tage sig af anliggender forbundet til finanserne. Ibn Ishaq og Khalefah berettede: ”At han – Abu Bakr ؓ – udpegede Abu Ubaydah Bin Al-Jarrah ؓ som ansvarlig for statskassen, og derefter sendte han ham til Levanten.” Og Al-Dhahabi sagde i Muayqibis oversættelse, at ”Abu Bakr og Omar udpegede ham som ansvarlig for statskassen.”

Ibn Ishaq nævnte med en beretningskæde, som blev klassificeret som *hasan* af imam Al-Hakim, ligesom forfatteren til '*Al-Taratib Al-Idariyyah*' (De Administrative Ordninger) sagde via Abdullah Bin Al-Zubayr, der sagde: ”Og han skrev til Abu Bakr, der udpegede ham som den ansvarlige for statskassen, og Omar Bin Al-Khattab accepterede ham med hensyn til disse to (finanserne og statskassen),” dvs. Abdullah Bin Al-Arqam.

Ibn Saad berettede i '*Al-Tabaqat*' og Ibn Hajar i '*Al-Isabah*', at Omars regnskabsfører var hans tjener, Yasar Bin Numayr.

Imam Ahmad berettede i sin '*Al-Musnad*' og Abdulrazzaq i '*Al-Musannaf*' fra Lahiqa Bin Hamid, som fortalte: ”At han sendte Ibn Masud som ansvarlig for retsvæsenet og statskassen,” dvs. til Kufa.

Khalefah berettede via Malik Bin Anas via Zayd Bin Aslam: ”At Omar ؓ udpegede Abdullah Bin Arqam som ansvarlig for statskassen.” Og Ibn Khuzaymah noterede i sin *sahih*-samling via Urwah Bin Al-Zubayr:

”Abdulrahman Bin Abdulqari sagde: ’Jeg var ansvarlig for statskassen på Omar Bin Al-Khattabs tid’.”

Ibn Hajar berettede i *’Al-Fath’* i sin omtale af Abdullah Bin Masuds dyder: ”Han blev udpeget som ansvarlig for statskassen i Kufa under Omar og Othman.”

Al-Jahshayari nævnte i *’Al-Wuzarua’ wa Al-Kuttab’* (Vesirerne og Skriverne): ”Og Abdullah Bin Arqam Bin Abdi Yaghuth var en af de skrivere, som blev udpeget til statskassen,” dvs. under Othman.

Og Al-Hakim sagde i *’Al-Mustadrak’* fra Al-Zubayr Bin Bakkar: ”Abdullah Bin Al-Arqam Bin Abdi Yaghuth var ansvarlig for statskassen under Omar og i begyndelsen af Othmans periode, indtil han døde, og han var en (af Sendebuddets ﷺ) *sahabah*.”

Ibn Abdulbar sagde i *’Al-Istiab’*: ”At Zayd Bin Thabit var ansvarlig for statskassen under Othmans kalifat. Zayd havde en slave, som hed Wahib, og da Othman så ham hjælpe dem i statskassen, sagde han: ’Hvem er det?’ Zayd sagde: ’Han er min slave.’ Othman sagde: ’Jeg ser, at han hjælper muslimerne, og han har en ret, som jeg vil give ham.’ Så han gav ham to tusinde. Zayd sagde: ”Ved Allah! Lad være med at give to tusinde til en slave!” Så gav han ham i stedet et tusinde.

Al-Sudfi nævnte i bogen *’Kendskabet til Egyptens lærde og de af Allahs Sendebuds ﷺ sahabah*, som kom til landet’: ”Abu Rafi blev derefter ført til Ali Bin Abu Talib ؓ, som gjorde ham ansvarlig for statskassen i Kufa.”

Ibn Abdulbar sagde i *’Al-Isti’ab’*: ”At Ubaydullah Bin Abu Rafi var regnskabsfører og skriver for Ali.”

Al-Ayni nævnte i *’Umdat Al-Qari’*: ”Ali gjorde Abdullah Bin Wahb Al-Siwa’i, som Ali ærede, elskede og stolede på, til ansvarlig for statskassen i Kufa.” Og Ali udpegede Ziyad som ansvarlig for Basra. Og Al-Jahshiyari sagde: ”Da han forlod Basra, så gjorde han ham ansvarlig for *kharaj* (jordskatten) og fortegnelser.”

Statskassen kan inddeles i to afdelinger:

Indtægtsafdelingen, som består af tre kontorer:

- **Kontoret for *fai'* og *kharaj***, som omfatter krigsbytte, *kharaj*, jorde, jizya (formueskat for mandlige ikke-muslimske statsborgere), *fai'* (krigsbytte opnået uden kamp) og skatter.
- **Kontoret for offentlig ejendom**, som omfatter olie, gas, elektricitet, mineraler, have, floder, søer, kilder, skove, græsgange og reservater.
- **Kontoret for almisser**, som omfatter zakat af penge, varer, korn, frugter, kameler, køer og får.

Udgiftsafdelingen, som består af otte kontorer:

- **Kontoret for Kalifatets Hus**
- **Kontoret for statens almene interesser**
- **Kontoret for (stats)tilskud**
- **Kontoret for jihad**
- **Kontoret for almissernes forbrug**
- **Kontoret for den offentlige ejendoms forbrug**
- **Kontoret for nødberedskabet**
- **Kontoret for det offentlige budget, regnskab og inspektion**

12. Mediedepartementet

Medier er blandt de vigtige sager for *da'wah* og staten og er derfor ikke et offentligt interesseområde under Forvaltningsdepartementet (offentlighedens interesser), men er derimod direkte knyttet til kaliffen som en selvstændig institution som enhver anden statsinstitution.

Tilstedeværelsen af en særlig mediepolitik, der præsenterer Islam stærkt og effektivt, vil anspore folks intellekt til at acceptere, studere og overveje Islam. Det vil også lette indlemmelsen af muslimske lande i Kalifatet. Derudover er der mange mediespørgsmål, som er tæt forbundet til staten, og som ikke må udgives uden kaliffens ordre, hvilket er tydeligt inden for de militære og de dertil relaterede sager, såsom hærenes bevægelser, nyheder om sejr og nederlag og militærindustrien. Denne slags nyheder skal forbindes direkte til imamen, så han kan beslutte, hvad der skal skjules, og hvad der skal bekendtgøres og offentliggøres.

Beviset for dette er Bogen og Sunna.

Hvad Bogen angår, så siger Allah ﷻ:

﴿وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِّنَ الْأَمْنِ أَوْ الْخَوْفِ أَدَّعَوْا بِهِ وَلَوْ رَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ وَإِلَى أُولِي الْأَمْرِ مِنْهُمْ لَعَلِمَهُ الَّذِينَ يَسْتَنْبِطُونَهُ مِنْهُمْ﴾

”Når en melding om noget trygt eller noget ængstende kommer til dem, spreder de den, men hvis de overlod den til Sendebuddet og til de af dem, der har myndighed, så ville de af dem, der kan uddrage betydningen deraf, få det at vide det.” [OQM. Al-Nisaa’ 4: 83]

Emnet i dette vers er nyheder.

Hvad Sunna angår, så er der beretningen fra Ibn Abbas ؓ om erobringen af Mekka, og som blev berettet af imam Al-Hakim i *’Al-Mustadrak’*, og som blev klassificeret som *sahih* på basis af imam Muslims betingelser, hvilket imam Al-Dhahabi var enig i. *Hadith*-beretningen nævner:

وقد عميت الأخبار عن قريش، فلم يأتيهم خبر عن رسول الله ﷺ ولا يدرون ما هو صانع

”Nyhederne blev afskåret for Quraysh, så ingen nyhed om Allahs Sendebud ﷺ nåede dem, og de vidste derfor ikke, hvad han var i gang med.”

Der er også en *mursal hadith* (navnet på *sahabien* mangler) fra Abu Salamah hos Ibn Abu Shaybah i (*Al-Musannaf*), og som nævner:

ثم قال النبي ﷺ لعائشة جهزي بي ولا تعلمي بذلك أحدا.
ثم أمر بالطرق فحبست فعمي على أهل مكة لا يأتيهم خبر

”Så sagde Profeten ﷺ til Aishah: ’Gør mig klar og giv ingen besked om det’ ... Derefter befalede han, at vejene skulle lukkes, hvor folk i Mekka så blev afskåret fra at få nogen nyhed.”

Hadith-beretningen fra Kaab رضي الله عنه, hvorom der er enighed, om Al-Usrah-slaget (Tabuk), fortæller:

ولم يكن رسول الله ﷺ يريد غزوة إلا ورى بغيرها حتى كانت تلك الغزوة غزاها رسول الله ﷺ في حرٍّ شديد و استقبل سفراً بعيداً و مفازاً و عدواً كثيراً فجلى للمسلمين أمرهم ليتأهبوا أهبة غزوهم فأخبرهم بوجهه الذي يريد

”Allahs Sendebud ﷺ plejede aldrig at ville gennemføre et slag uden først at henlede (folks opmærksomhed) til noget andet, undtagen i dette slag (Tabuk), som han ﷺ udførte under meget streng hede et fjernt sted ude i ørkenen og mod et stort antal fjender. Så han forklarede sagen for muslimerne, så de kunne forberede sig til deres angreb, og han informerede dem om den ønskede destination.”

Derudover er der en *hadith*-beretning fra Anas Bin Malik, som blev berettet af imam Al-Bukhari:

أن النبي ﷺ نعى زيدا وجعفرًا وابن رواحةً للناس قبل أن يأتيهم خبرهم فقال أخذ الراية زيد فأصيب ثم أخذ جعفر فأصيب ثم أخذ ابن رواحةً فأصيب وعيناه تذرفان حتى أخذ الراية سيف من سيوف الله حتى فتح الله عليهم

”Allahs Sendebud ﷺ sagde, efter at have bekendtgjort over for folk at Zayd, Jafar og Ibn Rawahah var blevet dræbt, og før nyheden herom var nået frem. Mens han græd, sagde han: **Zayd tog fanen og blev så dræbt. Derefter tog Jafar fanen og blev så dræbt. Derefter tog Ibn Rawahah fanen og blev så dræbt. Til sidst tog et af Allahs sværd fanen, indtil Allah gav dem sejr.**”

En del af denne regels implementering på de retsindige kaliffers tid, er det der blev berettet af Ibn Al-Mubarak under emnet om jihad, Al-Hakim berettede det i *'Al-Mustadrak'* og klassificerede den som *sahih* på basis af imam Muslims betingelser, hvilket Al-Dhahabi var enig i, via Zayd Bin Aslam via hans far via Omar Bin Al-Khattab ؓ, at han blev informeret, at Abu Ubaydah var omringet i Levanten, og fjenden stod samlet mod ham. Så skrev Omar ؓ (følgende) til ham: ”Fred være med dig! Dernæst, så der findes ingen besværlighed, som rammer en *mu'min*, uden at Allah viser ham en udvej fra derfra; og én besværlighed kan aldrig overvinde to lempelser:

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اصْبِرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴾

”O I, som har *iman!* Hold ud, vær (mere) standhaftige (end Allahs fjender), bliv på jeres vagtposter og frygt Allah, for at I må blive succesrige.” [OQM. Aal-'Imran 3: 200]

Han sagde: Abu Ubaydah skrev tilbage til ham: ”Fred være med dig! Derefter, så siger Allah i Sin Bog:

﴿ اَعْلَمُوا أَنَّمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا لَعِبٌ وَلَهُمْ زِينَةٌ وَتَفَاخُرٌ بَيْنَكُمْ وَتَكَاثُرٌ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ ﴾

”I skal vide, at det jordiske liv kun er adspredelse, tidsfordriv, ydre glans, indbyrdes praleri og stræben efter at få mest rigdom og flest børn!” [OQM. Al-Hadid 57: 20]

Han sagde: Så gik Omar ud med brevet i hånden, satte sig på minbaren, læste det op for folk i Medina og sagde: ”O folk i Medina! Abu Ubaydah har henledt jeres opmærksomhed til, at I skal vise (større) interesse for jihad.”

Sager, som er forbundet til militærnyheder, omfatter også nyhederne om de forhandlinger, fredstraktater og debatter, som finder sted mellem kaliffen eller hans repræsentant og *kufi*-staternes repræsentanter. Som et eksempel på en sådan forhandling er der hændelsen mellem Profeten ﷺ og repræsentanterne fra Quraysh i Al-Hudaybiyah, indtil en aftale om fredens betingelser blev indgået. Et eksempel på hans ﷺ direkte debatter er hans debat med en udsending fra Najran og kaldet til dem om at forbande hinanden i tilfælde af, at de ikke sagde sandheden. Derudover er der debatten mellem Thabit Bin Qays og Hassan og udsendingen fra Tamim efter Profetens ﷺ ordre. Alt dette foregik åbent uden nogle hemmelige punkter.

Der findes andre slags nyheder, som ikke har nogen direkte forbindelse til staten, og ikke behøver et direkte standpunkt fra kaliffen omkring dem, såsom daglige nyheder, politiske, kulturelle og videnskabelige programmer og internationale begivenheder. De har dog en indvirkning på visse detaljer inden for livssynet og statens holdning til de internationale forhold. Derfor adskiller statens kontrol af sådanne nyheder sig fra den første slags nyhed.

Mediedepartementet skal derfor have to primære styrelser:

Den første styrelse: Opgaven for denne styrelse vedrører nyheder, som har forbindelse til staten, bl.a. militæranliggender, militærindustrien og internationale forhold osv.

Opgaven for denne styrelse er den direkte kontrol med sådanne nyheder. Derfor sendes sådanne nyheder hverken i statslige eller private medier, førend de er blevet præsenteret for Mediedepartementet.

Den anden styrelse: Denne styrelse har at gøre med de øvrige nyheder, som ikke kontrolleres direkte fra styrelsens side. De statslige og private medier behøver derfor ikke nogen tilladelse til at præsentere sådanne nyheder.

Autorisation til medierne

Medier behøver ingen autorisation til at kunne arbejde. Enhver statsborger i den islamiske stat har derimod lov til at oprette et hvilket som helst medium: skrevne, auditive og visuelle. Det behøves blot at informere Mediedepartementet om det medie, som er blevet oprettet.

Som forklaret før skal man have tilladelse til at udgive nyheder forbundet til staten. Øvrige nyheder kan de udgives eller offentliggøres uden forudgående tilladelse.

I alle tilfælde er mediets ejer ansvarlig for enhver viden, vedkommende udgiver, og vil blive stillet til regnskab for enhver overtrædelse af Shariah som enhver anden borger.

Statens mediepolitik

Der vil blive udstedt en lov, som ifølge sharialovene opklarer de generelle retningslinjer for statens mediepolitik, som staten vil følge for at tjene Islams og muslimernes interesse og for at bygge et stærkt og sammenhængende islamisk samfund, som holder fast i Allahs reb, og som spreder det gode i og uden for samfundet. Der er i dette samfund ikke plads til fordærvede og fordærvende tanker eller vildledte og vildledende kulturer. Det vil være et islamisk samfund, som udskiller sit snavs og lader sin gode side fremstå skinnende, og som lovpriser Allah, verdenernes Herre.

13. Umma-Rådet (Rådslagning & Ansvarsdragelse)

Dette er et råd, som består af personer, der repræsenterer muslimernes holdning i almindelighed, til hvilken kaliffen kan referere, for at konsultere dem i forskellige sager. De er til gengæld ummaens repræsentanter i at stille magthaverne til regnskab. Dette blev udledt fra Allahs Sendebuds ﷺ rådslagning med nogle mænd fra *ansar* og *muhajirun*, som repræsenterede deres folk. Det udledes også fra Sendebuddets ﷺ udpegelse af nogle af sine *sahabah* til rådslagning, idet han plejede at henvende sig til dem mere end andre, når han søgte en holdning, såsom Abu Bakr, Omar, Hamzah, Ali, Salman Al-Farisi og Hudhayfah... ﷺ.

Det udledes også fra det faktum, at Abu Bakr ﷺ udpegede nogle mænd fra *muhajirun* og *ansar*, som han kunne henvende sig til, for at søge deres mening, hvis noget indtraf. Rådslagnings-folkene på Abu Bakrs tid var retslærde og fatwa-lærde. Ibn Saad berettede fra Al-Qasim, at når noget indtraf og Abu Bakr ﷺ ville rådføre sig medmeningskyndige og jurister, så hidkaldte han disse mænd fra *muhajirun* og *ansar*: Omar, Othman, Ali, Abdulrahman Bin Awf, Muadh Bin Jabal, Ubay Bin Kaab og Zayd Bin Thabit. De plejede alle sammen at give deres mening til kende under Abu Bakrs kalifat og folk refererede også til deres fatwa. Da Omar blev kalif hidkaldte han også disse personer. Der er også mange beviser, som opfordrer muslimerne til at drage magthaveren til ansvar. Muslimerne har udført denne ansvarsdragelse, som den blev udført på de retsindige kaliffers tid. Ligesom ummaen kan lade sig repræsentere i rådslagning, så har den også ret til at blive repræsenteret i ansvarsdragelse. Alt dette indikerer, at det er tilladt at have et råd, som skal repræsentere ummaen i ansvarsdragelse og i rådslagning (*shura*), hvilket er udledt fra tekster i Koranen og Sunnaen. Dette kaldes Umma-Rådet, fordi det repræsenterer ummaen i rådslagning og ansvarsdragelse.

Det er tilladt for de ikke-muslimske statsborgere at være medlemmer i rådet, så de kan indgive klager over enhver uretfærdighed, som begås imod dem af magthaverne, eller over enhver mispraktisering af Islam over dem, eller manglende tjenesteydelser til dem eller lignende.

Retten til rådslagning

Rådslagning (*shura*) er en ret for alle muslimerne, som kaliffen bør opfylde. De er berettiget til at blive konsulteret, og kaliffen bør referere til dem i forskellige sager og rådføre sig med dem. Allah ﷻ siger:

﴿وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ﴾

”Og rådfør dig med dem i sagen. Når du så har besluttet dig, skal du sætte din lid til Allah.” [OQM. Aal-’Imran 3: 159]

Allah ﷻ siger også:

﴿وَأْمُرْهُمْ شُورَىٰ بَيْنَهُمْ﴾

”Og deres sag kommer til rådslagning iblandt dem.” [OQM. Al-Shura 42: 38]

Allahs Sendebud ﷺ plejede at henvende sig til folk og rådføre sig med dem. Han ﷺ lyttede til deres råd på dagen for Badr-slaget om slagmarkens beliggenhed, og han rådførte sig med dem på dagen for Uhud-slaget, om hvorvidt de skulle kæmpe inden for eller uden for Medina. På dagen for Badr tog han imod rådet fra Al-Hubab Bin Al-Mundhir ؓ om en teknisk mening, som blev udtrykt af en ekspert, hvilket han accepterede. På dagen for Uhud-slaget accepterede han flertallets mening, trods det faktum, at hans ﷺ personlige mening var anderledes.

Omar Bin Al-Khattab ؓ rådførte sig med muslimerne i spørgsmålet om Iraks jord – skulle han fordele den blandt muslimerne, fordi den var krigsbytte? Eller skulle han lade den forblive i hænderne på dens befolkning, på den betingelse, at de betalte dens *kharaj* (jordskat), hvor jordens ejendom tilhørte muslimernes statskasse? Han handlede derefter efter sin egen *ijtihad*, og de fleste af *sahabah* ؓ var enige i dette, så han lod jorden forblive i hænderne på dens befolkning og påbød dem at betale *kharaj*.

Pligten til ansvarsdragelse

Udover at muslimer har ret til at blive rådspurgt af kaliffen, skal de også drage magthaverne til ansvar for deres handlinger og praksis. Og Allah ﷻ har

pålagt muslimerne at stille deres ledere til regnskab, og Han ﷺ påbød dem på en absolut måde til at drage dem til ansvar og udskifte dem, hvis de begår overtrædelser mod statsborgernes rettigheder, fejler i deres pligter mod dem eller forsømmer nogle af deres anliggender eller overtræder Islams regler eller regerer med andet end Allahs ﷻ love. Det er blevet berettet af Muslim fra Um Salamah - må Allah være tilfreds med hende, at Allahs Sendebud ﷺ sagde:

ستكون أمراء فتعرفون وتشكرون فمن عرف برئ ومن أنكر سلم ولكن من رضي وتابع
قالوا أفلا نقاتلهم قال لا ما صلوا

”Der vil være emirer, hvor I vil anerkende en del og fordømme en del. Så den, der anerkender (det gode), vil være fritaget (for synd), og den der fordømmer (det onde) vil være i sikkerhed (fra straf), men den, som viste tilfredshed og fulgte (dem, vil hverken være fritaget for synd eller i sikkerhed). De sagde: ”Skal vi så ikke bekæmpe dem?” Han sagde: ”Nej, ikke så længe de udfører *salah*.”

Her indikerer *salah* det at regere med Islam.

Muslimerne, anført af Omar, bestred Abu Bakrs beslutning om at bekæmpe de frafaldne i begyndelsen. Imam Al-Bukhari og imam Muslim har berettet fra Abu Hurayrah, som sagde: ”Da Allahs Sendebud ﷺ gik bort og Abu Bakr ﷺ blev kalif og nogle arabere frafaldt, så sagde Omar ﷺ: Hvordan kan du bekæmpe folk, når Allahs Sendebud ﷺ sagde:

أمرت أن أقاتل الناس حتى يقولوا لا إله إلا الله، فمن قال لا إله إلا الله
فقد عصم مني ماله ونفسه إلا بحقه وحسابه على الله

”Jeg blev befalet at bekæmpe folk, indtil de siger: ’La ilaha illa Allah’ (Der er ingen anden gud foruden Allah). Så den der siger: ’La ilaha illa Allah’, har beskyttet sin ejendom og sin sjæl mod mig, undtagen i retmæssige tilfælde, og vedkommendes regnskab tilkommer Allah.”

Da sagde Abu Bakr: ”Ved Allah, jeg vil bekæmpe den, der skelnede mellem *salah* og zakat, fordi zakat er en pligt som er pålagt ejendom. Ved Allah, hvis

de nægter at betale en ung ged af hunkøn til mig, som de plejede at betale til Allahs Sendebud ﷺ, så vil jeg bekæmpe dem for at nægte at betale den.” Omar sagde: ”Ved Allah! Jeg kunne se, at det var Allah, som havde åbnet Abu Bakrs hjerte til kamp, så indså jeg, at det var sandheden.”

Bilal Bin Rabah, Zubayr og andre bestred, at Omar ؓ ikke fordelte Iraks jord blandt kampsoldaterne. Og en beduin bestred, at Omar ؓ havde holdt noget jord tilbage. Abu Ubayd berettede i værket '*Al-Ammal*', fra Aamir Bin Abdullah Bin Zubayr, jeg mener det var fra hans far, som sagde: ”En beduin kom til Omar og sagde: ”O du *mu'minins* emir: Det her er vores jord, som vi kæmpede for i præislamisk tid (*jahiliyyah*), og vi omfavnede Islam, mens vi besad den! Hvorfor indlemmer du den som statsdomæne?” Han sagde: ”Omar ؓ bøjede sit hoved og begyndte at puste og pille ved sit overskæg. Han ؓ plejede at pille ved sit overskæg og puste, når noget bekymrede ham. Da beduinen så ham gøre det, så begyndte han at gentage spørgsmålet til ham. Omar svarede:

المال مال الله، والعباد عباد الله، والله لولا ما أحمل عليه في سبيل الله
ما حميت من الأرض شبراً في شبر

”Ejendommen tilhører Allah og folk er Allahs tjenere. Ved Allah! Hvis ikke det var pga. de ting, jeg placerer der, for Allahs sag, så vil jeg ikke indlemme noget af jorden som statsdomæne.”

Omar havde tilbageholdt noget af den offentlige ejendoms jord til muslimernes heste.

En kvinde bestred også hans forbud mod at folk tog mere end firehundrede dirham som medgift. Hun sagde til ham: ”Det har du ikke nogen ret til, Omar! Har du ikke hørt Allahs udtalelse:

﴿وَأْتَيْتُمُ إِخْدَاهُنَّ قِنطَارًا فَلَا تَأْخُذُوا مِنْهُ شَيْئًا﴾

”Og I har givet en af dem en stor sum penge, så tag ikke noget af den.” [OQM. Al-Nisaa' 4: 20]

Han ﷺ svarede ved at sige: ”En kvinde har ret, og Omar har taget fejl.”

Ali ﷺ bestred også Othman ﷺ, da han var *mu'minins* emir, i forbindelse med hans mening om at fuldføre hajj (pilgrimsfærd) og *'umrah* (mindre pilgrimsfærd). Imam Ahmad berettede gennem en autentisk beretning via Abdullah Bin Zubayr, som sagde: ”Vi var med Othman i Al-Juhfah, mens nogle folk fra Levanten var sammen med ham, deriblandt Habib Bin Maslamah Al-Fahri. Da det blev nævnt for ham, så sagde Othman ﷺ: ”Det er bedre, hvis hajj og *'umrah* ikke fuldføres i hajj-månederne. Hvis I udsætter denne *'umrah*, indtil efter I har besøgt Huset to gange så er det mere foretrukket, fordi Allah har gjort det rummeligt til gode gerninger.”

Ali Bin Abu Talib ﷺ var i bunden af dalen, hvor han fodrede en af sine kameler, da han fik at vide, hvad Othman havde sagt. Han hastede så hen til ham, indtil han stod foran ham, og sagde: ”Vender du dig mod en Sunna, som er blevet godkendt af Allahs Sendebud ﷺ, og en tilladelse (*rukhsah*), som Allah har tilladt tjenerne i Sin Bog; du indskrænker det for dem og du forbyder dette, når det blev tilladt for en person i nød og en person med en bolig, som ligger langt væk?” Othman vendte sig mod folket og sagde: ”Forbød jeg det? Jeg forbød det sandelig ikke! Men det var blot en mening, som jeg udtrykte; den, der vil, kan tage imod den, og den der vil, kan lade den være.”

På grundlag af alt dette har Umma-Rådet retten til rådslagning og pligt til ansvarsdragelse.

Det er således klart ud fra ovenstående, at forskellen på rådslagning og ansvarsdragelse er, at rådslagning er, at søge en mening eller lytte til den, før der tages en beslutning, og ansvarsdragelse er, at gøre indsigelser efter at beslutningen er blevet taget, eller arbejdet er blevet udført.

Valget af Umma-Rådets medlemmer

Medlemmerne af Umma-Rådet vælges (ved afstemninger) og bliver ikke udpeget. Dette er fordi de er repræsentanter for folket i at udtrykke deres meninger, og en repræsentant skal vælges af personen, han repræsenterer og bliver aldrig pålagt ham. Eftersom alle medlemmerne af Umma-Rådet er repræsentanter for folkets meninger, om end for individer eller grupper, kan kendskabet til folkets repræsentanter i et stort område og utallige mennesker

ikke forekomme, medmindre disse repræsentanter vælges af dem (folk). Derudover valgte Allahs Sendebud ﷺ ikke dem, han rådførte sig med på basis af deres evner, kompetencer og personligheder; derimod så valgte han ﷺ dem på basis af to punkter: For det første, fordi de var ledere blandt deres fællesskab, uanset deres evner og kompetencer; og for det andet, fordi de repræsenterede *muhajirun* og *ansar*. Årsagen til tilstedeværelsen af dette rådslagnings-folk, er, at de skal repræsentere folket. Så princippet ifølge hvilket medlemmer af Umma-Rådet bliver valgt skal være: At folk er repræsentative, som det var tilfældet, da lederne bevidst blev udvalgt, og at grupperne er repræsentative, som det var tilfældet, da *muhajirun* og *ansar* bevidst blev udvalgt. Denne repræsentation af individer og grupper blandt mennesker, der ikke er kendte, kan kun opnås gennem valg. Medlemmer af Umma-Rådet skal derfor nødvendigvis vælges. Hvad angår det faktum, at det var Allahs Sendebud ﷺ selv, som valgte dem, han ﷺ rådførte sig med, så var det fordi det pågældende område, byen Medina, var lille, og fordi han ﷺ kendte muslimerne. Beviset for, at dette var årsagen, er at i den anden *bay'ah* ved Al-Aqaba-bjerget, hvor han ﷺ ikke kendte de muslimer, som gav ham ﷺ *bay'ah*, og derfor overlod han ﷺ valget af lederne til dem, ved at sige:

أخرجوا إليّ منكم اثني عشر نقيبا يكونون على قومهم

”Vælg tolv ledere iblandt jer, som står (med fuldmagt) over deres folk.” Denne beretning blev nævnt af Ibn Hisham i hans værk '*Al-Sirah*' via Kaab Bin Malik.

På dette grundlag udledes det, at medlemmerne af Umma-Rådet repræsenterer muslimernes mening i almindelighed, og begrundelsen for, at rådet bliver oprettet, er, at det skal repræsentere individerne og grupperne i at udtrykke deres meninger og drage lederne til ansvar, hvilket ikke kan realiseres gennem personer, der ikke er kendte, medmindre der er et offentligt valg. Alt dette beviser, at medlemmerne af Umma-Rådet skal vælges af folk og ikke udpeges.

Umma-Rådets valgprocedure

1. Det blev nævnt i kapitlet om guvernørerne, at vi adopterer valget af et provinsråd (*vilayah*-råd), der repræsenterer dets folk med henblik på to formål: Den første er for at give guvernøren den nødvendige viden om

provinsens forhold og behov. Formålet med dette er, at hjælpe guvernøren med at udføre sin opgave på en måde, der giver provinsens befolkning et komfortabelt og sikkert liv og tilvejebringer varetagelsen af deres behov og tilvejebringelsen af deres tjenester. Den anden er for at udtrykke tilfredshed eller klager til dem over guvernørens varetagelse. Dette er fordi klager fra flertallet i rådet mod guvernøren fordrer hans afsættelse. Dette betyder, at provinsrådets realitet er administrativ, og det assisterer guvernøren ved at informere ham om tilstanden i provinsen og er til for at udtrykke tilfredshed eller utilfredshed med ham. Dette driver ham til at forbedre sit arbejde. Dette råd har ikke andre beføjelser, som Umma-Rådet har, hvilket forklares herunder.

2. Vi adopterer her tilstedeværelsen af Umma-Rådet (til rådslagning og ansvarsdragelse), der vælges af ummaen og repræsenterer den. Dette råds beføjelser vil blive fremlagt senere.

3. Dette betyder, at der vil blive foretaget et valg, for at vælge medlemmer af provinsrådene og et andet valg af medlemmer til Umma-Rådet.

4. For at lette valgprocessen og spare statsborgerne for gentagende valg, adopterer vi, at valgene til provinsrådene kommer først. Efterfølgende vil dem, der vandt i provinsrådene forsamle sig og vælge medlemmerne til Umma-Rådet iblandt dem. Dette betyder, at provinsrådene vil være direkte valgt af Umma, medens Umma-Rådet vil være valgt af provinsrådene. Dette betyder, at begyndelsen og slutningen for Umma-Rådets embedsperiode, er den samme som begyndelsen og slutningen på provinsrådenes embedsperiode.

5. Den, der vælges fra provinsrådene til Umma-Rådet, erstattes af den, der fik flest stemmer blandt dem, der tabte i valget til provinsrådene. Og hvis flere fik det samme antal stemmer, trækkes der lod imellem dem.

6. *Dhimmi*-folket (ikke-muslimerne) vælger deres repræsentanter i provinsrådene, og disse repræsentanter vælger deres repræsentanter i Umma-Rådet. Alt dette finder sted samtidig med valget til henholdsvis provinsrådene og Umma-Rådet i staten.

Følgelig er en lov blevet udfærdiget, som tager de nævnte punkter i betragtning, og som opklarer valgforanstaltninger både til provinsrådene og Umma-Rådet. Denne lov vil blive drøftet og adopteret på det rette tidspunkt, med Allahs billigelse.

Medlemskabet af Umma-Rådet

Enhver muslim, der besidder statsborgerskabet, og er moden og forstandig, har ret til at blive medlem af Umma-Rådet og ret til at vælge medlemmerne i Rådet, om end personen er en mand eller en kvinde. Dette er fordi, at Umma-Rådet ikke har beføjelserne til at regere, og det hører ikke ind under den noble *hadith*, som forbyder kvinden i at blive magthaver. Det er derimod inden for emnet rådslagning og ansvarsdragelse, som er en ret for både manden og kvinden.

I det trettende år af Allahs Sendebuds ﷺ profetskab, året hvor han emigrerede, kom 75 muslimer til ham, heriblandt to kvinder, og de gav ham alle sammen den anden *bay'ah* ved Al-Aqabah, som var en *bay'ah* om krig og kamp og en politisk *bay'ah*. Så snart de alle sammen havde givet deres *bay'ah*, så sagde han til dem:

أخرجوا إليّ منكم اثني عشر نقيبا يكونون على قومهم

”Vælg tolv ledere iblandt jer, som står (med fuldmagt) over deres folk.” Dette er en del af en lang *hadith*, berettet af imam Ahmad via Kaab Bin Malik. Dette var en ordre fra ham til dem alle, om at vælge blandt alle de tilstedeværende. Han ﷺ hverken specificerede mændene eller udelukkede kvinderne, hverken i forhold til hvem der skulle vælge, eller hvem der skulle vælges. Den uindskrænkede (*mutlaq*) lov skal tages som den er, medmindre der forefindes et bevis, som betinger den. Den generelle (*'aam*) lov skal også tages som den er, medmindre der forefindes et bevis, som specificerer den. I dette tilfælde er talen uindskrænket og generel. Intet bevis på specificering eller indskrænkning er blevet berettet, hvilket indikerer, at Allahs Sendebud ﷺ beordrede de to kvinder til at vælge repræsentanterne, og gav dem retten til at blive valgt som repræsentanter blandt muslimerne.

Allahs Sendebud ﷺ sad engang for at tage imod *bay'ah* fra folket, mens Abu Bakr ؓ og Omar ؓ sad sammen med ham, og både mænd og kvinder gav

ham *bay'ah*. Denne *bay'ah* var relateret til styret og ikke Islam, for kvinderne var allerede muslimer. Efter *Ridwan-bay'ah* i Hudaybiyah, så gav kvinderne ham også deres *bay'ah*. Allah ﷻ siger:

﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَاتُ يُبَايِعْنَكَ عَلَى أَنْ لَا يُشْرِكْنَ بِاللَّهِ شَيْئًا وَلَا يَسْرِقْنَ وَلَا يَزْنِينَ وَلَا يَقْتُلْنَ
أَوْلَادَهُنَّ وَلَا يَأْتِينَ بِبُهْتَانٍ يَفْتَرِينَهُ بَيْنَ أَيْدِيهِنَّ وَأَرْجُلِهِنَّ وَلَا يَعْصِيَنَّكَ فِي مَعْرُوفٍ فَبَايِعْنَهُنَّ وَاسْتَغْفِرْ لَهُنَّ
اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾

”O du Profet! Hvis de troende kvinder kommer til dig for at give dig et løfte på, at de ikke vil sætte noget ved Allahs side, at de ikke vil stjæle, at de ikke vil bedrive hor, at de ikke vil slå deres børn ihjel, at de ikke vil komme med falske anklager, som de selv finder på, og at de ikke vil sætte sig op imod dig i enhver sag, som er ret, så tag imod deres løfte (*bay'ah*)! Og bed Allah om tilgivelse for dem! For Allah er tilgivende og barmhjertig.” [OQM. Al-Mumtahinah 60: 12]

Denne *bay'ah* var også en *bay'ah* relateret til styret, idet Koranen udtaler, at kvinderne var troende (*mu'minat*), og denne *bay'ah* omhandlede også, at de ikke ville være ulydige mod ham i enhver god sag.

Kvinden har også ret til at repræsentere og blive repræsenteret i at udtrykke en mening. Dette er fordi hun har retten til at udtrykke sin mening, altså kan hun vælge sin repræsentant; og ydermere, så nødvendiggør fuldmagten ikke, at det er en mand, og således har hun retten til at repræsentere dem, der vælger hende.

Det blev også bevist, at vor mester Omar ؓ plejede at søge muslimernes mening, når han stod over for et problem, om end det vedrørte de sharialove eller styret, eller en hvilken som helst af statens gøremål. Når han stod over for et problem, plejede han at hidkalde muslimerne til moskéen, og det var både mænd og kvinder, og han søgte en mening fra alle sammen. Han ؓ trak sin mening tilbage, da en kvinde modsagde ham i spørgsmålet om at sætte en begrænsning på medgiften.

Ikke-muslimer har ligesom muslimer ret til at blive repræsenteret i Umma-Rådet og til at være repræsentanter for deres vælgerskare, med henblik på at udtrykke meninger på deres vegne, med hensyn til en mispraktisering af

Islams love over dem, og magthaverens undertrykkelse, som måtte ramme dem.

Men ikke-muslimer får ikke lov til at udtrykke deres mening i sager, der vedrører lovgivning, fordi den islamiske lovgivning udspringer fra den islamiske verdensanskuelse (*ʿaqidah*). Den er en samling af praktiske sharialove, der er udledt fra deres detaljerede beviser, som behandler menneskets problemer ifølge et specifikt synspunkt, der er angivet af den islamiske verdensanskuelse. Ikke-muslimen har en verdensanskuelse, som modsiger det islamiske, og dennes grundlæggende syn på livet modstrider det islamiske, derfor søges dennes mening ikke i spørgsmålet om de islamiske love.

Ikke-muslimen har heller ikke retten til at vælge kaliffen eller deltage i opstilling af kandidater til kalif-embedet, for denne har ingen ret i styret. Hvad angår andre spørgsmål, der udgør en del af Umma-Rådets beføjelser, så er ikke-muslimen ligesom muslimen i disse spørgsmål og i at udtrykke en mening om dem.

Medlemsperioden i Umma-Rådet

Medlemskabsperioden i Umma-Rådet er begrænset, fordi Abu Bakr ؓ ikke var forpligtet til at rådføre sig med dem, som Allahs Sendebud ﷺ plejede at referere til. Omar Bin Al-Khattab ؓ var heller ikke forpligtet til at rådføre sig med dem, som Abu Bakr ؓ plejede at rådføre sig med. Og i de senere år af sit styre søgte Omar ؓ meninger fra andre personer end dem, han havde rådført sig med i de første år af sit styre. Dette indikerer, at medlemskabet af Umma-Rådet skal begrænses til en specifik periode. Vi adopterer her, at denne periode skal være på fem år.

Umma-Rådets beføjelser

Umma-Rådet har følgende beføjelser:

1. (a): Kaliffen skal konsultere Rådet, og Rådet har også ret til at rådgive ham om opgaver og praktiske spørgsmål relateret til varetagelsen af de indenrigspolitiske anliggender, som ikke kræver en dybdegående tænkning og nøje overvejelse. Dette omhandler eksempelvis tilvejebringelsen af nødvendige tjenester, så statsborgerne kan nyde en tryk tilværelse i forhold til anliggender relateret til styret, uddannelse, sundhed, økonomi, handel, industri, landbrug og lignende. Det omhandler eksempelvis også deres

anmodning om befæstning af deres byer, at sørge for deres sikkerhed og drive en truende fjende væk. Rådets mening i disse spørgsmål er bindende for kaliffen, dvs. majoritetens mening skal eksekveres.

(b): I de intellektuelle spørgsmål, som kræver dybere tænkning og granskning, såsom afdækningen af fakta eller at træffe beslutning om krigsføring; spørgsmål, som kræver erfaring, viden og ekspertise, såsom at lægge militærplaner og alle tekniske og praktiske spørgsmål. Alle disse spørgsmål godtages fra specialister og ikke flertallet. Dette gælder finanserne, hæren og udenrigspolitikken, hvor kaliffen har retten til at træffe beslutninger ifølge sin mening og *ijtihad*, baseret på de sharialove, og ikke på Rådets mening. Kaliffen har ret til at henvende sig til Rådet, for at rådføre sig med det og tage imod dets mening, uden at Rådets mening på nogen måde er bindende i disse spørgsmål.

2. Rådets mening søges ikke i lovgivning. Lovgivningen tages derimod fra Allahs ﷻ Bog, Hans Sendebuds ﷺ Sunna og de andre kilder, som disse to har anvist, nemlig *Ijmaa' Al-Sahabah* og den shariamæssige analogi via en gyldig *ijtihad*. På denne måde adopteres og udstedes de islamiske love. Kaliffen har ret til at henstille disse love og regler, som han vil adoptere, til Rådet. Muslimske medlemmer af Rådet har ret til at debattere dem og give deres mening om disse regler til kende. Men hvis de er uenige med kaliffen, i forhold til gyldigheden af udledningen eller beviserne, og i spørgsmålet om, hvorvidt de modstrider den af staten adopterede metode for adoptering af de shariamæssige retsprincipper, så vil afgørelsen gå til statsrets-domstolen, og dens afgørelse i denne sag er bindende.

3. Umma-Rådet har ret til at stille kaliffen til regnskab i alle sager, som forekommer inden for staten, om end disse sager vedrører indenrigsanliggender, udenrigsanliggender, finansielle anliggender eller militære anliggender. Rådets mening vil være bindende, hvis flertallets mening i sådan en sag er bindende, og Rådets mening vil ikke være bindende, hvis flertallets mening i sådan en sag ikke er bindende.

Hvis Rådet og kaliffen bliver uenige om legitimiteten af en handling, som allerede er blevet eksekveret, vil sagen blive rejst til domstolen for statsret, som skal afgøre sagen. Dennes afgørelse i sagen er bindende.

4. Umma-Rådet har ret til at udtrykke dets utilfredshed med assistenterne, guvernørerne og underguvernørerne, hvor dets mening i sådan en sag vil være bindende, og kaliffen skal afskedige dem øjeblikkeligt. Hvis Umma-Rådets mening er forskellig fra det pågældende provinsråds mening om guvernøren eller underguvernøren, så vil det pågældende provinsråds mening have forrang.

5. Muslimske medlemmer af Rådet har ret til at afgrænse de nominerede kandidater til kalif-embedet blandt dem, som statsurets-domstolen afgør, at de har opfyldt kontraktens betingelser, både når kandidaterne skal indskrænkes til seks og til to, som det blev forklaret i afsnittet om valget af kaliffen. Umma-Rådets mening i denne sag er bindende, og andre kandidater, end dem Rådet opstiller, vil følgelig ikke blive accepteret.

Dette er Umma-Rådets beføjelser. Beviserne for disse beføjelser er følgende:

Det første punkt, (a): Beviset for, at Umma-Rådets mening om opgaver og praktiske spørgsmål, som ikke kræver undersøgelse og nøje overvejelse, er bindende, er udledt fra Allahs Sendebuds ﷺ samtykke til flertallets mening med hensyn til at drage ud af Medina, for at møde polyteisternes hær i Uhudslaget. Dette er til trods for, at både Allahs Sendebuds mening og de store *sahabahs* ﷺ mening var, at de skulle blive i Medina og ikke drage ud. Det tages også fra hans ﷺ udtalelse til Abu Bakr ؓ og Omar ؓ:

لو اجتمعنا في مشورة ما خالفتكما

”Hvis I blev enige om et råd, vil jeg ikke modsige jer.” Så de praktiske spørgsmål relateret til en mening, som skal føre til en handling, i forhold til at tilvejebringe tjenester til statsborgerne for at skabe tryghed i deres liv og opretholde deres sikkerhed, befæste deres byer og drive faren væk fra dem – her er flertallet af Rådets mening bindende for kaliffen, selv hvis den modsiger hans ønske, ligesom det skete med Allahs Sendebud ﷺ, som drog ud til Uhud, fordi det var flertallets mening.

Første punkt, (b): Af princip tager kaliffen imod meninger fra retslærde, eksperter og specialister i denne deles sager. Dette stemmer overens med det, der skete med Allahs Sendebud ﷺ, da han tog imod meningen fra Al-Hubab

Bin Al-Mundhir, i valget af beliggenheden til kampen ved Badr. Det blev berettet i 'Al-Sirah'-værket af Ibn Hisham:

إنه ﷺ حين نزل عند أدنى ماء من بدر لم يرض الحباب بن المنذر بهذا المنزل وقال للرسول ﷺ: يا رسول الله، أرأيت هذا المنزل، أمتزلا أنزلكه الله ليس لنا أن نتقدمه ولا نتأخر عنه، أم هو الرأي والحرب والمكيدة؟ قال: بل هو الرأي والحرب والمكيدة. فقال: يا رسول الله، فإن هذا ليس بمنزل، فانهض بالناس حتى تأتي أدنى ماء من القوم، فننزله ثم نغور ما وراءه من القلب، ثم نبي عليه حوضا فنملؤه ماء، ثم نقاتل القوم، فنشرب ولا يشربون. فقال: رسول الله ﷺ: لقد أشرت بالرأي. فنهض رسول الله ﷺ ومن معه من الناس، فسار حتى إذا أتى أدنى ماء من القوم نزل عليه، ثم أمر بالقلب فغورت، وبنى حوضا على القلب الذي نزل عليه، فملئ ماء ثم قدفوا فيه الآنية

”At da han ﷺ slog lejr i nærheden af vandet ved Badr, var Al-Hubab Bin Al-Mundhir ikke tilfreds med placeringen. Han sagde til Sendebuddet ﷺ: ”O Allahs Sendebud, er det Allah, som gav dig besked om denne beliggenhed, således at vi ikke kan komme nærmere eller fjernere, eller er det en mening om krig og planlægning?” Han ﷺ sagde: **”Det er da en mening om krig og planlægning.”** Han sagde: ”O Allahs Sendebud, i så fald er det ikke det rette sted. Flyt folk til vi kommer til vandet i nærheden af folket (fjenden), og lad os slå lejr der. Så tømmer vi den del for vand og bygger et bassin ovenpå, som vi fylder med vand. Derefter bekæmper vi folket. Vi vil drikke og de vil ikke drikke.” Allahs Sendebud sagde: **”Du er kommet med den rigtige mening.”** Så Allahs Sendebud og alle dem, der var med ham, rejste sig og gik, indtil de nåede til vandet i nærheden af fjenden og slog lejr. Derefter beordrede han, at vandhullet skulle tømmes for vand, hvilket blev gjort. Han fik så bygget et bassin oven på de tømte huller, som de fyldte med vand og kastede deres beholdere i det.” Altså tog Allahs Sendebud ﷺ imod Al-Hubabs ﷺ mening og fulgte den.

Denne hændelse havde at gøre med en mening om krig og planlægning, hvor folkets mening ingen vægt har i at træffe en beslutning. Det er derimod kun ekspertens mening, som tages i betragtning. Dette er lig de tekniske spørgsmål og tanker, som kræver undersøgelse og nøje overvejelse, blandt andet definitioner. I alle spørgsmål af denne type, skal der refereres til eksperterne og specialisterne, frem for til de almindelige personers mening. Flertallets mening har altså intet at sige i disse spørgsmål, men det har

derimod viden, erfaring og ekspertise. Dette gælder også de finansielle spørgsmål, fordi Sharia har fastlagt typen af midler, som skal indsamles og de områder, hvortil de skal fordeles. Sharia har også fastlagt hvad og under hvilke omstændigheder skatter bliver pålagt. Derfor giver det ikke mening at søge folkets mening i indsamlingen og forbruget af disse midler. Dette er lig hæren, hvor Sharia har givet kaliffen retten til at tilrettelægge hærens anliggender, og Sharia har fastlagt lovene for jihad. Der er derfor ingen gyldighed i folkets mening i spørgsmål, som blev afgjort af Sharia. Dette gælder også statens forhold til andre stater, fordi det er et af de områder, der kræver undersøgelse og nøje overvejelse, og som vedrører jihad. Desuden er det en del af krig og planlægning. Derfor har folkets mening ikke indflydelse på dette område, uanset om det er flertallet eller mindretallet. Dog har kaliffen lov til at præsentere disse spørgsmål for Umma-Rådet for at rådspørge det og søge dets mening, fordi denne rådslagning er tilladt. Men Rådets mening i disse spørgsmål er ikke bindende, som i hændelsen ved Badr. Derimod tilkommer beslutningen indehaveren af beføjelserne.

For at tydeliggøre forskellen på **(a)** og **(b)** af det første punkt, så siger vi:

For at beslutte sig til at bygge en bro over en flod for at tjene folkets interesser i en landsby, der næsten er helt isoleret i forhold til transport og lignende, vil Rådets flertalsmening i dette spørgsmål være bindende for kaliffen i bygningen af broen for at løse landsbyens transportproblemer. Hvad angår afgørelsen af den korrekte tekniske placering, hvor broen skal bygges, og det bedste ingeniørmæssige design, om det skal være en hængebro, eller om den skal stå på søjler i floden osv. - her vil eksperter og specialister, og ikke Rådet, blive inddraget.

Det samme gælder i bygningen af en skole til børnene i en landsby, hvor børnene finder det meget besværligt at nå frem til skolerne i byerne. Her er Umma-Rådets flertalsmening bindende for kaliffen. Men hvad angår skolens placering i landsbyen i forhold til jordbundens styrke (kvalitet) og egnethed til skolens bygningsdesign, såvel som måden, den skal bygges på, så inddrages specialister og eksperter på området. Det gælder også for spørgsmålet om, hvorvidt skolebygningen skal være ejet af staten, dvs. om den skal bygges, købes eller lejes i et eller to år osv. Her søges Rådets mening ikke som udgangspunkt, men kaliffen har lov til at rådføre sig med det i sagen uden at Rådets mening er bindende.

Når sagen handler om et landområde ved grænserne, som føler sig truet af en fjende, så er Umma-Rådets mening bindende med hensyn til landsbyens forstærkning og afværgelse af truslen fra fjenden og forhindring af, at denne landsby bliver udsat for drab og fordrivelse ved aggression fra fjendens side. Men hvad angår metoden til at bygge disse forstærkninger og de kampmidler, som anvendes til at drive truslen væk fra byen, så nødvendiggør alle disse sager inddragelse af eksperterne og specialisterne, frem for flertallet i Rådet.

Det andet punkt: Lovgivningen tilkommer udelukkende Allah ﷻ. Han siger:

﴿إِنَّ الْحُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ﴾

”Lovgivningen tilkommer udelukkende Allah.” [OQM. Yusuf 12: 40]

Og Allah ﷻ siger også:

﴿فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ
ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾

”Men nej, ved din Herre! De vil ikke have *iman*, før de gør dig (o Muhammad) til dommer i (alt), hvad de strides om, og så ikke finder nogen uvilje i deres indre mod den afgørelse, du træffer, men underkaster sig fuldstændigt.” [OQM. Al-Nisaa’ 4: 65]

I Allahs Sendebuds ﷺ forklaring til Hans ﷻ tale:

﴿اتَّخَذُوا أَخْبَارَهُمْ وَرَهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ﴾

”De tog deres rabbier og munke til herrer foruden Allah.” [OQM. Al-Taubah 9: 31]

Al-Tirmidhi berettede via Adiy Bin Hatim, som sagde:

أَتَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ وَفِي عُنُقِي صَلِيبٌ مِنْ ذَهَبٍ، فَقَالَ يَا عَدِيُّ اطْرَحْ عَنْكَ هَذَا الْوَثْنَ. وَسَمِعْتُهُ يَقْرَأُ فِي سُورَةِ بَرَاءَةٍ: اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ. قَالَ: أَمَّا إِنَّهُمْ لَمْ يَكُونُوا يَعْبُدُونَهُمْ، وَلَكِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا أَحْلَوْا لَهُمْ شَيْئًا اسْتَحْلَوْهُ، وَإِذَا حَرَّمُوا عَلَيْهِمْ شَيْئًا حَرَّمُوهُ

”Jeg kom til Profeten ﷺ med et kors af guld om min hals. Han sagde: O Adiy! Smid denne afgud væk fra dig! Jeg hørte ham recitere af sura Baraa:

﴿ اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ ﴾

De tog deres rabbier og munke til herrer foruden Allah. [OQM. Al-Taubah 9: 31]

Han sagde: De (folk) tilbad dem (rabbierne og munkene) ikke, men når de (rabbierne og munkene) legaliserede noget for dem, anså de det som legalt, og når de gjorde noget illegalt for dem, anså de det som illegalt.”

Derfor tages lovgivning ikke fra Rådets mening, hverken via enstemmighed eller flertallet. Den tages derimod fra Allahs ﷻ Bog og Hans Sendebuds ﷺ Sunna, og det, de to kilder retleder til via en korrekt *ijtihad*. Allahs Sendebud afviste mange af muslimernes holdning til Hudaybiyah-aftalen og sagde:

إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ وَلَنْ أَخَالَفَ أَمْرَهُ

”Jeg er Allahs tjener og Hans Sendebud, og jeg vil aldrig gå imod Hans befaling.”

Dette er fordi aftalen var en åbenbaring fra Allah – altså søges folkets mening ikke i lovgivning. På basis af dette, er adopteringen af sharialovene, udstedelsen af love og adopteringen af regler og love udelukkende kaliffens ret og noget, han har beføjelser til som forklaret tidligere. Det er dog tilladt

for kaliffen at fremlægge for Umma-Rådet, hvad han vil adoptere af sharialove og regler, for at kende Rådets mening om det. Dette er ligesom det, Omar Bin Al-Khattab ؓ gjorde, da han ؓ rådspurgte muslimerne om sharia-reglerne, hvilket *sahabah* ikke protesterede imod, eksempelvis i hændelsen med de erobrede landområder i Irak, da muslimerne bedte ham om at fordele dem blandt kampsoldaterne, der erobrede dem. Omar spurgte folk, men hans mening endte med at være, at lade jorden forblive i hænderne på dens befolkning på den betingelse, at de betalte en kendt *kharaj* for den, udover at de betalte *jizya* for deres person.

Omars ؓ rådslagning med *sahabah* ؓ, og Abu Bakrs ؓ før ham, i sharialovene uden nogen indvendinger fra *sahabah*, indikerer deres enstemmighed, og er et bevis for, at kaliffen har ret til at gøre det.

Hvad angår henvisning til statsurets-domstolen, ifald kaliffen er uenig med Umma-Rådet om gyldigheden af udledning af disse love, eller deres beviser i forhold til statens adopteringsmetode ud fra retsprincipperne – så har statsurets-dommeren beføjelser til at undersøge den lov, som blev adopteret af kaliffen i forhold til, om den har et sharia-bevis, og om beviset stemmer med hændelsen. Hvis kaliffen er uenig med Rådet (dvs. flertallet i Rådet) om, hvorvidt en lov, som kaliffen adopterer, er gyldig eller ej, så skal striden afgøres af statsurets-dommeren, fordi det er hans felt, og her er statsurets-dommerens mening bindende.

Rådets ikke-muslimske medlemmer har ingen ret til at undersøge love og regler, som kaliffen vil adoptere. Dette er fordi de ikke erkender Islam. De har ret til at udtrykke deres mening om enhver undertrykkelse, der måtte ramme dem fra magthavernes side, men ikke til at udtrykke meninger om de shariamæssige love og regler.

Med hensyn til det tredje punkt, så er dets bevis de generelle tekster, som vedrører det at drage magthaverne til ansvar. Imam Ahmad berettede via Ibn Omar ؓ, som sagde: "Allahs Sendebud ﷺ sagde:

سَيَكُونُ عَلَيْكُمْ أُمَرَاءُ يَأْمُرُونَكُمْ بِمَا لَا يَفْعَلُونَ فَمَنْ صَدَقَهُمْ بِكَذِبِهِمْ

وَأَعَانَهُمْ عَلَى ظُلْمِهِمْ فَلَيْسَ مِنِّي وَلَسْتُ مِنْهُ وَلَنْ يَرِدَ عَلَيَّ الْحَوْضُ

”I vil have emirer, som vil beordre jer med noget, de ikke gør selv. Den, der tror på deres løgne og hjælper dem i deres uretfærdighed, har intet med mig at gøre, og jeg har intet med ham at gøre, og han vil ikke slutte sig til mig ved Al-Hawd (bassin i Paradiset).”

Og Ahmad berettede via Abu Said Al-Khudri رضي الله عنه, som sagde: ”Allahs Sendebud ﷺ sagde:

أفضل الجهاد كلمة حقّ عند سلطان جائر

”Den bedste jihad er et sandt ord over for en tyrannisk magthaver.”

Al-Hakim berettede via Jabir رضي الله عنه, fra Profeten ﷺ, som sagde:

سَيِّدُ الشَّهَدَاءِ حَمْزَةُ بْنُ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ، وَرَجُلٌ قَامَ إِلَى إِمَامٍ جَائِرٍ فَأَمَرَهُ وَنَهَاهُ فَقَتَلَهُ

”Martyrernes mester er Hamzah Bin Abdulmuttalib, samt en mand, der rejser sig over for en tyrannisk leder, hvor han påbyder og forbyder ham, hvorefter han dræber ham.”

Og imam Muslim berettede fra Um Salamah, at Allahs Sendebud ﷺ sagde:

سَتَكُونُ أُمَرَاءُ فَتَعْرِفُونَ وَتَتَكَبَّرُونَ فَمَنْ عَرَفَ بَرِيءٌ وَمَنْ أَنْكَرَ سَلِمَ وَلَكِنْ مَنْ رَضِيَ وَتَابَعَ...

”Der vil være emirer, af hvilke I vil anerkende en del og afvise en del. Den, der anerkender, vil være fritaget, og den, der afviser, vil være i sikkerhed, men (ikke) den, der er tilfreds og følger ...”

Disse tekster er generelle og indikerer ansvarsdragelse af magthaveren ifølge sharialovene, og at denne ansvarsdragelse kan være for enhver handling. Derfor er ansvarsdragelse af kaliffen og assistenter, guvernører og underguvernører fra Rådets vedkommende for enhver handling, der udføres, hvis denne handling modstrider sharialoven, er forkert eller skadelig for muslimerne, eller hvis den er uretfærdig eller uhensigtsmæssig for statsborgerne i varetagelsen af deres anliggender. Følgelig skal kaliffen besvare denne ansvarsdragelse og klagerne ved at fremlægge sin mening og beviset for sine ord, handlinger og de opgaver, som han påtager sig, for at Rådet kan være forsikret om kaliffens gode praksis, oprigtighed og

hæderlighed. Men hvis Rådet ikke accepterer kaliffens mening, og det afviser hans argument, så skal dette overvejes. Hvis der er tale om en sag, hvor flertallets mening er bindende, så vil Rådets mening være bindende, ligesom i sagerne i punkt (a), ellers vil den ikke være det, som i sagerne i punkt (b). Ifald kaliffen drages til ansvar for ikke at bygge skolen i eksemplet, så er rådets mening her bindende. Men hvis ansvarsdragelsen derimod vedrører selve designet, han valgte til skolen, er den ikke bindende.

Hvis personerne, der stiller til regnskab, er uenige med magthaverne i en sag, ud fra et juridisk synspunkt, henføres sagen til domstolen for statsuret per anmodning fra Rådet, på grund af Allahs ﷺ tale:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ
فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ﴾

”O I, som har *iman*! Adlyd Allah og adlyd Sendebuddet og dem af jer, der har myndighed. Hvis I så strides om noget, så henvis det til Allah og Sendebuddet.” [OQM. Al-Nisaa’ 4: 59]

Dette betyder, at hvis muslimerne strides om en sag med magthaverne, så skal de henvise den til Allah ﷻ og Sendebuddet ﷺ, dvs. referere til Sharia. Det betyder, at henføre det til retsvæsenet, navnlig til domstolen for statsuret, hvis standpunkt er bindende, fordi den har beføjelserne i dette tilfælde.

Hvad angår det fjerde punkt, så er beviset det, at Allahs Sendebud ﷺ afsatte Al-Alaa Bin Al-Hadrami, hans underguvernør i Bahrain, fordi delegationen fra Abdulqays klagede over ham til Sendebuddet ﷺ. Ibn Saad berettede via Muhammad Bin Omar:

أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ، قَدْ كَتَبَ إِلَى الْعَلَاءِ بْنِ الْحَضْرَمِيِّ أَنْ يَقْدِمَ عَلَيْهِ بَعَشْرِينَ رَجُلًا مِنْ عَبْدِ الْقَيْسِ، فَقَدِمَ عَلَيْهِ بَعَشْرِينَ رَجُلًا رَأْسُهُمْ عَبْدِ اللَّهِ بْنُ عَوْفٍ الْأَشْجَعِ وَاسْتَخْلَفَ الْعَلَاءُ عَلَى الْبَحْرَيْنِ الْمَنْدَرِ بْنِ سَاوَى، فَشَكَا الْوَفْدُ الْعَلَاءَ بْنِ الْحَضْرَمِيِّ، فَعَزَلَهُ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ، وَوَلَّى أَبَانَ بْنَ سَعِيدٍ بْنَ الْعَاصِ، وَقَالَ لَهُ اسْتَوْصْ بِعَبْدِ الْقَيْسِ خَيْرًا، وَأَكْرَمِ سِرَاتِهِمْ

”Allahs Sendebud ﷺ fik skrevet til Al-Alaa Bin Al-Hadrami, at han skulle komme til ham ﷺ med tyve personer fra Abdulqays. Han nåede frem til ham ﷺ med tyve personer, hvis leder var Abdullah Bin Awf Al-Ashajj og gav Al-Mundhir Bin Sawa ansvaret for Bahrain. Delegationen klagede over Al-Alaa, hvorfor Allahs Sendebud ﷺ afsatte ham og udpegede Aban Bin Said Bin Al-Aas. Han ﷺ sagde til ham: **”Tag dig godt af Abdulqays og respekter deres overhoveder.”**

Og Omar Bin Al-Khattab ؓ afsatte også Saad Bin Abu Waqqas ؓ fra hans guvernør-embede på grund af folkets klager over ham, og han sagde: ”Jeg afsatte ham ikke på grund af inkompetence eller forræderi.” Dette viser, at folket i en provins har ret til at udtrykke deres misfornøjelse og utilfredshed med deres guvernører og emirer, og kaliffen skal i så fald afsætte dem. Umma-Rådet – som en repræsentant for alle muslimer i staten – har retten til at udtrykke utilfredshed med guvernører og underguvernører, og kaliffen skal afsætte dem øjeblikkeligt, hvis klagen kommer fra flertallet i provinsrådet eller flertallet i Umma-Rådet. I tilfælde af, at der er en konflikt imellem disse to råds meninger, gives forrang til provinsrådet, da det er mere bevidst om og bekendt med guvernørens tilstand end Umma-Rådet.

Med hensyn til det femte punkt, så består det af to spørgsmål:

Det første er, at sætte de opstillede kandidater til kalif-embedet. Det andet er, at begrænse antallet af nominerede til seks kandidater, og derefter to.

Det første spørgsmål: Ved at følge måden, hvorpå de retsindige kaliffer blev udpeget, fremgår det, at der blev opstillet kandidater af muslimernes repræsentanter direkte, eller ved at anmode kaliffen om at udpege de nominerede på deres vegne.

I Saidah-stammens gårdsplads var kandidaterne Abu Bakr, Omar, Abu Ubaydah og Saad Bin Ubadah, ؓ, hvor man nøjedes med dem, dvs. opstilling blev indskrænket til dem. Dette fandt sted foran folket på gårdspladsen og derefter med *sahababs* ؓ billigelse senere hen, hvor de gav *bay'ah* til Abu Bakr ؓ.

Hen imod slutningen på Abu Bakrs embedsperiode rådførte han ؓ sig med muslimerne i cirka tre måneder og diskuterede kalif-posten efter ham med

dem. Efter de havde diskuteret dette med ham, var de enige om, at han skulle nominere Omar, dvs. nomineringen var begrænset til blot én kandidat.

Begrænsningen af antallet af kandidater var mere klar og tydelig efter dolkningen af Omar, hvor de anmodede ham ﷺ om at nominere kandidater for dem. Omar har derfor nominerede seks og forbød andre, og han understregede dette, som bekendt.

Ved *bay'ah* til Ali ﷺ var han den eneste kandidat, så der var ikke behov for opstilling af flere.

Opstillingen af kandidater plejede at finde sted foran en forsamling af muslimer – noget der ville blive modsagt, bestredet og ikke gennemført, hvis det ikke var tilladt, for det hindrer andre i at blive nomineret. Så opstillingen af kandidaterne til kalif-embedet er tilladt ud fra *Ijmaa' Al-Sahabah*. Således har ummaen – dvs. dens repræsentanter – lov til at opstille kandidater, om end dette foretages af ummaen direkte eller gennem bemyndigelse af den afgående kalif til at gøre det på deres vegne.

Dette er vedrørende opstillingen af kandidater. Hvad angår det, at der først opstilles seks kandidater, så tages dette fra Omars ﷺ handling. Begrænsningen af antallet af kandidater til to er taget fra Abdulrahman Bin Awfs ﷺ handling. Dette er også for at realisere meningen med en *bay'ah* fra flertallet af de muslimske vælgere. For hvis der er mere end to kandidater, kan vinderen eksempelvis få 30 procent af stemmerne, hvilket er mindre end flertallet (over 50 procent). Vinderen vil være den, der får flertallet af stemmerne, når der ikke er mere end to kandidater.

Hvad angår det, at opstillingen af de seks og derefter to kandidater af Umma-Rådet skal ske blandt dem, som domstolen for statsuret har afgjort, at de opfylder kvalifikationskravene, så er det fordi Umma-Rådets opstilling af kandidater skal føre til valget af en kalif. Derfor skal kandidaterne opfylde kvalifikationskravene. Og derfor vil domstolen for statsuret udelukke de kandidater, som ikke opfylder kvalifikationskravene. Derefter vil Umma-Rådet så begynde med at opstille kandidater blandt dem, som domstolen har afgjort, at de opfylder kvalifikationskravene.

Retten til uhindret at tale og tilkendegive sin mening

Ethvert medlem af Umma-Rådet har ret til at tale og udtrykke en mening, som han eller hun ønsker det uden noget besvær og inden for Sharias rammer. Medlemmet vil være en repræsentant for muslimerne i at udtrykke meninger og i ansvarsdragelse. Det vil være vedkommendes opgave at følge kaliffens aktiviteter nøje, eller en hvilken som helst magthaver i staten eller embedsmand i en af statens institutioner og drage dem til ansvar ved at give dem råd, udtrykke meninger og fremlægge forslag og indgå i debatter med dem samt at protestere imod alle forkerte handlinger, som udføres af staten. Det vil medlemmet gøre på vegne af muslimerne, som er forpligtet til at påbyde det rette og forbyde det slette og drage disse ledere til regnskab, ved at rådgive dem og fremlægge forslag, fordi dette er forpligtet for muslimerne. Allah ﷻ siger:

﴿كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ﴾

”I er den bedste nation, som er udsendt til menneskeheden. I påbyder det rette og forbyder det slette.” [OQM. Aal-’Imran 3: 110]

Og Han ﷻ siger:

﴿الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ﴾

”Dem som - når vi grundfæster dem på jorden - opretholder *salah*, giver zakat, påbyder det rette og forbyder det slette.” [OQM. Al-Hajj 22: 41]

Allah ﷻ siger også:

﴿وَلَتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ﴾

”Og lad der blandt jer være en gruppe, der kalder til det gode, og påbyder det rette og forbyder det slette.” [OQM. Aal-’Imran 3: 104]

Der er mange *hadith*-beretninger, som påbyder forpligtelsen om at påbyde det rette (*ma'ruf*) og forbyde det slette (*munkar*), såsom Profetens ﷺ udtalelse:

والذي نفسي بيده، لتأمرنّ بالمعروف، ولتنهونّ عن المنكر، أو ليوشكنّ الله أن يبعث عليكم عقابا من عنده، ثمّ لتدعنه فلا يستجيب لكم

”Ved Den, der har min sjæl i Sin Hånd! I skal sandelig påbyde det rette og forbyde det slette, ellers vil Allah sende en straf over jer; så vil I påkalde Ham, men Han vil ikke besvare jer.” Berettet af imam Ahmad via Hudhayfah.

Han ﷺ sagde også:

من رأى منكم منكرا فليغيره بيده، فإن لم يستطع فبلسانه فإن لم يستطع فبقلبه وذلك أضعف الإيمان

”Den af jer, der ser en slet handling, skal ændre den med sin hånd. Hvis han ikke formår, så skal han ændre den med tungen; hvis han ikke formår, så med sit hjerte, og det er den svageste *iman*.” Berettet af imam Muslim via Abu Said.

Disse koranvers og *hadith*-beretninger påbyder muslimerne at påbyde det rette og forbyde det slette. At drage magthaverne til ansvar er en del af det at påbyde det rette og forbyde det slette. Nogle *hadith*-beretninger har specifikt nævnt det at drage magthaveren til ansvar og at påbyde ham det rette og forbyde ham det slette, hvilket understreger vigtigheden af denne opgave. Um Atiyah berettede via Abu Said, at Allahs Sendebud ﷺ sagde:

أفضل الجهاد كلمة حقّ عند سلطان جائر

”Den bedste jihad er et sandt ord over for en tyrannisk leder.” Dette er en sharia-tekst om ansvarsdragelse af lederen og forpligtelsen om at ytre et sandt ord foran ham, og det blev beskrevet som en handling, der svarer til jihad, endda den bedste form for jihad. Allahs Sendebud ﷺ opfordrede stærkt til denne handling og gjorde det meget ønskeligt, selv hvis det fører til drab, som nævnt i en autentisk *hadith*-beretning, hvori han sagde:

سيّد الشهداء حمزة بن عبد المطلب، ورجل قام إلى إمام جائر فأمره ونهاه فقتله

”Martyrernes mester er Hamzah Bin Abdulmuttalib, samt en mand, der rejser sig over for en tyrannisk leder, hvor han påbyder og forbyder ham, hvorefter han dræber ham.”

Da de noble *sahabah* ﷺ kom med stærke indvendinger mod Allahs Sendebud ﷺ angående Hdaybiyah-aftalen, kritiserede han dem ikke for deres indvending; men han ﷺ afviste blot deres mening, og gennemførte aftalen. Dette skyldes, at hans handling var baseret på åbenbaring fra Allah ﷻ, og folkets mening har ingen vægt i sådan en sag. Han kritiserede dem, fordi de ikke adlød ham, da han påbød dem at slagte kamelerne, barbere deres hoveder og frigøre sig fra *ihram* (hajj-tilstand). Allahs Sendebud kritiserede heller ikke Al-Hubab Bin Al-Mundhir under Badr-slaget, da han var uenig i den beliggenhed, hvor han slog lejr. Han fulgte derimod hans mening.

Sendebuddet fulgte også flertallets mening, da de mente, at de skulle konfrontere Quraysh uden for Medina på trods af, at han mente noget andet. I alle disse tilfælde lyttede Sendebuddet til indvendingerne og besvarede dem.

Sahabah ﷺ drog også de retsindige kaliffer til ansvar efter Sendebuddet ﷺ, og de blev ikke kritiseret for det af kalifferne. De ﷺ stillede også Omar ﷺ til regnskab, mens han stod på talerstolen på grund af måden, hvorpå han fordelte kåberne fra Yemen. Og en kvinde bestred ham, fordi han forbød forøgelse i medgiften, og *sahabah* ﷺ bestred også hans ﷺ afvisning af at fordele Iraks jord efter dens erobring og drog ham til ansvar. Især Bilal og Al-Zubayr var strenge i deres indvendinger mod ham. Og han plejede at debattere og rådføre sig med *sahabah* ﷺ, indtil han fik overbevist dem om sin mening.

Derfor har ethvert medlem af Umma-Rådet, som en repræsentant for den muslimske offentlighed, retten til at tale i Rådet, som han vil og udtrykke sin mening som han vil, uden hindring eller besvær. Han kan drage såvel kaliffen, som assistenten, guvernøren og enhver embedsmand til ansvar. Og de skal besvare ham, så længe han forholder sig til sharialovene vedrørende ansvarsdragelse og tilkendegivelse af mening.

De ikke-muslimske medlemmer af Umma-Rådet har også retten til at udtrykke deres mening om enhver undertrykkelse, der måtte ramme dem fra magthaverne, uden at blive forhindret eller føle noget besvær, så længe de forholder sig til sharias-lovene vedrørende tilkendegivelse af mening.

Flag og faner

Staten vil have flag (*ahwiyah*, pl. af *linvaa*) og faner (*rayaat*, pl. af *rayah*), hvilket er udledt af de flag og faner, der fandtes i den første islamiske stat, som Allahs Sendebud ﷺ oprettede i Medina. Flagene og fanerne vil tage sig ud som følgende:

1. *Linvaa* og *rayah* kaldes '*alam* sprogligt set. '*Al-Qamus Al-Mubit*' nævner under opslagsordet *ramiya*: "... og *rayah* betyder '*alam*; og i flertal (hedder det) *rayaat* ...". Under opslagsordet *lamiya* står der: "... og *linvaa* med forlængelsestegnet (*madd*) betyder '*alam*; og i flertal (hedder det) *ahwiyah* ...".

Sharia har derudover givet hver af termene en shariamæssig betydning, som er følgende:

- Flaget (*linvaa*) er hvidt med følgende påskrift i sort: "*la ilaha illa Allah, Muhammad rasul Allah*" (Der er ingen anden gud end Allah. Muhammad er Allahs Sendebud). Flaget knyttes til hærens emir eller kommandør, angiver dennes position og følger med ham overalt. Beviset på, at flaget knyttes til hærens emir, er:

أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ دَخَلَ مَكَّةَ يَوْمَ الْفَتْحِ، وَلَوَاؤُهُ أَبْيَضُ

"Profeten ﷺ indtrådte Mekka på erobringdagen, og hans flag var hvidt", hvilket blev berettet af Ibn Majah via Jabir. Al-Nasai berettede via Anas:

أَنَّهُ ﷺ حِينَ أَمَرَ أُسَامَةَ بْنَ زَيْدٍ عَلَى الْجَيْشِ لِيَغْزُوا الرُّومَ عَقَدَ لَوَاءَهُ بِيَدِهِ

"Da Profeten gjorde Usamah Bin Zayd til emir over hæren for at kæmpe mod romerne, bandt han flaget med sine egne hænder."

- Fanen (*rayah*) er sort med følgende påskrift i hvid: "*la ilaha illa Allah, Muhammad rasul Allah*" (Der er ingen anden gud end Allah, Muhammad er Allahs Sendebud). Fanen bæres af kommandørerne af de militære enheder

(bataljoner, kompagnier og andre hærenheder). Beviset er, at mens Sendebuddet ﷺ var hærens kommandør i Khaybar, så sagde han ﷺ:

لَأُعْطِيَنَّ الرَّايَةَ غَدًا رَجُلًا يُحِبُّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ ، وَيُحِبُّهُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ فَأَعْطَاهَا عَلِيًّا

”I morgen vil jeg sandelig give fanen til en mand, som elsker Allah og Hans Sendebud, og som Allah og Hans Sendebud elsker. Så gav han fanen til Ali.” Der er enighed om *hadith*-beretningen.

Ali ؑ – må Allah ﷻ bære ham – var altså kommandør over en division eller en bataljon i hæren. Al-Harith Bin Al-Bakri sagde også i en *hadith*:

قَدِمْنَا الْمَدِينَةَ، فَإِذَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ عَلَى الْمِنْبَرِ،
وَبِلَالٌ قَائِمٌ بَيْنَ يَدَيْهِ مُتَقَلِّدُ السَّيْفِ بَيْنَ يَدَيِ الرَّسُولِ ﷺ، وَإِذَا رَايَاتٌ سُودٌ،
فَسَأَلْتُ: مَا هَذِهِ الرَّايَاتُ؟ فَقَالُوا: عَمْرُو بْنُ الْعَاصِ قَدِمَ مِنْ غَزَاةٍ.

”Vi kom til Medina og fandt Allahs Sendebud ﷺ på minbaren med Bilal stående foran Sendebuddet ﷺ med sværdet. Der var sorte faner. Jeg spurgte: ”Hvad er dette for nogle faner?” De sagde: ”Amr Bin Al-Aas er vendt tilbage fra et slag.”

At ”der var sorte faner (*rayaat*)” betyder, at hæren havde mange faner, selv om der kun var én emir, og som var Amr Bin Al-Aas ؑ. Dette betyder, at fanerne blev båret af kommandørerne for bataljonerne og de øvrige hærenheder.

Flaget (*limaa*) tilknyttedes derfor hærens emir, mens fanerne er hos resten af hæren – divisionerne, bataljonerne og de øvrige hærenheder. Der er således ét flag i en og samme hær, mens fanerne er mange i enhver hær.

Flaget er således kun tilknyttet hærens emir, mens fanerne bæres af soldaterne.

2. Flaget (*limaa*) knyttes til hærens emir og markerer hans hovedkvarter. På slagmarken får slagets kommandør, uanset om han er hærens emir eller udpeget af denne, fanen (*rayah*), som skal bæres i kampen på slagmarken.

Fanen kaldes derfor for 'krigens moder', fordi den bæres af slagets kommandør på slagmarken.

I krig vil der derfor være en fane med hver kommandør, der udkæmper et slag, hvilket var kendt på i daværende tid. At vedblive med at holde fanen højt var et bevis på kommandørens styrke. Dette er en administrativ ordning, der følges i overensstemmelse med de skikke, der findes omkring hærenes krigsførelse.

Allahs Sendebud ﷺ sagde, efter at have bekendtgjort over for folk at Zayd, Jafar og Ibn Rawahah ﷺ var blevet dræbt, og før soldaterne var kommet med nyheden:

أَخَذَ الرَّايَّةَ زَيْدٌ فَأَصِيبَ ثُمَّ أَخَذَ جَعْفَرٌ فَأَصِيبَ ثُمَّ أَخَذَ ابْنُ رَوَاحَةَ فَأَصِيبَ

"Zayd tog fanen og blev så dræbt. Derefter tog Jafar fanen og blev så dræbt. Derefter tog Ibn Rawahah fanen og blev så dræbt."

Hvis hærens kommandør på slagmarken under krig er selve kaliffen, så er det tilladt at løfte flaget (*linva*'), og ikke kun fanen (*rayah*), under kampen. Det blev berettet i Ibn Hishams '*Al-Sirah*' under omtalen af det store slag ved Badr, at flaget og fanen begge var til stede under kampen.

I fredstid eller når slaget er forbi, vil fanerne være spredt i hæren og rejst af hærens divisioner, bataljoner, kompagnier og øvrige enheder, ligesom det blev nævnt i *hadith*-beretningen fra Al-Harith Bin Hassan Al-Bakri, som omtalte Amr Bin Al-Aas' hær.

3. Kaliffen er hærens leder i Islam. Derfor hejses flaget over hans hovedkvarter, Kalifatets Hus, ifølge Sharia, fordi flaget knyttes til hærens emir. Det er også tilladt at hejse fanen over Kalifatets Hus (ud fra et administrativt synspunkt), fordi kaliffen er overhovedet for statens institutioner.

Hvad angår de øvrige institutioner, departementer og styrelser, så er det kun fanen, der hejses over dem, fordi flaget specifikt gælder for hærens leder for at markere hans sted.

4. Flaget bindes fast til og vikles om spyddets ende og overrækkes hærens kommandør alt efter antallet af hære. Flaget knyttes således til kommandøren over den første hær, kommandøren over den anden hær, kommandøren over den tredje hær og så videre, eller til kommandøren over Levantens hær, kommandøren over Iraks hær, kommandøren over Palæstinas hær og så videre, eller til kommandøren over Aleppos hær, kommandøren over Homs' hær, kommandøren over Beiruts hær og så videre alt efter hærenes betegnelser.

Flaget vikles som udgangspunkt om spyddets ende og vikles kun ud, når der er behov for det. Flaget vikles eksempelvis ud på Kalifatets Hus på grund af husets vigtighed, og det samme gælder også for kommandørernes kontorer i fredstid, så ummaen kan se storheden i sine hæres flag. Men hvis dette behov kommer på tværs af sikkerhedsforhold, som at det frygtes, at fjenden finder kommandørernes kontorer, så forbliver flaget i sin oprindelige tilstand, dvs. at det ikke vikles ud, men forbliver viklet.

Fanen lader man blafre frit i vinden ligesom flagene i dag og hejses derfor over statens departementer.

Opsummering:

1. Hæren

1.1. I tilfælde af krig forbliver flaget tilknyttet hovedkvarteret for hærens emir. Flaget skal som udgangspunkt ikke vikles ud, men skal derimod forblive viklet om spyddet. Flaget kan vikles ud efter nærmere undersøgelse af de sikkerhedsmæssige forhold.

På slagmarken bærer kommandøren en fane, og hvis kaliffen befinder sig på slagmarken, kan flaget også bæres.

1.2. I fredstilstand knyttes flaget til hærenes kommandører og vikles om spyddet, og flaget kan vikles ud på kommandørernes hovedkvarterer.

Fanerne vil være spredt ud i hæren hos divisionerne, bataljonerne, kompagnierne og andre militære enheder og sammensætninger. Hver division, kompagni og så videre kan have en specifik og kendetegnende

fane (fra en administrativ vinkel), som hejses sammen med fanen (*rayah*).

2. Statens departementer, institutioner og sikkerhedsdepartementer hejser alle kun fanen. Kalifatets Hus hejser dog flaget, fordi kaliffen er hærens leder. Fanen kan (administrativt set) godt hejses sammen med flaget, fordi Kalifatets hus er statens hovedbygning. Private organisationer og almene mennesker kan også bære og hejse fanen over deres bygninger og huse, særligt i anledning af eid, sejre og lignende.

Kalifatets slagsang (hymne)

Anvendelsen af slogans for at skelne en bestemt gruppe mennesker fra andre eller en bestemt stat fra andre, er et tilladt forhold. Muslimerne plejede at finde på et slogan, som de råbte, når de mødte andre stater på slagmarken, og dette fandt anvendelse på Allahs Sendebuds ﷺ tid med hans anerkendelse. Muslimerne brugte sloganet

حَمَّ لَا يُنْصَرُونَ

”Ha Mim! De vil ikke få sejr!” under skyttegravskrigen og mod Qurayzah, og de anvendte sloganet

يَا مَنْصُورُ أَمْتُ أَمْتُ

”O du sejrrige! Bring død! Bring død!” mod Al-Mustaliq-stammen, og så videre.

Derudover så har Allah ﷻ skænket mennesket medfødte egenskaber som evnen til at høre, se, tale og så videre. Alt dette falder ind under de generelle beviser for *ibahah* (tilladelse). Så mennesket kan se, tale og råbe, som det vil, medmindre der er et specifikt bevis relateret hertil, som så skal overholdes.

Det er derfor tilladt for den islamiske stat at tage sig et slogan, som kan fremsiges, og som adskiller staten fra andre stater, og som staten bruger i forbindelse med sine relationer med andre stater, således at sloganet følger kaliffen under hans besøg hos andre statsoverhoveder og omvendt. Sloganet kan også bruges af offentligheden ved deres højtider, hvor de fremsiger det i deres fora, offentlige forsamlinger, på skoler, i udsendelser og lignende. Hvad angår måden for fremsigelsen, dvs. om stemmen skal være høj eller lav, om det skal synges eller ej og så videre, så er alt dette tilladt, fordi muslimerne tidligere plejede at fremsige deres digte med en påvirkende stemme alt efter den anledning, i hvilken sloganet blev fremsagt.

Det er blevet adopteret, at staten skal have en slagsang, som staten kan bruge, når det er nødvendigt, og som følger kaliffen under hans officielle

møder med statsoverhovederne. Ummaen kan ligeledes bruge slagsangen under bestemte anledninger. I slagsangen for det andet retsindige Kalifat, efter etableringen af denne med Allahs billigelse, er der taget hensyn til følgende:

1. Slagsangen skal nævne opfyldelsen af Allahs Sendebuds ﷺ gode nyhed om det andet retsindige Kalifats tilbagevenden, og at 'oqab-flaget, Allahs Sendebuds ﷺ flag, er blevet rejst på ny.

2. Slagsangen skal nævne Allahs Sendebuds ﷺ gode nyhed om, at jorden vil frembringe sine skatte, at himlen vil nedsende sine velsignelser, og at jorden vil blive fyldt med retfærdighed efter at have været fyldt med tyranni – ved Kalifatets oprettelse.

3. Slagsangen skal nævne erobring og det godes udbredelse i alle egne af verden, efter at de muslimske lande er blevet en del af Kalifatet, og især de tre moskeer, som er rejsemål: Al-Haram-moskeen, Profetens ﷺ Moske og Al-Aqsa-moskeen, efter at den jødiske entitet er blevet rykket op med rode.

4. Slagsangen skal slutte af med ummaens tilbagevenden til den tilstand, Allah ﷻ har ønsket for ummaen: Den bedste umma, som er blevet frembragt til menneskeheden, hvor ummaens største mål er at opnå Allahs ﷻ tilfredshed, så Allah ﷻ bærer ummaen med Sin velsignelse, nåde og den højeste Firdaws-have.

5. *Takbir* skal gentages i slagsangen, fordi *takbir* har en særlig plads i Islam og i muslimernes liv. *Takbir* er noget, som bliver gentaget ved muslimernes sejre og højtidere, og muslimerne fremsiger *takbir* ved enhver rørende anledning.

I lyset af ovennævnte vil tillægget til denne bog indeholde den ønskede slagsang og dens måde. Dette vil blive bekendtgjort til rette tid, med Allahs billigelse.

Vores sidste bøn er:

Al taknemmelighed tilkommer Allah, verdenernes Herre.